C.J. TUDOR

OMUL DE CRETĂ

Original: *The Chalk Man* (2018)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA

2018

PROLOG

Capul fetei se odihnea pe o grămăjoară de frunze arămii.

Ochii ei migdalaţi se uitau la coroanele sicomorilor, fagilor şi stejarilor, dar nu vedeau razele soarelui filtrate printre crengi, scăldând poteca într-o lumină aurie. Nu clipeau când cărăbuşi negri şi strălucitori îi treceau peste pupile. Nu vedeau nimic altceva decât întuneric.

La mică distanţă, o mână palidă ieşea din covorul de frunze cerând parcă ajutor ori căutând o confirmare că nu e singură. Dar nu era nimic de găsit. Restul trupului ei era departe, ascuns altundeva în pădure.

În apropiere trosni o ramură, dar în liniştea mormântală se auzi de parcă ar fi bubuit o petardă şi un stol de păsări îşi luă zborul din desiş. Cineva se apropia.

Îngenunche lângă fata care nu mai vedea nimic. Mâinile îi mângâiară părul cu blândeţe, îi dezmierdară obrazul cu degetele tremurând în aşteptarea clipei. Apoi îi ridicară capul, îndepărtară câteva frunze care atârnau de gâtul ei zgâriat, şi îl aşezară cu grijă într-o geantă unde se cuibări alături de câteva bucăţi rupte de cretă.

După o clipă de reflecţie, îi atinse chipul şi îi închise ochii. Apoi închise geanta, se ridică în picioare şi plecă.

Câteva ore mai târziu au ajuns ofiţerii de poliţie şi echipa de la criminalistică. Au numerotat, fotografiat, cercetat şi în cele din urmă au dus cadavrul fetei la morgă, unde a stat câteva săptămâni, de parcă aştepta să fie întregit.

Dar nu s-a întâmplat aşa ceva. În ciuda cercetărilor extinse, a întrebărilor şi rugăminţilor, a eforturilor depuse de detectivi şi de locuitorii oraşului, capul nu i-a fost găsit, iar fata din pădure nu a mai fost întregită niciodată.

2016

Începe cu începutul.

Problema era că nimeni nu ştia când a început totul. Să fi fost atunci când Gav Grasu a primit găletuşa cu cretă de ziua lui? Să fi fost atunci când ne-am apucat să desenăm cu creta sau atunci când desenele au început să apară singure? Oare a fost accidentul acela îngrozitor? Sau atunci când au găsit primul cadavru?

Pot fi mai multe începuturi. Oricare din ele poate fi considerat punctul de pornire. Dar cred că totul a început cu adevărat în ziua bâlciului. E ziua pe care mi-o amintesc cel mai bine. Datorită Dansatoarei, desigur, dar şi pentru că, din ziua aia, nimic nu a mai fost ca înainte.

Dacă lumea noastră era un glob de zăpadă, în ziua aia a venit un zeu oarecare, l-a zgâlţâit bine şi l-a pus din nou jos. Chiar şi după ce spuma şi fulgii de zăpadă s-au liniştit, nimic nu a mai fost ca înainte. Nu chiar. Poate că toate păreau la fel dacă te uitai prin sticlă, dar înăuntru totul era diferit.

Tot în ziua aia l-am întâlnit pentru prima dată pe domnul Halloran, aşa că bănuiesc că începutul acesta e la fel de bun ca oricare altul.

1986

— Eddie, azi o să fie o furtună pe cinste.

Tatălui meu îi plăcea să facă previziuni despre vreme pe un ton grav și autoritar, ca prezentatorii de la televizor. O spunea mereu sigur pe sine, deși se înșela de obicei.

M-am uitat pe fereastră la cerul de un albastru perfect, atât de strălucitor încât trebuia să-ți mijești un pic ochii ca să vezi mai bine.

— Tată, nu văd niciun nor de furtună, am zis eu molfăind un sandvici cu brânză.

— Asta pentru că n-o să fie nicio furtună, a intervenit mama, care intrase pe nesimțite în bucătărie, ca un ninja. La BBC spune că o să fie cald și însorit tot weekendul… Și nu mai vorbi cu gura plină, Eddie! a adăugat ea.

— Hmm, a mormăit tata, așa cum făcea mereu când nu era de acord cu mama, dar nu îndrăznea să-i spună că nu are dreptate.

Nimeni nu îndrăznea să o contrazică pe mama. Mama era – și încă mai e – destul de înspăimântătoare. Era înaltă, cu păr scurt și negru și cu ochi căprui care puteau scânteia de fericire sau putea scoate flăcări când era furioasă (și, ca în cazul Incredibilului Hulk, nu voiai să o înfurii).

Mama era doctor, dar nu unul normal care punea la loc picioare și îți făcea o injecție dacă ți-era rău. Tata mi-a spus odată că „ajuta femeile care aveau probleme”. Nu mi-a spus ce fel de probleme, dar am bănuit că erau destul de grave dacă aveai nevoie de un doctor.

Tata lucra și el, însă de acasă. Scria articole pentru ziare și reviste. Nu tot timpul. Uneori se plângea că nimeni nu voia să-i dea de muncă, râzând amar:

— Eddie, luna asta n-am public.

Fiind copil, nu mi se părea că avea „o slujbă propriu-zisă”. Nu pentru un tată. Un tată ar trebui să fie la costum și cravată și să se ducă dimineața la muncă și să se întoarcă seara acasă ca să ia ceaiul. Tata se ducea să muncească în camera liberă și se așeza la computer îmbrăcat cu pantaloni de pijama și cu un tricou, uneori chiar fără să se pieptene.

Tatăl meu nici nu prea arăta ca alții. Avea o barbă mare și stufoasă și păr lung prins într-o coadă. Purta blugi tăiați și rupți chiar și în toiul iernii și tricouri decolorate cu nume de trupe antice și de demult precum Led Zeppelin și The Who. Uneori purta și sandale.

Gav Grasu spunea că tata e un „nenorocit de hippie”. Avea probabil dreptate. Dar pe atunci mi s-a părut o jignire, l-am împins, el m-a trântit la

pământ, iar eu m-am dus împleticindu-mă spre casă cu vânătăi și cu sânge la nas.

Bineînțeles că ne-am împăcat mai târziu. Gav Grasu putea fi un mare dobitoc – unul din puștii ăia grași care trebuie să urle mai tare și să fie nesuferit ca să descurajeze adevărații bătăuși –, dar era și unul din cei mai buni prieteni ai mei și cea mai loială și generoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Eddie Munster[1], trebuie să ai grijă de prieteni. Prietenii sunt totul pe lumea asta.

Porecla mea era Eddie Munster, pentru că numele meu de familie era Adams, ca *Familia Addams.* Pe băiatul din *Familia Addams* îl chema desigur Pugsley, iar Eddie Munster era din serialul *The Munsters,* dar pe atunci povestea asta avea sens și, așa cum se întâmplă de obicei, porecla s-a lipit de mine.

Eddie Munster, Gav Grasu, Mickey Metal (din cauza aparatului dentar uriaș), Hoppo (David Hopkins) și Nicky. Asta era gașca noastră. Nicky nu avea poreclă pentru că era fată, deși încerca din răsputeri să nu o arate. Înjura ca un băiat, se suia în copaci ca un băiat și se bătea la fel de bine ca majoritatea băieților. Dar tot arăta ca o fată. O fată tare drăguță, cu păr lung și roșcat și piele albă, pe care se înșirau mulți pistrui mici, cafenii. Nu că aș fi remarcat așa ceva.

Trebuia să ne întâlnim cu toții în sâmbăta aia. Ne vedeam sâmbetele și ne duceam pe la casa cuiva, pe terenul de joacă sau uneori în pădure. Acea sâmbătă era deosebită pentru că era bâlci. Se întâmpla în fiecare an și avea loc în parc, lângă râu. Anul ăsta eram lăsați să ne ducem singuri, fără un adult care să ne supravegheze.

Așteptam cu sufletul la gură de săptămâni întregi, de când au început să apară afișele prin oraș. Aveau să fie mașinuțe electrice, o navă Meteorite, o corabie de pirați și un simulator de zbor. Totul arăta marfă.

— Le-am spus celorlalți că ne vedem în fața parcului la două, am zis, încercând să-mi termin sandviciul cu brânză cât mai repede posibil.

— Să stați pe drumul principal când o porniți într-acolo, mi-a zis mama. Să n-o luați pe vreo scurtătură sau să vorbiți cu străini.

— Nu.

M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre ușă.

— Și ia-ți borseta!

— *Hai mă, mamăăăăă!*

— O să te dai în tot soiul de drăcii. O să-ți cadă portofelul din buzunar. Ia-

---

[1] Personaj din sitcomul american *The Munsters*, un băiat jumătate vampir, jumătate vârcolac.

ți borseta! Fără discuții!

Am deschis gura, dar apoi am închis-o la loc. Simțeam cum îmi ard obrajii. Uram borseta aia cretină. Turiștii grași purtau așa ceva. *Nu* avea să arate mișto deloc, mai ales pentru Nicky. Dar când mama se purta așa nu avea rost să te cerți cu ea.

— Bine.

Nu era bine deloc, dar vedeam cum ceasul din bucătărie se apropia de ora două și eu trebuia să plec. Am urcat scările în grabă, am luat prostia aia de borsetă și mi-am pus banii înăuntru: 5 lire. O avere. Apoi am coborât în goană scările.

— Ne vedem mai târziu.

— Distracție plăcută!

Era evident că așa va fi. Soarele strălucea. Purtam tricoul preferat și tenișii mei Converse. Parcă auzeam zgomotul slab al muzicii de bâlci și simțeam mirosul de burgeri și vată de zahăr. Ziua de azi avea să fie perfectă.

‣

Gav Grasu, Hoppo și Metal Mickey mă așteptau deja în dreptul porților când am ajuns.

— Mișto borsetă, Eddie Munster! mi-a strigat Gav Grasu.

M-am înroșit la față ca un rac și i-am arătat degetul mijlociu. Hoppo și Metal Mickey au pufnit în râs la gluma lui Gav Grasu. Apoi Hoppo, care era cel mai de treabă și împăciuitor, i-a zis lui Gav Grasu:

— Măcar nu arată la fel de gay ca pantalonii tăi scurți, puță cu urechi!

Grasu' a zâmbit larg, a apucat pantalonii de tiv și a dansat cum o făcea de obicei, ridicând picioarele dolofane de parcă era balerină. Treaba cu Gav era că nu puteai să-l jignești pentru că îl durea undeva. Sau cel puțin asta dădea celorlalți de înțeles.

— Mă rog, am intervenit eu, pentru că, deși Hoppo schimbase subiectul, tot mi se părea că borseta arăta stupid. N-o port.

Am desfăcut cureaua, mi-am pus portofelul în buzunarul de la pantaloni și m-am uitat în jur. Un tufiș des se întindea în fața parcului. Am băgat borsetă în tufiș suficient de mult ca să nu o vadă cineva care trecea pe acolo, dar nu prea mult ca să nu o pot recupera mai târziu.

— Sigur vrei s-o lași aici? m-a întrebat Hoppo.

— Dar dacă află *mămica* ta? m-a tachinat Metal Mickey cu o voce cântată zeflemitoare.

Deși făcea parte din gașcă și era cel mai bun prieten al lui Gav Grasu, nu-mi plăcuse niciodată de el prea mult. Avea ceva la fel de rece și urât ca aparatul dentar care îi brăzda gura. Dar atunci, când m-am gândit cine era fratele lui, poate că nu era deloc surprinzător.

— Nu-mi pasă, am mințit eu și am dat din umeri.

— Cui îi pasă? a zis cu nerăbdare Gav Grasu. Putem s-o lăsăm naibii de borsetă și să mergem? Vreau să ajungem la nava spațială mai întâi.

Metal Mickey și Hoppo au început să meargă – de obicei făceam ce voia Gav Grasu. Poate pentru că era cel mai mare și cu clonț.

— Dar Nicky n-a ajuns încă, am zis.

— Așa și? mi-a întors-o Metal Mickey. Mereu întârzie. Hai să mergem, ne găsește ea.

Mickey avea dreptate. Nicky întârzia *mereu*. Pe de altă parte, nu asta era înțelegerea. Trebuia să fim mereu împreună. Nu erai în siguranță de unul singur la târg. Mai ales o fată.

— Hai să mai stăm cinci minute! am zis.

— *Nu* cred că vorbești serios! a exclamat Gav Grasu, imitându-l pe John McEnroe[2] – deși s-a străduit, i-a ieșit foarte prost.

Gav Grasu îi imita pe mulți. Majoritatea americani. Atât de prost că ne stricam de râs.

Metal Mickey nu râdea atât de rău ca Hoppo și cu mine. Nu-i plăcea dacă simțea că gașca se întorcea împotriva lui. Oricum nu conta, pentru că tocmai ne oprisem din râs când am auzit o voce cunoscută:

— Ce-i atât de amuzant?

Ne-am întors. Nicky urca dealul spre noi. Am simțit ca întotdeauna cum mi se strânge stomacul când o văd. De parcă mi-era tare foame dintr-odată și mi s-a făcut puțin rău.

Nu-și prinsese părul roșcat azi, iar acum i se revărsa încurcat pe spate, aproape atingând marginile blugilor ei scurți și uzați. Era îmbrăcată cu o bluză galbenă și fără mâneci. Avea flori mici și albastre în jurul gâtului. Am văzut cu coada ochiului ceva de argint. Era o cruce pe un lanț. Avea o sacoșă mare și grea, din iută pe umăr.

— Ai întârziat, i-a aruncat-o Metal Mickey. Te așteptam.

De parcă fusese ideea lui.

— Ce-ai în geantă? a întrebat-o Hoppo.

— Tata vrea să împart porcăriile astea pe la târg.

A scos un pliant din geantă și l-a întins.

Veniți la Biserica St Thomas pentru a-l slăvi pe Dumnezeu. Este cea mai mare distracție dintre toate!

Tatăl lui Nicky era vicar la biserica din localitate. Nu fusesem niciodată la biserică – mama și tata nu le aveau cu așa ceva –, dar îl văzusem prin oraș.

---

[2] John Patrick McEnroe, Jr. (n. 16 februarie 1959) este un fost jucător profesionist și actual antrenor de tenis din Statele Unite ale Americii.

Purta ochelari mici și rotunzi, iar pe scalp avea o puzderie de pistrui cum avea Nicky pe nas. Mereu zâmbea și saluta lumea, dar mie mi se părea cam înspăimântător.

— Un rahat mai mare ca ăsta n-am văzut în viața mea, bătrâne, a zis Gav Grasu.

„Rahat” sau „balegă” erau alte cuvinte preferate de-ale lui Gav, urmate de obicei de „bătrâne”, spus cu un accent pretențios dintr-un motiv sau altul.

— N-ai de gând s-o faci, nu? am întrebat-o, văzând cu ochii minții întreaga zi irosită în timp ce mă plimbam agale cu Nicky pe când împărțea pliante.

S-a uitat urât la mine. Mi-a amintit puțin de mama.

— Normal că nu, *Joey*! Luăm câteva, le împrăștiem ca și cum le-au aruncat oamenii și pe restul le băgăm la gunoi.

Cu toții am zâmbit larg. Nimic nu era mai frumos decât să faci ceva ce nu ar trebui și să i-o plătești unui adult în același timp.

Am împrăștiat pliantele, am aruncat sacoșa și ne-am apucat de treabă. Nava spațială (care chiar *era* dată naibii), mașinuțele în care ne-am dat, unde Gav Grasu m-a izbit așa tare că am crezut că-mi pocnește spinarea. Rachetele spațiale (destul de interesante anul trecut, dar acum cam plictisitoare), toboganele în spirală, meteoritul și corabia piraților.

Am mâncat hot dog, iar Gav Grasu și Nicky au încercat să prindă rațele cu niște cârlige și au aflat pe pielea lor că un premiu câștigat nu este neapărat unul pe care ți-l dorești și au venit râzând, aruncând unul în altul cu animalele lor de pluș penibile.

După-amiaza era deja pe sfârșite. Senzațiile tari și adrenalina începeau să dispară, iar eu deveneam din ce în ce mai conștient că poate mai aveam bani să mă dau în două-trei chestii.

Mi-am băgat mâna în buzunar după portofel. Am simțit cum îmi crește tensiunea. Nu mai era.

— Căcat!

— Ce e? m-a întrebat Hoppo.

— Portofelul. L-am pierdut.

— Ești sigur?

— Da. Sunt al naibii de sigur.

Dar am căutat și în celălalt buzunar ca să mă asigur. Ambele goale. Fir-ar să fie!

— Unde era ultima oară? m-a întrebat Nicky.

Am încercat să-mi dau seama. Îl avusesem după ultima tiribombă în care mă dădusem, pentru că verificasem. În plus, am cumpărat hot dog după aia. Nu am încercat să prind rațele cu ei…

— La taraba cu hot dog.

Taraba cu hot dog era în partea cealaltă a bâlciului, în direcția opusă navei spațiale și meteoritului.

— Căcat! am zis din nou.

— Hai! m-a îndemnat Hoppo. Să mergem să aruncăm o privire!

— Ce sens are? a făcut Metal Mickey. Sigur l-a luat cineva.

— Aș putea să-ți împrumut niște bani, s-a oferit Gav Grasu. Dar nu prea mai am nici eu mult.

Eram aproape sigur că minte. Gav Grasu avea tot timpul mai mulți bani decât noi. La fel cum avea cele mai bune jucării și cea mai nouă și strălucitoare bicicletă. Tatăl lui deținea *The Bull,* unul din barurile din zonă, iar mama lui era reprezentantă Avon. Gav Grasu era generos. Dar eram sigur că voia *neapărat* să se mai dea în câteva tiribombe.

Am clătinat din cap oricum.

— Mersi. E-n regulă.

Nu era. Simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi. Nu doar din cauza banilor pierduți. Mă simțeam ca un prost din cauza zilei irosite. Faptul că mama se va supăra și îmi va spune: „Ți-am zis eu”.

— Duceți-vă voi mai departe, le-am zis. Eu mă întorc și arunc o privire. N-are rost să ne pierdem toți vremea.

— Super! a zis Metal Mickey. Hai să mergem!

Au plecat cu toții târșâindu-și picioarele. Mi-am dat seama că erau ușurați. Nu-și pierduseră banii și ziua nu le fusese stricată. Am început să mă mișc cu greu în partea cealaltă a târgului spre taraba cu hot dog. Era vizavi de mașinuțele care se mișcau, așa că le-am folosit ca punct de reper. Nu aveai cum să ratezi tiribomba veche. Era chiar în mijlocul bâlciului.

Muzica bubuia distorsionat prin difuzoarele vechi. Luminile multicolore pâlpâiau, iar cei care se dădeau țipau pe când băncuțele de lemn se învârteau din ce în ce mai repede în caruselul rotativ din lemn.

Pe măsură ce mă apropiam am început să mă uit pe jos, înaintând cu prudență și scrutând pământul. Erau gunoaie, ambalaje de la hot dog, dar nici urmă de portofel. Normal că nu. Metal Mickey avea dreptate. Sigur l-a luat cineva și mi-a șterpelit banii.

Am oftat și mi-am ridicat privirea. L-am văzut întâi pe Bărbatul Palid. Nu era numele lui, desigur. Am aflat pe urmă că îl chema domnul Halloran și era noul nostru profesor.

Era greu să-l ratezi pe Bărbatul Palid. Pentru început, era foarte înalt și slab. Purta blugi prespălați, un tricou alb, lălâu și pe cap avea o pălărie de pai mare. Arăta ca babalâcul ăla de cântăreț din anii ’70 de care îi plăcea mamei. David Bowie.

Bărbatul Palid stătea lângă taraba cu hot dog și bea cu paiul un suc

albastru și se uita la dansatori. Cel puțin asta credeam.

M-am uitat și eu în aceeași direcție și atunci am văzut-o pe fată. Încă eram ofticat că îmi pierdusem portofelul, dar eram totuși un băiat de 12 ani cu hormonii care tocmai începeau să fiarbă și să clocotească. Nu-mi petreceam nopțile în cameră doar citind benzi desenate la lumina lanternei sub așternut.

Fata era cu o prietenă blondă pe care o știam vag de prin oraș (tatăl ei era polițist sau ceva de genul ăsta), dar am scos-o repede din minte. E trist că frumusețea, frumusețea adevărată, eclipsează orice și pe oricine din jur. Prietena blondă era drăguță, dar Dansatoarea – cum aveam să-i spun mereu, chiar și după ce am aflat cum o cheamă – era cu adevărat frumoasă. Înaltă și slabă, cu păr lung și negru, picioare și mai lungi, atât de fine și cafenii încât străluceau în lumina soarelui. Purta o fustă cu volane și o vestă lăbărțată pe care scria „Relax” peste un top de un verde fluorescent. Și-a dat părul după ureche și un cercel mare din aur a început să strălucească în lumina soarelui.

Mi-e un pic rușine să spun că nu i-am reținut fața prea mult la început, dar, când s-a întors să discute cu Prietena Blondă, nu eram dezamăgit. Era dureros de drăguță, cu buze cărnoase și ochi migdalați.

Și apoi a dispărut.

Pentru o clipă *era* acolo, *fața* ei era acolo, apoi s-a auzit un zgomot care aproape m-a asurzit, de parcă o creatură scosese un urlet din măruntaiele pământului. Mai târziu mi-am dat seama că era coroana de rotire a axului caruselului care pocnise după ce fusese folosit prea mult și întreținut prea puțin. Am văzut o lumină argintie și jumătate din fața ei a fost smulsă, lăsând în urmă un hău adânc de cartilaj, oase și sânge. Atât de mult sânge.

Câteva secunde mai târziu, înainte să apuc să țip, a trecut razant pe lângă mine ceva uriaș, mov cu negru. Ceva s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor – băncuțele desprinse ale caruselului s-au izbit de taraba cu hot dog, iscând o furtună de metal și așchii de lemn –, se auzeau mai multe țipete și răcnete pe când lumea se dădea din drum. M-am trezit trântit la pământ.

Alți oameni au căzut peste mine. Cineva a călcat pe încheietura mea. Cineva mi-a tras un genunchi în cap. Cineva mi-a tras cu o cizmă în coaste. Am urlat de durere, dar am reușit cumva să mă fac ghem și să mă rostogolesc. Apoi am urlat din nou. Dansatoarea era întinsă lângă mine. Din fericire, avea părul pe față, dar am recunoscut tricoul și topul verde fluorescent, deși ambele erau îmbibate de sânge. Și mai mult sânge i se prelingea pe picior. O a doua bucată de metal ascuțit îi spintecase osul de deasupra genunchiului. Abia îi mai atârna gamba de câteva tendoane ațoase.

Am început să mă îndepărtez cu pași repezi – era evident că murise. Nu puteam să mai fac nimic – și atunci și-a întins mâna și mi-a înșfăcat brațul.

S-a întors cu fața ei însângerată și mutilată spre mine. Undeva, în tot acel ocean roșiatic, se întrezărea un ochi căprui. Celălalt stătea fără viață pe obrazul ei distrus.

— Ajută-mă! m-a implorat pe un ton răgușit. Ajută-mă!

Voiam să fug. Voiam să țip, să plâng și să mi se facă rău în același timp. Poate că aș fi reușit dacă o altă mână mare și fermă nu m-ar fi apucat de umăr și o voce blândă nu mi-ar fi spus: „E-n regulă. Știu că ți-e frică, dar trebuie să mă asculți cu atenție și să faci ce-ți spun”.

M-am întors. Bărbatul Palid se uita lung la mine. Doar atunci mi-am dat seama că fața lui de sub pălăria cu boruri largi era aproape la fel de albă ca și cămașa lui. Chiar și ochii îi erau de un cenușiu încețoșat și translucid. Arăta ca o fantomă sau un vampir și m-ar fi speriat cu siguranță în alte împrejurări. Dar acum era un adult și aveam nevoie de un adult care să-mi spună ce să fac.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Ed… Eddie.

— În regulă, Eddie. Ești rănit?

Am clătinat din cap.

— Bun. Dar tânăra asta *da*, așa că trebuie să o ajutăm, da?

Am dat din cap că da.

— Trebuie să… îi ridici piciorul și să îl ții strâns de tot.

Mi-a luat mâinile și mi le-a pus în jurul piciorului fetei. Era fierbinte și lipicios de la sânge.

— Ai înțeles?

Am dat din nou din cap că da. Simțeam gustul fricii – amar și metalic. Simțeam cum sângele mi se strecoară printre degete, deși o țineam cât puteam de strâns de picior…

În depărtare, la o distanță mai mare de unde se auzea de fapt, distingeam bubuitul muzicii și chiote. Fata nu mai țipa. Stătea nemișcată și tăcută acum, i se auzea doar respirația hârșâită, care scădea oricum în intensitate.

— Eddie, trebuie să te concentrezi. Da?

— Da.

M-am uitat lung la Bărbatul Palid. Și-a desfăcut cureaua de la blugi. Era o curea lungă, prea lungă pentru talia lui subțire, și avea găuri în plus acolo unde o strânsese.

Ce lucruri ciudate observi în cele mai nasoale momente! Observam cum Dansatoarei îi căzuse o sandală. Roz și strălucitoare. Și mă gândeam cum probabil nu va mai avea nevoie de ea, dat fiind că avea piciorul aproape retezat în două.

— Eddie, mă urmărești?

— Da.

— Bine. Mai avem puţin. Eddie, te descurci de minune!

Bărbatul Palid a luat cureaua şi a strâns-o în jurul piciorului fetei. A strâns tare de tot. Era mai puternic decât părea. Am simţit aproape imediat cum valul de sânge a scăzut în intensitate.

S-a uitat la mine şi a dat din cap.

— Poţi să-i dai drumul. Mă ocup eu.

Am luat mâinile de pe picior. Acum că nu mai strângeam piciorul, au început să-mi tremure. Mi le-am pus sub braţe.

— O să fie bine?

— Nu ştiu. Să sperăm că îi pot salva piciorul.

— Dar faţa? i-am şoptit.

A ridicat privirea la mine, o privire cenuşie care m-a îngheţat.

— Eddie, te uitai la faţa ei înainte?

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să zic şi nu înţelegeam de ce tonul lui nu mai era aşa de prietenos.

Apoi s-a uitat în altă parte şi a zis încetişor.

— Va supravieţui. Asta e important.

Şi atunci a tunat şi primele picături de ploaie au început să cadă.

Cred că era prima dată când am înţeles că lucrurile se pot schimba într-o secundă. Tot ce luăm de bun ne poate fi smuls instantaneu. Poate de aia am profitat. Ca să mă agăţ de ceva. Să fiu în siguranţă. Cel puţin asta mi-am zis.

Dar, ca multe lucruri pe care ni le spunem, era probabil doar o minciună de rahat.

Ziarul local ne-a descris ca pe nişte eroi. Ne-au dus pe mine şi pe domnul Halloran înapoi în parc şi ne-au pozat.

E incredibil, dar cei doi oameni din partea caruselului care s-a desprins au avut doar câteva fracturi, tăieturi şi vânătăi. Alţi trecători s-au ales cu nişte răni adânci care au avut nevoie de copci, iar din cauza agitaţiei de a scăpa câţiva s-au ales cu fracturi şi coaste fisurate.

Chiar şi Dansatoarea (pe care o chema Elisa) a supravieţuit. Doctorii au reuşit să-i reataşeze piciorul şi să-i salveze ochiul. Ziarele au scris că a fost un miracol. N-au mai scris prea multe despre restul feţei.

Cum se întâmplă în cazul dramelor şi tragediilor, interesul a început să scadă treptat. Gav Grasu nu a mai făcut glume proaste (mai ales despre cei fără picioare) şi chiar şi Metal Mickey s-a săturat să-mi mai spună „Eroule” şi să mă întrebe unde mi-am lăsat pelerina. Alte veşti şi bârfe le-au luat locul. A fost un accident pe A36, iar vărul unui copil de la şcoală a murit, iar Marie Bishop, care era în clasa a cincea, a rămas însărcinată. Aşa că viaţa a continuat ca de obicei.

Nu m-a prea deranjat. Mă cam săturasem de toată povestea. Și nu eram genul de puști căruia îi place să fie în centrul atenției. În plus, cu cât vorbeam mai puțin despre asta, cu atât mai puțin mă gândeam la fața smulsă a Dansatoarei. Coșmarurile au început să treacă. Drumurile mele secrete la coșul cu cearșafuri murdare au devenit mai puțin frecvente.

Mama m-a întrebat de câteva ori dacă vreau să o vizitez pe Dansatoare la spital. Am refuzat-o mereu. Nu voiam s-o mai văd din nou. Nu voiam să mă uit la fața ei distrusă. Nu voiam ca acei ochi căprui să se uite acuzator la mine: *Eddie, știu că voiai să fugi. Dacă nu te înșfăca domnul Halloran, m-ai fi lăsat acolo să mor.*

Cred că domnul Halloran s-a dus la spital. De multe ori. Cred că avea timp. Trebuia să înceapă să predea la școala noastră în septembrie. Se pare că se hotărâse să se mute în căsuța închiriată cu câteva luni înainte ca să se acomodeze cu orașul.

Cred că a fost o idee bună. Toată lumea a început să se obișnuiască să-l vadă prin oraș. Astfel au găsit răspuns la toate întrebările până să intre în clasă:

Ce problemă avea cu pielea? Era *albinos*, i-au lămurit adulții cu răbdare. Asta însemna că îi lipsea ceva ce se numea „pigment” care făcea pielea oamenilor normali trandafirie sau cafenie. *Dar cu ochii?* La fel. Le lipsea pigmentul. *Deci nu era vreun ciudat, un monstru sau o fantomă?* Nu, doar un om normal cu o problemă medicală.

Se înșelau. Domnul Halloran era multe, dar nici într-un caz normal.

2016

Scrisoarea ajunge fără mare tam tam, fără să facă valuri sau măcar vreun sentiment de rău augur. Se strecoară prin cutia de scrisori, strivită între un plic de donație pentru Macmillan și un fluturaș al unei firme noi care livrează pizza.

Și cine naiba mai trimitea scrisori? Chiar și mama la 78 de ani folosește e-mailul și are conturi pe Twitter și Facebook. De fapt, e mai la curent cu tehnologia decât mine. Eu sunt mai de modă veche, ceea ce e o sursă de amuzament constant pentru elevii mei, ale căror discuții despre Snapchat, clipuri preferate, etichetări și Instagram sunt ca o limbă străină pentru mine. *Credeam că predau engleza,* le spun adesea cu regret. *Habar n-am despre ce naiba vorbiți acolo*.

Nu recunosc scrisul de pe plic, dar abia mi-l recunosc pe al meu acum. Folosesc numai tastaturi și ecrane tactile.

Desfac plicul și mă uit la ce e înăuntru în timp ce stau la masa din bucătărie și beau cafea. De fapt, nu prea e adevărat. Stau la masă, mă uit la conținutul plicului pe când ceașca de cafea se răcește lângă mine.

— Ce-i aia?

Încep să mă uit în jur. Chloe intră tiptil în bucătărie, somnoroasă și căscând. Părul ei negru vopsit e liber, iar bretonul îi e învârtejit. Poartă un hanorac vechi cu formația The Cure și pe față are urmele machiajului de noaptea trecută.

— Asta e o scrisoare, i-am zis, împăturind-o cu grijă. Pe vremuri, oamenii le foloseau ca să comunice.

Se uită urât la mine și apoi îmi arată degetul mijlociu.

— Știu că vorbești, dar aud numai bla, bla, bla.

— Asta-i problema cu tinerii din ziua de azi. Pur și simplu nu ascultă.

— Ed, ești cam de vârsta lui taică-miu, așa că de ce vorbești ca bunică-miu?

Are dreptate. Am 42 de ani, iar Chloe se apropie de 30. (Cred. Nu mi-a zis niciodată și eu sunt mult prea manierat să o întreb.) Nu ne despart prea mulți ani, dar uneori parcă ar fi decenii.

Chloe are un aer tânăr, e la modă și ar putea trece drept adolescentă. Eu nu și poate unii ar crede că sunt pensionar. Unii ar putea fi drăguți și să-mi spună că sunt „măcinat de griji”. Deși am aflat că nu grijile te dărâmă, ci îngrijorarea și regretele.

Încă am părul des și în mare parte brunet, dar ridurile de expresie și-au pierdut simțul umorului cu ceva vreme în urmă. Merg aplecat ca mulți oameni înalți, iar hainele mele preferate sunt ceea ce Chloe numește „șic de la second hand”. Am costume, veste și pantofi buni. Am o pereche de blugi, dar nu-i port la muncă – decât dacă stau cocoșat la birou – și de obicei lucrez, dând meditații în vacanță.

Aș vrea să spun că motivul e că-mi place să predau, dar nimănui nu-i place atât de mult ce face. O fac pentru că am nevoie de bani. Și de aceea Chloe locuiește aici. E chiriașa mea și prietenă, sau cel puțin aș vrea să cred.

E limpede că suntem un cuplu ciudat. Chloe nu e genul de chiriașă pe care l-aș accepta. Dar am fost dezamăgit de alt chiriaș potențial și fiica unei cunoștințe o știa pe „fata asta” care avea nevoie urgent de o cameră. Totul pare să funcționeze, iar banii din chirie mă ajută. Și compania ei.

Poate părea ciudat că am nevoie de un chiriaș. Sunt relativ bine plătit, casa în care locuiesc mi-a rămas de la mama și sunt sigur că majoritatea oamenilor consideră că duc un trai comod, o viață fără ipotecă.

Din păcate casa a fost cumpărată când rata dobânzii avea doar două cifre, a fost reipotecată o dată pentru a se acoperi costul renovării și apoi din nou pentru îngrijirea tatălui meu când problemele lui de sănătate s-au agravat și nu a mai putut fi tratat acasă.

Eu și cu mama am locuit aici împreună până acum cinci ani când l-a întâlnit pe Gerry, un fost bancher jovial care se hotărâse să renunțe la tot pentru un stil de viață independent într-o casă ecologică pe care o construise singur în Wiltshire, la țară.

Nu am nimic de împărțit cu Gerry. Nici nu mi-e simpatic, dar pare să o facă pe mama fericită și asta e ceea ce contează, așa cum ne place să ne mințim. Bănuiesc că, deși am 42 de ani, cumva nu-mi doresc ca mama să fie fericită cu alt bărbat decât cu tata. E un sentiment infantil, imatur și egoist. Și m-am împăcat cu gândul.

Oricum, la 78 de ani pe mama o doare fix în cur. Nu s-a exprimat chiar așa când mi-a zis că se hotărâse să se mute cu Gerry, dar am înțeles ideea:

— *Ed, trebuie să plec de aici. Sunt prea multe amintiri.*

— *Vrei să vinzi casa?*

— *Nu, vreau să stai tu aici, Ed. Cu puțină dragoste, ar putea fi o casă minunată pentru o familie.*

— *Marnă, n-am nici măcar o iubită, darmite o familie.*

— *Nu e niciodată prea târziu.*

Nu i-am răspuns.

— *Dacă nu vrei* casă, *vinde-o.*

— *Nu, doar că… vreau să fii fericită.*

— Deci de la cine e scrisoarea? mă întreabă Chloe în timp ce se duce la mașina de cafea și își toarnă în cană.

O strecor în buzunarul de la halat.

— Nu e nimic important.

— Uuu, ce misterios!

— Nu chiar. E doar… o veche cunoștință.

Ridică o sprânceană!

— Alta? Uau! Văd că tot apar. Nu știam că erai așa de popular.

Mă încrunt. Și apoi îmi amintesc că i-am spus despre musafirul de la cină din seara asta.

— Nu mai fi așa surprinsă.

— Ba sunt. Pentru un antisocial ca tine, e uimitor că ai prieteni.

— Am prieteni aici, în Anderbury. Îi cunoști. Gav și Hoppo.

— Nu se pun.

— De ce?

— Pentru că nu sunt prieteni cu adevărat. Doar oameni pe care îi știi de o viață.

— Și nu asta înseamnă un prieten?

— Nu, asta înseamnă mentalitate provincială. Sunt oameni cu care te simți obligat să socializezi din obișnuință sau pentru că vă știți de multă vreme și nu din dorința de a avea cu adevărat pe cineva alături.

Are dreptate. Oarecum.

— Mă rog, încerc să schimb subiectul. Mai bine mă duc să mă îmbrac. Trebuie să mă duc la școală azi.

— Nu e vacanță?

— Deși majoritatea oamenilor cred asta, profesorii mai au de muncă și în vacanța de vară.

— Nu credeam că ești fan Alice Cooper.

— Îmi place muzica ei, îi răspund pe un ton foarte serios.

Chloe zâmbește strâmb și ciudat, iar fața ei normală se transformă în ceva remarcabil. Așa sunt unele femei. Neobișnuite, uneori bizare la prima vedere, dar apoi zâmbesc sau ridică subtil dintr-o sprânceană și se transformă complet.

Cred că-mi place puțin de Chloe, dar nu aș recunoaște niciodată. Cred că mă vede mai mult ca pe un unchi protector decât ca pe un potențial iubit. Nu aș vrea să se simtă stânjenită dacă ar simți că nutresc mai mult decât sentimente paterne pentru ea. Sunt de asemenea foarte conștient că o relație cu o femeie mult mai tânără într-un orășel ar putea fi interpretată greșit cu ușurință.

— Și când ajunge „vechea ta cunoștință?” mă întreabă pe când își aduce

cafeaua la masă.

Dau scaunul în spate și mă ridic în picioare.

— Pe la șapte.

Mă opresc.

— Ești bine-venită să ni te alături.

— Nu cred. Nu vreau să vă stric reîntâlnirea.

— În regulă.

— Poate altă dată. Din ce am citit, pare un tip interesant.

— Da. Mă forțez să zâmbesc. *Interesant* poate fi folosit pentru a-l descrie.

‣

Școala e la cincisprezece minute de mers pe jos de acasă. Într-o zi călduță de vară, cu un petic de cer care străpunge pătura subțire de nori, e chiar o plimbare relaxantă. O cale de a-mi limpezi gândurile înainte de a-mi începe munca.

E foarte utilă când am ore. Mulți din copiii cărora le predau la Academia Anderbury reprezintă ceea ce numim o „provocare". Pe vremea mea, li s-ar fi spus „niște căcăcioși nesimțiți". Uneori trebuie să mă pregătesc psihologic înainte să dau piept cu ei. Alteori singura pregătire care ajută este o votcă mică în cafeaua de dimineață.

Ca multe orașe mici, Anderbury arată pitoresc celor din afară. Multe străzi drăguțe cu dale de piatră, ceainării și o catedrală semicelebră. De două ori pe săptămână este o piață în aer liber, multe parcuri încântătoare și poteci pe malul râului. E la câteva zeci de minute cu mașina de plajele din Bournemouth și de Parcul Național New Forest.

Însă, dacă mergi un pic în profunzime, vei vedea că există doar o spoială pentru turiști și atât. Majoritatea slujbelor sunt sezoniere, iar șomajul e ridicat. Tinerii plictisiți stau în grupuri prin fața magazinelor și în parcuri. Mamele adolescente plimbă bebeluși care urlă în cărucioare de sus în jos pe strada principală. Chestia asta nu e nouă, dar se pare că a devenit mai răspândită. Sau poate așa văd eu lucrurile. Adeseori cu vârsta vine intoleranța, nu înțelepciunea.

Ajung la porțile parcului Old Meadows. Locul în care hălăduiam când eram adolescent. S-a schimbat foarte mult de atunci. Evident. E un nou parc pentru cei care se dau cu placa, iar terenul de joacă unde se strângea gașca noastră a fost înlocuit de o „zonă de recreere" nouă și modernă, în celălalt capăt al parcului. Sunt balansoare, un tobogan tubular, tiroliene și alte lucruri tari la care nici nu am fi visat când eram mici.

E ciudat că vechea zonă de joacă a rămas abandonată și în paragină. Scările au ruginit, balansoarele sunt răsucite peste bare și vopseaua odată strălucitoare de pe carusel este ciupită și se cojește, mânjită cu graffiti vechi

de către indivizi care au uitat de mult de ce *Helen e o vacă* sau de ce naiba îl *iubeau* pe Andy W.

Stau o clipă cu privirea în gol, încercând să-mi amintesc.

Scârțâitul ușor al pătuțului pentru copii, frigul năprasnic al dimineții, creta albă, strălucitoare în contrast cu asfaltul negru. Alt mesaj. Dar era diferit. Nu un om de cretă… altceva.

Mă întorc brusc… Nu acum. Nu din nou. Nu voi fi tras înapoi.

‣

Termin repede ce am de făcut la școală. Până la prânz sunt gata. Îmi strâng cărțile, închid și mă duc pe jos spre centrul orașului.

„The Bull” este pe strada principală în colț – unul din ultimele „localuri”. Anderbury avusese alte două baruri, „The Dragon” și „The Wheatsheaf”, apoi au venit lanțurile. Localurile vechi s-au închis și părinții lui Gav au fost constrânși să reducă prețurile, să aibă seri în care femeile plătesc mai puțin, perioade de reducere la prânz și să „primească familii” pentru a supraviețui.

În cele din urmă s-au săturat. S-au mutat în Majorca unde au un bar care se numește „Britz”. Gav, care lucrase cu jumătate de normă în bar de când împlinise șaisprezece ani, a preluat controlul dozatoarelor de bere și de atunci a rămas acolo.

Deschid ușa veche și grea și intru. Hoppo și Gav stau la masa noastră obișnuită în colț, la fereastră. De la mijloc în sus Gav e tot îndesat, suficient de mare încât să-mi amintesc de ce-i spuneam Gav Grasu. Dar acum are mai mulți mușchi decât grăsime. Brațele îi sunt ca trunchiurile de copaci, venele ies în evidență ca niște fire albastre întinse. Fața îi e sculptată, iar părul cărunt e rar.

Hoppo nu s-a schimbat aproape deloc. Are o salopetă de instalator și, dacă ți-ai miji privirea, l-ai confunda cu un băiat de doisprezece ani care își pune haine de oameni mari pe el.

Cei doi sunt cufundați într-o discuție. Paharele de care abia s-au atins sunt pe masă. Guinness pentru Hoppo și o Cola Light pentru Gav, care nu prea le are cu băutura.

Comand o bere Taylor de la o fată ursuză din spatele barului care se încruntă la mine, apoi la dozator, de parcă ar fi jignit-o grav.

— Trebuie să schimb butoiul, mormăie ea.

— În regulă.

Aștept. Își dă ochii peste cap.

— O aduc la masă.

— Mersi.

Mă întorc și mă îndrept spre masă. Când mă uit în urmă, tot nu s-a mișcat.

Mă așez pe un taburet șubred lângă Hoppo.

— Bună ziua!

El ridică privirea și îmi dau seama imediat că e ceva în neregulă. S-a întâmplat ceva. Gav iese din spatele mesei în scaunul cu rotile. Mușchii brațelor sunt în contrast cu picioarele atrofiate și neputincioase din scaunul cu rotile.

Mă întorc.

— Gav? Ce…

Îmi trage un pumn, iar obrazul stâng mă doare îngrozitor în timp ce forța loviturii mă proiectează pe podea.

Se uită lung la mine.

— De cât timp știi?

1986

Deşi cel mai corpolent, Gav Grasu, conducătorul găştii noastre, era de fapt cel mai tânăr.

Ziua lui era în prima parte a lui august, când începea vacanţa de vară. Eram cam invidioşi pe el din cauza asta. Mai ales eu. Eu eram cel mai mare. Ziua mea era tot în vacanţă, cu trei zile înainte de Crăciun. Însemna că, în loc să primesc două cadouri ca lumea, aproape mereu primeam un cadou „mare” sau două nu atât de bune.

Gav Grasu primea mereu o tonă de cadouri. Nu numai pentru că mama şi tatăl lui erau putred de bogaţi, dar şi pentru că avea o droaie de rude. Unchi, mătuşi, veri, bunici şi străbunici.

Şi pe asta eram cam invidios. Eu îi aveam pe mama, pe tata şi pe bunica, pe care nu o vedeam prea des pentru că locuia departe, dar şi pentru că o cam luase „pe cărarea cu urzici”, cum obişnuia să spună tata. Nu-mi plăcea deloc să o vizitez. În sufrageria ei era mereu cald şi mirosea urât şi se uita mereu la acelaşi film idiot la televizor.

— Ce frumoasă era Julie Andrews! suspina ea cu ochii înceţoşaţi şi cu toţii trebuia să dăm din cap, să aprobăm şi să mâncăm biscuiţi digestivi moi dintr-o cutie ruginită pe care erau desenaţi reni dansând.

Părinţii lui Gav Grasu dădeau o petrecere mare pentru el în fiecare an. Anul ăsta făceau grătar. Avea să vină un magician, după care urma dansul.

Maică-mea şi-a dat ochii peste cap când a văzut invitaţia. Ştiam că nu îi place cu adevărat pe părinţii lui Gav Grasu. Am auzit-o pe mama odată spunându-i tatei că erau „prea aţoşi”. Când am crescut, mi-am dat seama că spusese de fapt „băţoşi”, dar multă vreme am crezut că era ceva în neregulă cu ei.

— Ce zici de o discotecă, Geoff? l-a întrebat pe tata pe un ton ciudat.

Nu puteam să mă decid dacă e de bine sau de rău.

— Ce părere ai?

Tata s-a îndepărtat de locul unde se spăla şi s-a uitat la invitaţie.

— Pare distractiv, a zis.

— Tată, nu poţi veni, i-am întors-o. E o petrecere pentru copii. Nu eşti invitat.

— Ba suntem, a intervenit mama şi a arătat spre invitaţie. Taţii şi mamele sunt bine-veniţi. Aduceţi un cârnat.

M-am uitat din nou pe ea. Taţi şi mame la o petrecere pentru copii? Nu

credeam că e o idee bună. Deloc.

‣

— Și ce-i iei lui Gav Grasu de ziua lui? m-a întrebat Hoppo.

Stăteam în foișor lângă barele de cățărat, dând din picioare și lingând îngheţatele pe băţ cu aromă de cola. Murphy, labradorul negru și bătrân al lui Hoppo, stătea pe pământ sub noi, moţăind la umbră.

Era spre sfârșit de iulie, la aproape două luni după ziua îngrozitoare de la târg și cu o săptămână înainte de ziua lui Gav Grasu. Lucrurile începeau să intre pe un făgaș normal și mă bucuram. Nu eram genul căruia să-i placă agitaţia sau un scandal neașteptat. Eram genul de om căruia îi plăcea și încă îi place rutina. Chiar și la doisprezece ani, sertarul cu șosete era mereu în ordine, iar cărţile și casetele mele erau așezate în ordine alfabetică.

Poate pentru că orice altceva din casa noastră era în dezordine. În primul rând, nu era construită complet. Era o altă diferenţă normală între tata și mama și ceilalţi părinţi pe care îi știam. În afară de Hoppo, care locuia cu mama lui într-o casă veche cu terasă, majoritatea copiilor de la școală locuiau în case moderne și drăguțe, cu grădini pătrate și aranjate toate la fel.

Locuiam într-o casă urâtă în stil victorian care părea mereu înconjurată de schele. În spate era o grădină uriașă și năpădită de buruieni, pe care nu reușisem niciodată să o străbat până la capăt, iar la etaj erau cel puțin două camere de unde puteai vedea cerul prin tavan.

Tata și mama o cumpăraseră într-o stare avansată de degradare, când eram foarte mic. Se întâmpla cu opt ani în urmă și, din câte îmi dădeam seama, încă erau multe de făcut. În camerele principale se putea sta cât de cât. Dar pe hol și în bucătărie era doar tencuială și covoarele lipseau cu desăvârșire.

La etaj mai era baia veche. O cadă emailată preistorică, cu păianjenul aferent, o chiuvetă care curgea și o budă antică și de demult, cu un lanţ lung care trăgea apa. Și fără cabină de duș.

Mi se părea teribil de jenant, fiind un puști de doisprezece ani. Nu aveam nici măcar șemineu electric. Tata trebuia să taie lemne afară, să le aducă înăuntru și să facă focul. De parcă eram în Evul Mediu, ce pana mea!

— Când terminăm de pus la punct casa asta? întrebam uneori.

— Durează și e nevoie de bani, îmi spunea tata.

— N-avem bani? Mama e doctor. Gav Grasu spune că doctorii fac o groază de bani.

Tata a oftat.

— Eddie, am mai discutat și înainte. Gra… *Gavin* nu le știe pe toate. Și nu trebuie să uiţi că meseria mea nu e plătită la fel de bine ca altele și nici nu am mereu de muncă.

De mai multe ori îmi scăpa porumbelul.

— De ce nu te duci să faci rost de o slujbă normală, atunci?

Dar tata se supăra și nu-mi plăcea să-l necăjesc.

Știu că tata se simțea adesea vinovat în privința banilor pentru că nu câștiga la fel ca mama. Pe lângă articolele pentru reviste încerca să scrie o carte.

— Lucrurile se vor schimba când voi fi un autor bine vândut, obișnuia să spună, râzând și făcând cu ochiul.

Se prefăcea că glumește, dar în secret cred că se gândea la modul serios că se va întâmpla.

Dar nu a fost să fie. A fost cât pe ce. Știu că trimitea manuscrise agenților literari, iar unul și-a arătat interesul ceva vreme. Dar cumva nu s-a concretizat nimic. Poate că, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit, chiar ar fi reușit. Însă, când boala a început să-i afecteze creierul, primul lucru pe care l-a distrus a fost ceea ce iubea mai mult. Cuvintele.

Am început să sug mai mult din înghețata pe băț.

— Nu m-am gândit la un cadou, i-am zis lui Hoppo.

Mințeam. *Chiar* mă gândisem mult. Asta era problema cu Gav Grasu. Avea aproape totul și era tare greu să-i cumperi ceva ce îi place.

— Dar tu? l-am întrebat.

A dat din umeri.

— Nu știu încă.

Am schimbat subiectul.

— Mama ta vine la petrecere?

S-a strâmbat.

— Nu știu încă sigur. S-ar putea să lucreze.

Mama lui Hoppo era femeie de serviciu. O vedeai adesea în mașina ruginită Reliant Robin cu portbagajul ticsit de mopuri și găleți.

Metal Mickey îi spunea „Romica” fără să știe Hoppo. Mi se părea urât, dar chiar arăta ca o țigancă cu părul cărunt și încâlcit și cu rochiile lălâi.

Nu știu pe unde era tatăl lui Hoppo. Hoppo nu prea vorbea despre el, dar cred că plecase de acasă când Hoppo era mic. Avea un frate mai mare, dar se înrolase în armată sau ceva de genul ăsta. Când mă gândesc în urmă, cred că petreceam așa mult timp împreună cu toții pentru că niciuna din familiile noastre nu era chiar „normală”.

— Părinții tăi vin? a întrebat Hoppo.

— Cred că da. Sper să nu plictisească pe toată lumea.

A dat din umeri.

— O să fie bine. Și o să fie un magician.

— Mda.

Am zâmbit larg amândoi, apoi Hoppo a zis:

— Dacă vrei, mergem acum pe la magazine să ne uităm după ceva pentru Gav.

Am ezitat. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu Hoppo. Nu trebuia să faci pe deșteptul tot timpul. Sau să fii în gardă. Era mai ușor.

Hoppo nu era cel mai inteligent, dar știa cum să se comporte. Nu voia să fie simpatizat de toți ca Gav sau să se schimbe ca Metal Mickey și într-un fel îl respectam.

De asta m-am simțit cam prost când i-am zis:

— Scuze, nu pot. Trebuie să mă întorc să-l ajut pe tata cu niște chestii în casă.

Așa reușeam să mă fofilez. Nimeni nu se îndoia că trebuiau făcute multe „chestii” prin casa noastră.

Hoppo a dat din cap că da, și-a terminat înghețata și a aruncat ambalajul pe jos.

— Bine. Atunci o să-l plimb pe Murphy.

— OK. Ne vedem mai târziu.

— Pa!

S-a îndepărtat agale în timp ce bretonul îi sălta în dreptul ochilor, iar Murphy mergea vioi pe lângă el. Am aruncat ambalajul înghețatei la coș și m-am dus în direcția opusă spre casă. Și apoi, când m-am asigurat că nu mă vede, m-am întors și m-am îndreptat spre oraș.

Nu-mi plăcea să-l mint pe Hoppo, dar uneori nu poți să împărtășești anumite lucruri, chiar și cu cei mai buni prieteni. Iar copiii au secrete. Uneori mai multe decât adulții.

Știam că sunt tocilarul din gașca noastră; învățam, cam încuiat la minte. Eram genul de puști căruia îi plăcea să colecționeze chestii – timbre, monede, mașinuțe. Și altele: scoici, cranii de pasăre din pădure, chei. E foarte ciudat cât de des găsești chei. Îmi plăcea ideea că mă pot furișa în casele oamenilor, chiar dacă nu știam care este cheia potrivită sau care pe unde locuiește.

Eram foarte grijuliu cu colecțiile mele. Le ascundeam bine și le țineam în siguranță. Cred că, într-un fel, îmi plăcea să fiu stăpân pe situație. Copiii nu prea au control asupra vieții lor, dar în cutiile mele doar eu știam ce se află și numai eu puteam adăuga și scoate chestii de acolo.

De când cu târgul, colecționam tot mai multe lucruri. Chestii pe care le găseam, chestii pe care oamenii le lăsau (începusem să observ cât de neglijenți erau; ca și când nu își dădeau seama cât de important era să păstrezi lucrurile sau că ar putea să dispară pentru totdeauna).

Și uneori – dacă vedeam ceva ce *trebuia* să am – luam lucruri pentru care

ar fi trebuit să plătesc.

‣

Anderbury nu era un oraş mare, dar vara veneau cârduri de turişti cu autocarul, majoritatea americani. Mergeau împiedicat, înghesuindu-se pe trotuarele înguste în rochiile de plajă înflorate şi în pantalonii scurţi lăbărţaţi, chiorându-se pe hărţi şi arătând spre clădiri.

Pe lângă catedrală mai era şi o piaţă cu un magazin uriaş Debenhams, multe ceainării mici şi un hotel şic. Pe strada principală erau magazine plictisitoare: un supermarket, o farmacie şi o librărie. Însă avea un Woolworths uriaş.

Când eram mici, Woolworths – sau Woolies, cum îi spunea toată lumea, era magazinul nostru preferat. Avea tot ce îţi puteai dori. Raioane întregi cu jucării, de la cele mari şi scumpe la multe rahaturi ieftine din plastic, din care puteai cumpăra o grămadă şi tot rămâneai cu bănuţi pentru raionul cu dulciuri vărsate.

Mai era şi un gardian rău pe care-l chema Jimbo şi de care ne temeam toţi. Era neonazist şi auzisem că pe sub uniformă avea o droaie de tatuaje, inclusiv o svastică uriaşă pe spate.

Din fericire, Jimbo nu prea îşi făcea bine meseria. Mare parte din timp şi-o petrecea stând pe afară, fumând şi uitându-se cu jind la fete. Iar asta însemna că, dacă erai deştept şi rapid, era foarte uşor să treci neobservat pe lângă el, aşteptând să-i distragă cineva atenţia.

Azi norocul era de partea mea. Un grup de adolescente stătea pe lângă cabina telefonică din josul străzii. Era cald, aşa că purtau fuste scurte sau pantaloni scurţi. Jimbo se rezema de colţul magazinului cu o ţigară între degete, cu limba aproape până la podea, deşi fetele erau doar cu câţiva ani mai mari decât mine, iar el avea *treizeci* şi ceva de ani.

Am traversat repede drumul şi am intrat valvârtej în magazinul care se întindea în faţa mea. Raioanele cu dulciuri şi tejgheaua cu bomboane vărsate erau în stânga mea. În dreapta, casetele şi discurile. Drept în faţă, raioanele cu jucării. Am simţit cum speranţa renaşte în mine. Dar nu mă puteam bucura. Sau sta prea mult. Un angajat ar fi putut observa.

M-am dus ţintă la jucării, cercetând rafturile şi gândindu-mă ce opţiuni am. Prea scumpe. Prea mari. Prea ieftine. Prea penibile. Apoi am văzut-o. O Bilă 8. Steven Gemme avea una pe care o adusese odată la şcoală şi îmi amintesc cum mă gândisem că era mişto. Eram foarte sigur că Gav Grasu nu avea una, ceea ce era ceva special în sine. Iar pe raft mai rămăsese una.

Am ridicat-o şi m-am uitat în jur. Apoi am vârât-o în rucsac cu o mişcare rapidă.

M-am dus grăbit la dulciuri. Următoarea mişcare necesita tupeu. Simţeam

povara furtului în spate. Am luat o pungă pentru dulciuri vărsate și mi-am zis să nu mă grăbesc, alegând dulciuri cu gust de cola, șoareci albi și farfurii zburătoare. Apoi m-am dus la casă.

O femeie grasă cu un permanent uriaș și cârlionțat a cântărit dulciurile și mi-a zâmbit.

— Patruzeci și trei de penny, drăguțule.

— Mulțumesc.

Am numărat niște mărunt din buzunar și i l-am dat.

A început să-l pună în casă, iar apoi s-a încruntat.

— Dragule, îți lipsește un penny.

— Ah!

Fir-ar! M-am scotocit din nou prin buzunar. Nu mai aveam altceva.

— Păi, mai bine pun un pic înapoi, i-am zis cu obrajii roșii ca focul, palmele transpirate și cu rucsacul din spate parcă mai greu ca niciodată.

Doamna cu permanent s-a uitat la mine o clipă, apoi s-a aplecat și mi-a făcut cu ochiul. Pleoapele îi erau șifonate ca hârtia mototolită.

— Nu-ți face griji, dragule. Prefă-te că am calculat greșit.

Am luat punga cu dulciuri.

— Mulțumesc.

— Hai, pleacă de aici!

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Am ieșit grăbit în lumina soarelui pe lângă Jimbo, care tocmai își termina țigara și nu s-a uitat de două ori la mine. Am mers repede pe stradă, din ce în ce mai repede, euforia, entuziasmul și sentimentul de reușită crescând în mine până când am rupt-o la fugă și am ținut ritmul aproape până acasă. Pe față aveam un rânjet de zile mari.

O făcusem, și nu pentru prima dată. Îmi plăcea să cred că nu eram un puști rău în alte privințe. Încercam să fiu bun, să nu-mi pârăsc prietenii sau să-i bârfesc. Încercam să-i ascult pe mama și pe tata. Și, în apărarea mea, nu furam bani. Dacă găseam un portofel pe jos, îl dădeam înapoi cu toți banii înăuntru (dar poate o poză de familie lipsea).

Știam că e greșit, dar, cum am mai zis, toată lumea are secrete și face lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Eu furam lucruri – *colecționam*. Însă o sfecleam doar când încercam să duc ceva înapoi.

‣

Era cald în ziua petrecerii. Parcă fiecare zi din acea vară era fierbinte. Sunt sigur că nu era așa. Sunt sigur că un meteorolog – unul serios, nu ca tata – ar spune că erau și zile ploioase, înnorate și urâte. Dar memoria e ciudată și timpul curge altfel când ești copil. Trei zile călduroase la rând sunt o lună de zile fierbinți pentru un adult.

De ziua lui Gav Grasu era clar cald. Hainele ți se lipeau de corp, scaunul de

la maşină îţi ardea picioarele, iar asfaltul se topea de fierbinte ce era.

— Dacă o s-o ţină tot aşa, n-o să am nevoie de grătar să fac mâncarea, a glumit tata pe când plecam din casă.

— Mă mir că nu ne spui să luăm pelerine de ploaie, i-a zis mama, încuind uşa şi trăgând de ea de câteva ori ca să se asigure.

Era drăguţă în acea zi. Purta o rochie albastră simplă şi sandale în stil roman. Albastrul îi venea bine şi îşi prinsese bretonul brunet cu o agrafă strălucitoare ca să nu-i vină în ochi.

Tata arăta, ei bine, ca tata. Cu blugii lui tăiaţi, cu un tricou pe care era scris numele formaţiei „Grateful Dead” şi cu sandale în picioare. Măcar mama îi mai răsese din barbă.

Casa lui Gav Grasu era într-una din cele mai noi zone din Anderbury. Se mutaseră anul trecut. Înainte locuiseră deasupra cârciumii. Deşi casa era aproape nouă, tatăl lui Gav o mărise, aşa că avea multe lucruri în plus care nu prea se potriveau cu casa iniţială şi mai adăugaseră nişte stâlpi albi uriaşi în faţa uşii, de parcă era un templu grecesc.

Azi aveau o mulţime de baloane cu cifra 12 legate de stâlpi, iar pe uşă era un afiş mare şi strălucitor pe care scria „La mulţi ani, Gavin!”

Înainte ca mama să facă o remarcă, să pufnească sau să sune la uşă, aceasta s-a deschis, iar Gav stătea acolo, strălucitor, îmbrăcat cu pantaloni scurţi hawaiieni, un tricou de un verde fosforescent şi cu o pălărie de pirat pe cap.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Adams! Salutare, Eddie!

— La mulţi ani, Gavin! i-am urat cu toţii în cor, deşi a trebuit să mă abţin să nu zic Gav Grasu.

— Grătarul e în spate, le-a zis Gav Grasu părinţilor mei, iar pe urmă m-a apucat de braţ. Vino să vezi magicianul! E *fantastic!*

Avea dreptate. *Era* fantastic. Şi grătarul era destul de reuşit. Mai erau o mulţime de jocuri şi două găleţi mari pline cu apă şi pistoale cu apă. După ce Gav Grasu a deschis cadourile (şi a spus că Bila 8 era „marfă”), ne-am bătut cu apă cu ceilalţi copii de la şcoală. Era atât de cald că te uscai pe cât de repede te udai.

Însă mi-am dat seama la un moment dat că am nevoie la toaletă. Am mers tiptil prin grădină în timp ce stropi de apă picurau din mine, am trecut de adulţii care stăteau în grupuri mici, cu farfurii în mână şi bând bere din sticle sau vin din pahare de plastic.

Venise tatăl lui Nicky, ceea ce a mirat pe toată lumea. Nu ştiam că vicarii se duceau la petreceri sau se distrau. Purta gulerul alb. Îl vedeai de la un kilometru, căci strălucea în lumina soarelui. Mă gândeam că trebuie să leşine de căldură. Poate de aia bea atât de mult vin.

Vorbea cu părinții mei, ceea ce m-a surprins, pentru că nu prea le aveau cu biserica. Mama m-a văzut și mi-a zâmbit.

— Ești bine, Eddie?

— Da, mamă. Super!

A dat din cap, dar nu părea foarte fericită. Pe când treceam pe lângă ei, l-am auzit pe tata spunând:

— Nu cred că ar trebui să discutăm așa ceva la o petrecere pentru copii.

Răspunsul părintelui Martin mi-a trecut vag pe la ureche.

— Dar este în joc viața copiilor.

Nu avea niciun sens, erau doar chestii de adulți. Și oricum eram distras de altceva. Altă persoană cunoscută. Înalt și slab, îmbrăcat cu haine negre, în ciuda căldurii copleșitoare, iar pe cap avea o pălărie mare. Domnul Halloran. Stătea în capătul îndepărtat al grădinii, lângă o statuie a unui copil care făcea pipi în bazinul pentru păsări, discutând cu alți părinți.

Mi se părea puțin ciudat că părinții lui Gav invitaseră un profesor la petrecere, mai ales pe unul care nu începuse să predea la școală, dar poate încercau să-l facă să se simtă bine-venit. Așa erau ei. Plus că Gav îmi spusese odată: „Mama se asigură că știe pe toată lumea. Astfel știe ce fac toți”.

Aveam *sentimentul* ăla ciudat ca atunci când simți că se uită cineva insistent la tine. Și apoi l-am văzut pe domnul Halloran care se uita în jur, m-a văzut și pe urmă a ridicat mâna. Am ridicat și eu mâna în semn de salut. Era un pic jenant. Poate că am salvat-o pe Dansatoare împreună, dar tot un profesor era și nu era cool să fiu văzut salutându-l.

De parcă știa ce gândesc, domnul Halloran a dat din cap și s-a întors. Eram recunoscător – și nu numai din cauza vezicii care stătea să-mi explodeze – am luat-o repede prin curte și am intrat pe ușile vitrate.

În sufragerie era răcoare și întuneric. Am stat un pic să mi se acomodeze privirea. Erau înșirate cadouri peste tot. Zeci de jucării. Jucării de pe lista dorințelor pentru ziua *mea,* dar pe care știam că nu o să le am niciodată. M-am uitat în jur cu invidie… și atunci am văzut-o. O cutie de dimensiuni medii în mijlocul camerei, învelită în hârtie cu Transformers. Nedeschisă. Poate că ajunsese cineva târziu și o lăsase. Cu siguranță nu ar fi lăsat Gav Grasu un cadou nedesfăcut.

M-am dus la baie și pe urmă m-am uitat la cadou din nou când m-am întors în sufragerie. După ce am ezitat o clipă, l-am luat și m-am dus afară.

Peste tot erau grupuri de copii. Gav Grasu, Nicky, Metal Mickey și Hoppo stăteau împreună în semicerc pe iarbă, beau suc acidulat, erau roșii la față, transpirați și fericiți. Nicky mai avea părul ud și încâlcit. Pe brațe avea picături de apă care străluceau. Purta o rochie azi. Îi venea bine. Era lungă și avea flori. Acoperea din vânătăile de pe picioare. Nicky avea mereu vânătăi.

Nici nu-mi amintesc să o fi văzut fără un semn cafeniu sau vinețiu pe undeva. Odată a avut și un ochi vânăt.

— Ce faci, Munster? mi-a zis Gav.

— Hei, știi ce?

— Nu mai ești poponar?

— Ce amuzant! Am găsit un cadou pe care nu l-ai deschis încă.

— N-are cum. Am deschis totul.

Am întins cutia.

Gav a înșfăcat-o.

— Super tare!

— De la cine e? a întrebat Nicky.

Gav Grasu a scuturat-o și a studiat hârtia de împachetat. Nu era nicio etichetă.

— Cui îi pasă?

A început să rupă hârtia, apoi i-a picat fața.

— Ce naiba?!

Ne-am uitat cu toții la cadou. Era o cutie mare cu bucăți de cretă de toate culorile.

— Cretă? a râs Metal Mickey. Cine ți-a cumpărat cretă?

— N-am idee. Nu e nicio etichetă, deșteptule, a răspuns Gav, după care a dat la o parte capacul și a scos câteva bucăți de cretă. Ce naiba o să fac cu rahatul ăsta?

— Nu-i așa de rău, a început Hoppo.

— Frate, e un rahat cu moț!

Mi s-a părut cam dur. În fond, cineva făcuse un efort să cumpere cadoul, să îl împacheteze și așa mai departe. Dar acum Gav era agitat de la soare și de la zahăr. Cu toții eram.

A aruncat scârbit bucățile de cretă.

— S-o lăsăm baltă. Să mai luăm pistoale cu apă.

Am început să ne ridicăm cu toții. I-am lăsat pe ceilalți să se ducă, apoi m-am aplecat repede, am luat o bucată de cretă și am strecurat-o în buzunar.

Abia mă îndreptasem de spate când am auzit o bubuitură și un țipăt. M-am întors. Nu știu ce mă așteptam să văd. Poate cineva scăpase ceva sau se împiedicase.

Mi-a luat ceva timp să procesez ce vedeam. Reverendul Martin stătea pe spate înconjurat de pahare, farfurii, sticle sparte de sos și condimente. Avea mâna la nas și scotea un geamăt ciudat. Un bărbat înalt și șleampăt cu pantaloni scurți și un tricou rupt plana deasupra lui cu un pumn ridicat. Tata.

Ce mama mă-sii! *Tata* îl pusese la pământ pe reverendul Martin.

M-am ridicat în picioare paralizat de şoc pe când el vorbea pe un ton dur şi gutural:

— Dacă mai vorbeşti vreodată cu nevastă-mea, jur că o să te…

Dar nu am mai auzit ce a jurat, pentru că tatăl lui Gav l-a luat de acolo. Cineva l-a ajutat pe reverendul Martin să se ridice în picioare. Era roşu la faţă şi îi curgea sânge din nas. Pe gulerul lui alb erau pete stacojii.

A arătat spre părinţii mei:

— Şi Dumnezeu o să vă judece.

Tata a vrut să sară din nou la el, dar tatăl lui Gav îl ţinea bine.

— Geoff, las-o baltă!

Am văzut ceva galben şi mi-am dat seama că Nicky tocmai trecuse pe lângă mine şi se dusese la Reverend. L-a luat de braţ.

— Tată, hai să mergem acasă!

S-a smucit aşa de tare, încât am văzut-o împiedicându-se un pic. Apoi a scos un şerveţel, şi-a tamponat nasul şi i-a spus mamei lui Gav:

— Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Apoi a mers cu greu în casă.

Nicky s-a uitat înspre grădină. Vreau să cred că ochii ei verzi i-au întâlnit pe ai mei, că ne-am înţeles reciproc, dar cred că se uitase să vadă cine observase tărăboiul – *toată lumea*, desigur – înainte să se întoarcă şi să-l urmeze.

Parcă totul se oprise preţ de o clipă. Nimeni nu se mişca, nimeni nu vorbea. Apoi tatăl lui Gav a bătut din palme şi a spus tare şi apăsat:

— Cine mai vrea să guste din cârnaţii mei uriaşi?

Nu cred că mai voia nimeni, dar oamenii dădeau din cap şi zâmbeau, iar mama lui Gav a dat muzica un pic mai tare.

Cineva m-a bătut pe spate. Am tresărit. Era Metal Mickey.

— Băi, nu-mi vine să cred că taică-tu a pocnit un vicar.

Nici mie. Am simţit cum mă aprind la faţă. M-am uitat la Gav Grasu.

— Îmi pare tare rău.

El a zâmbit larg.

— Sper că *nu* vorbeşti serios. A fost super mişto! E cea mai tare aniversare!

— Eddie!

Mama a venit la noi. Mi-a zâmbit ciudat şi forţat.

— Eu şi cu tatăl tău mergem acasă.

— În regulă.

— Poţi să rămâi dacă vrei.

Chiar voiam, dar nici nu mă încânta să se uite toţi copiii la mine ca la un ciudat şi Metal Mickey să tot trăncănească despre asta şi am spus supărat:

— Nu, e bine. Deşi nu era. Vin şi eu.

— Bine.

Nu-i mai auzisem pe părinţii mei cerându-şi scuze până atunci. Nu prea se întâmpla. Copil fiind, tu îţi ceri scuze. Dar în acea după-amiază amândoi şi-au cerut scuze de multe ori părinţilor lui Gav, care au fost drăguţi şi le-au spus să nu-şi facă griji, dar mi-am dat seama că erau cam şucăriţi. Însă mama lui Gav mi-a dat o plasă cu prăjituri, gumă Hubba Bubba şi alte dulciuri.

Imediat ce s-a închis uşa în urma noastră, m-am întors spre tata.

— Tată, ce s-a întâmplat? De ce l-ai lovit? Ce i-a zis mamei?

Tata m-a luat de umăr.

— Mai târziu, Eddie.

Voiam să mă cert, să ţip la el. Până la urmă, petrecerea prietenului *meu* fusese distrusă. Dar nu am făcut-o. Pentru că îmi iubeam părinţii şi am dedus din expresiile lor că nu era momentul.

Aşa că l-am lăsat pe tata să mă îmbrăţişeze şi pe mama să mă ia de celălalt braţ şi am mers împreună pe stradă. Şi când mama mi-a zis „Vrei să iei nişte biscuiţi pentru ceai?” am zâmbit larg şi i-am zis: „Da, super”.

Tata nu mi-a zis niciodată ce s-a întâmplat. Dar am aflat în cele din urmă. După ce a venit poliţia să-l aresteze pentru tentativă de omor.

2016

— De două săptămâni, le răspund. Mi-a trimis un e-mail. Îmi pare rău.

Hoppo îmi oferă mâna să mă ridic. Îl apuc și mă prăbușesc la loc pe scaun.

— Mersi.

Ar fi trebuit să le spun lui Gav și Hoppo că Mickey se întorsese în Anderbury. Ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l fac. Nu știu exact de ce nu am făcut-o. Poate din curiozitate. Sau pentru că Mickey m-a rugat să nu o fac. Poate voiam să aflu ce punea la cale.

Știam câte ceva din povestea vechiului nostru prieten. L-am căutat în urmă cu câțiva ani. Un amestec de plictiseală și prea mult vin. Nu era singurul pe care îl căutasem pe Google, dar numai numele lui dăduse rezultate.

S-a descurcat destul de bine. Lucrează pentru o firmă de publicitate – genul care are prea multe umlauturi în nume și o repulsie pentru majuscule. Erau poze cu el și clienții la lansările de produs, cu un pahar de șampanie în mână și cu un zâmbet care asigură pensionarea confortabilă a unui dentist.

Nimic nu m-a surprins. Mickey era genul de puști care se descurca mereu folosindu-se de inteligență. Era și creativ. De obicei cu adevărul. Ceea ce e nimerit în domeniul lui.

În e-mailul pe care mi l-a trimis menționase un proiect la care lucra. Ceva ce putea fi „benefic amândurora”. Sunt sigur că nu punea la cale o reuniune a clasei noastre. Nu mă pot gândi decât la un singur motiv pentru care Mickey ar vrea să discute cu mine după atâta vreme. Pentru că se pregătește să bage un cuțit tocit într-o rană infectată și putrezită.

Nu le spun asta lui Gav și lui Hoppo. Îmi frec obrazul care îmi pulsează și mă uit prin cârciumă. E plină doar pe un sfert. Cei câțiva clienți se uită rapid și apoi se concentrează din nou pe beri și pe ziare. Cui o să se plângă? Nu e ca și cum Gav o să se dea afară din propria cârciumă pentru că a făcut scandal.

— Cum ați aflat? întreb.

— Hoppo l-a văzut, răspunde Gav. Pe strada principală pur și simplu și de două ori mai pocit.

— Aha, am înțeles.

— A avut și tupeul să mă salute. A zis că te vizitează. Era mirat că nu ai menționat nimic.

Îmi simt furia cum urcă la suprafață. Dragul de Mickey, ce-i mai plăcea să bage zâzanie între oameni, ca de obicei.

Chelnerița îmi aduce halba și o pune neglijent pe masă, lăsând puțină bere să se verse alături.

— Ce fată drăguță! îi spun lui Gav. Are o fire minunată.

Gav zâmbește forțat.

— Îmi pare rău, îi spun din nou. Ar fi trebuit să vă zic.

— Să mori tu? mormăie. Parcă eram prieteni.

— De ce nu ne-ai zis nimic? mă întreabă Hoppo.

— M-a rugat să nu spun nimic. Până nu vorbim.

— Și ai fost de acord?

— Cred că am vrut să-i dau credit.

— N-ar fi trebuit să dau în tine, îmi spune Gav și soarbe din Cola Light. M-am pierdut cu firea. Numai că, atunci când l-am auzit, am început să-mi amintesc totul.

Mă uit lung la el. Niciunul din noi nu se dă în vânt după Mickey Cooper. Dar Gav îl detestă mai mult ca oricine.

Aveam șaptesprezece ani. Era o petrecere. Nu m-am dus sau nu eram invitat. Nu-mi amintesc prea bine. Mickey s-a cuplat cu o fată cu care se vedea Hoppo. S-au certat, apoi Gav s-a făcut praf și Mickey a fost convins să-l ducă cu mașina acasă… numai că n-au mai ajuns pentru că Mickey a ieșit din decor pe un drum drept și s-a izbit cu mașina de un copac.

Mickey a fost în comă o săptămână, dar și-a revenit în chip miraculos. Însă lui Gav Grasu i s-au fisurat câteva vertebre vitale de la șina spinării. Fără a se mai putea face nimic. E într-un scaun cu rotile de atunci.

Se pare că Mickey avea alcoolemia peste limita legală, deși se apărase că băuse doar Cola Light toată noaptea. Gav Grasu și Mickey nu și-au mai vorbit de atunci. Iar Hoppo și cu mine nu am mai adus vorba despre asta niciodată.

În viață poți schimba multe lucruri – greutatea, înfățișarea, chiar și numele –, dar sunt și altele pe care, indiferent cât ai spera, ai încerca și te-ai strădui, e imposibil să le schimbi. Acestea sunt cele care ne călesc: nu lucrurile pe care le schimbăm, ci cele pe care nu reușim să le schimbăm.

— Așadar, de ce s-a întors? întreabă Gav.

— N-a spus exact de ce.

— Dar ce a zis?

— A adus vorba de un proiect la care lucrează.

— Atât? se miră Hoppo.

— Da.

— Dar nu asta e întrebarea, nu? intervine Gav și se uită la amândoi, iar din ochii lui albaștri ies flăcări. Întrebarea este ce o să facem?

‣

Casa e goală la întoarcerea mea. Chloe a plecat să se vadă cu prietenii sau poate e la muncă. Nu prea pot ține pasul. Chloe lucrează la un magazin de îmbrăcăminte în Boscombe și nu are mereu liber în aceleași zile. Poate mi-a spus, dar memoria mea nu mai e la fel de bună ca altă dată, ceea ce mă îngrijorează mai mult decât ar trebui.

Pe tata a început să-l lase memoria pe la cincizeci de ani. Lucruri minore pe care le desconsiderăm cu toții. Uita unde lăsase cheile sau punea lucrurile în locuri ciudate: telecomanda în frigider sau o banană în comoda unde țineam telecomenzile. Pierdea șirul propozițiilor rostite pe jumătate sau făcea confuzie între cuvinte. Uneori îl vedeam făcând efortul de a găsi cuvântul potrivit pentru a-l înlocui cu ceva similar.

Pe când boala Alzheimer se agrava, confunda zilele săptămânii între ele și, în cele din urmă, nu mai știa ce vine după joi, ceea ce l-a speriat cu adevărat. Ultima zi lucrătoare a săptămânii îi scăpa printre degete. Încă îmi amintesc groaza care i se citea în ochi. Atunci când a pierdut ceva atât de normal, ceva ce știm toți din copilărie, a fost nevoit să admită că nu era doar uituc. Era ceva mult mai grav.

Eu poate sunt cam ipohondru. Citesc mult ca să-mi antrenez mintea și fac sudoku, chiar dacă nu-mi place neapărat. Ideea e că Alzheimer este ereditară de cele mai multe ori. Am văzut ce urmează și aș face orice ca să evit așa ceva, chiar dacă ar însemnă să-mi scurtez viața.

Îmi arunc cheile pe masa șubredă și veche din hol și mă uit în oglinda mică și prăfuită ce atârnă deasupra. Pe obrazul stâng am o vânătaie estompată, dar cumva se pierde în scobitura obrazului. Bun! N-aș vrea să explic că tocmai un bărbat în scaunul cu rotile m-a bătut.

Intru în bucătărie, mă gândesc dacă să fac cafea, apoi îmi spun că sunt prea plin de lichide de la prânz. Așa că mă duc sus.

Camera părinților e acum a lui Chloe, eu dorm în vechea mea cameră din spate, iar biroul tatei, pe lângă camera de rezervă, este locul unde îmi place să depozitez lucruri. Multe lucruri.

Nu-mi place să mă consider un colecționar obsedat. „Colecțiile” mele sunt depozitate ordonat în cutii, au etichete și sunt stivuite pe rafturi. Dar umplu majoritatea camerelor de la etaj și este adevărat că fără etichete aș fi uitat mare parte din ce am strâns.

Trec un deget peste câteva etichete: Cercei. Obiecte din porțelan. Jucării. Sunt mai multe cutii cu jucării. Cele retro din anii ’80, câteva din copilărie, unele cumpărate – la prețuri exorbitante – de pe eBay. Pe alt raft sunt câteva cutii pe care scrie „Poze”. Nu toate sunt cu familia mea. Într-o altă cutie sunt pantofi. Pantofi strălucitori, de damă. Sunt șase cutii cu tablouri. Acuarele și

pasteluri pescuite din portbagajul cuiva care le vindea. Pe multe cutii este scris „Altele” în dorul lelii. Chiar dacă aș fi supus unui interogatoriu, nu aș putea spune ce e în ele. Doar conținutul unei cutii îl știu pe de rost – foi bătute la mașină, o pereche de sandale vechi, un tricou murdar și un aparat electric de bărbierit nefolosit. Pe etichetă scrie simplu „Tata”.

Mă așez la birou. Sunt aproape sigur că Chloe nu e acasă și nu se va întoarce prea curând, dar am închis oricum ușa. Deschid plicul pe care l-am primit de dimineață și mă uit la ce conține. Nu scrie nimic. Dar mesajul e clar. Un desen cu un om cu un lat în jurul gâtului.

E desenat în creion colorat, ceea ce e greșit. Poate că de aceea expeditorul a inclus altceva ca să-mi reamintească. Înclin plicul și cade ceva pe birou, iscând un nor mic de praf. O singură bucată de cretă albă.

1986

Nu-l mai văzusem pe domnul Halloran din ziua cu bâlciul. „Ziua îngrozitoare de la bâlci” – așa îi spuneam. Adică îl *văzusem* – prin oraș, mergând pe malul râului, la petrecerea lui Gav –, dar nu schimbaserăm două vorbe.

Poate părea puțin ciudat, dat fiind ce s-a întâmplat. Dar numai pentru că am fost implicați într-o situație groaznică nu însemna neapărat că se crease deodată o legătură incredibilă între noi. Cel puțin nu credeam asta.

Eram cu bicicleta prin parc să mă întâlnesc cu ceilalți în pădure când l-am văzut. Stătea pe o bancă, având un bloc de desen în poală și câteva creioane lângă el. Purta blugi negri, cizme largi și o cămașă albă, vaporoasă, cu o cravată subțire și neagră. Ca de obicei, avea o pălărie pe cap ca să nu-l bată soarele. Totuși, mă mir că nu murea de căldură. Era cald, iar eu purtam doar un maiou, pantaloni scurți și adidașii vechi.

Am rămas o clipă nesigur pe mine. Nu știam ce să-i spun, dar nici nu puteam să trec pe lângă el și să-l ignor. Pe când mă tot fâstâceam, el și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine.

— Salut, Eddie!

— Bună ziua, domnule Halloran!

— Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, domnule!

— Foarte bine.

A urmat o pauză. Simțeam că trebuie să spun ceva, așa că l-am întrebat:

— Ce desenați?

— Oameni.

Mi-a zâmbit. Dinții îi erau un pic gălbejiți pentru că fața îi era mereu albă.

— Vrei să te uiți?

Nu prea voiam, dar nu ar fi fost politicos, așa că i-am răspuns:

— În regulă.

Am pus bicicleta jos, m-am dus la el și m-am cocoțat pe banca de lângă el. El a întors blocul ca să văd mai bine ce desenase. Am exclamat.

— Uau, e foarte frumos!

Chiar nu mâneam rahat (deși simțeam că ar fi trebuit să-i spun că e bun chiar dacă nu ar fi fost). Cum a zis și el, erau schițe cu oameni din parc. Un cuplu în vârstă pe o bancă din apropiere, un tip cu câinele și câteva fete care stăteau pe iarbă. Nu pare mare lucru, dar era ceva grozav în legătură cu

desenele. Copil fiind, îmi dădeam seama că domnul Halloran era tare talentat. Așa e când desenează cineva care are talent. Oricine poate copia ceva și să arate ca acel lucru pe care îl copia, dar ai nevoie de ceva deosebit ca să aduci la viață un peisaj sau oameni.

— Mersi. Vrei să vezi mai multe?

Am încuviințat. Domnul Halloran a dat înapoi câteva pagini. Era o poză cu un bătrân cu o pelerină de ploaie și o țigară în mână (aproape simțeai norii de fum cenușiu); un grup de femei care bârfeau pe una din străzile pietruite de lângă catedrală; o imagine cu catedrala, care nu-mi plăcea la fel ca oamenii și…

— Dar nu vreau să te plictisesc, mi-a zis domnul Halloran, dând brusc deoparte blocul de desen înainte să mă uit mai bine la următoarea schiță. Am văzut doar păr negru și un ochi căprui.

— Nu e cazul, i-am răspuns. Chiar îmi place. O să ne predați arte plastice la școală?

— Nu, engleză. Pictura e doar un hobby pentru mine.

— În regulă.

Nu mă omoram după desenat oricum. Uneori schițam personajele mele preferate din desene animate, dar nu erau foarte bune. Însă puteam să scriu. La engleză mă descurcam cel mai bine.

— Cu ce desenați? l-am întrebat.

— Cu astea. A ridicat pachetul cu ceea ce părea a fi cretă. Astea sunt pasteluri.

— Seamănă cu creta.

— Păi, sunt același lucru.

— Gav Grasu a primit niște cretă de ziua lui, dar i s-a părut destul de penibil.

Fața i-a fost străbătută de o strălucire ciudată.

— Serios?

Dintr-un motiv sau altul, mi s-a părut că am zis o prostie.

— Dar Gav poate fi… știți…

— Răsfățat?

Deși mi se părea că îl trădez, am dat din cap că da.

— Cam așa. Cred că da.

A stat pe gânduri un pic.

— Când eram mic aveam cretă. Desenam pe trotuarul din fața casei.

— Da?

— Da. Tu nu?

M-am gândit. Nu cred că o făcusem. Cum v-am mai zis, nu mă dădeam în vânt după desenat.

— Ştii ce mai făceam? Prietenii mei şi cu mine am inventat nişte simboluri secrete pe care le foloseam pentru a ne lăsa mesaje peste tot şi pe care le înţelegeam doar noi. Adică eu desenam cu creta un simbol care însemna că vreau să ies în parc în faţa casei celui mai bun prieten şi el înţelegea.

— Nu puteaţi să bateţi la uşă?

— Ei bine, da, dar nu ar fi fost la fel de distractiv.

Am căzut pe gânduri. Nu prea mă atrăgea ideea. Ca indiciile pentru a găsi o comoară. Un cod secret.

— Ei bine, mi-a zis domnul Halloran după ce – mă gândesc acum, după mulţi ani – îmi dăduse suficient timp ca să iau în considerare ideea, dar nu suficient timp cât să o desconsider. E cazul să plec. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— În regulă. Şi eu ar trebui să plec. Mă văd cu nişte prieteni.

— Mă bucur să te văd din nou, Eddie. Fii curajos!

Era prima oară când făcuse vreo aluzie la ziua bâlciului. Mi-a fost simpatic. Mulţi adulţi ar fi început să mă toace din prima. *Cum te simţi? Eşti bine?* Lucruri de genul ăsta.

— Şi dumneavoastră, domnule.

A zâmbit din nou, dezvelindu-şi dinţii galbeni.

— Eddie, nu sunt curajos. Sunt doar un nebun.

Şi-a dat capul într-o parte când m-am uitat nedumerit la el.

— Nebunii intervin când îngerilor le e frică să păşească. Ai mai auzit zicala asta?

— Nu, domnule. Ce înseamnă?

— Ei bine, înseamnă că e mai bine să fii nebun decât înger.

M-am gândit la asta. Nu-mi dădeam seama cum poate fi aşa. Şi-a coborât borul pălăriei.

— Pe curând, Eddie!

— La revedere, domnule!

Am sărit de pe bancă şi m-am suit pe bicicletă. Îmi plăcea de domnul Halloran, dar era clar ciudat. *Mai bine să fii nebun decât înger.* Ciudat şi un pic înspăimântător!

‣

Pădurea mărginea oraşul Anderbury, acolo unde suburbia se termina şi începeau terenurile şi câmpiile. Deşi nu avea să mai dureze mult. Oraşul se dezvolta deja în această direcţie. O mare porţiune de pământ fusese deja rasă până la pietriş şi pământ. Din pământ au apărut cărămizi, ciment şi schele.

Pe un anunţ scria „Complexul Salmon” cu litere mari şi vesele. „Construim

case și câștigăm inimi de 30 de ani”. Zona era înconjurată de un gard din sârmă. În spate se vedeau siluetele uriașe ale mașinăriilor care arătau ca niște dinozauri robotizați, dar nemișcați pentru moment. Oameni zdraveni cu veste portocalii și blugi erau pe acolo, fumând și bând din căni. De la un radio se auzea tare Shakin’ Stevens.

Erau mai multe anunțuri pe gard. INTRARE INTERZISĂ. PERICOL.

Am mers cu bicicleta în jurul terenului, apoi pe o cărare îngustă ce se întindea de-a lungul mai multor loturi agricole. În cele din urmă, am ajuns la un gard mic din lemn, cu un pârleaz. Am sărit de pe bicicletă și am trecut-o peste gard, apoi am intrat în îmbrățișarea răcoroasă a pădurii.

Nu era o pădure uriașă, ci deasă și întunecată. Se formase într-o vale, se strângea și apoi se lărgea, copacii rămânând în urmă, lăsând loc tufișurilor joase și pietrelor albe, calcaroase. Ba mergeam pe bicicletă, ba o căram în spinare pe măsură ce intram în pădure. Auzeam șipotul unui pârâiaș. Razele soarelui se strecurau printre coroanele copacilor.

Un pic mai în față am auzit șoapte. Am văzut ceva albastru și verde. O spiță argintie. Gav Grasu, Metal Mickey și Hoppo erau ghemuiți într-un luminiș, protejați de frunziș și tufișuri. Deja construiseră cam jumătate dintr-un bârlog impresionant, din crengi împletite și legate în jurul unei prelungiri formate de o cracă ruptă.

— Uite! a exclamat Gav. E Eddie Munster și tac’su bate ca la fasole.

Așa ne distra Gav Grasu săptămâna asta. Făcea tot felul de comparații.

Hoppo a ridicat privirea și mi-a făcut cu mâna. Metal Mickey nu s-a deranjat. M-am strecurat printre tufe și mi-am pus bicicleta lângă ale lor, fiind conștient că a mea era cea mai veche și mai ruginită.

— Unde e Nicky? am întrebat.

Metal Mickey a dat din umeri.

— Cui îi pasă? Sigur se joacă cu păpușile, a râs el de gluma lui.

— Nu sunt sigur dacă vine, a zis Hoppo.

— Ah!

Nu o mai văzusem pe Nicky de la petrecere, deși știam că fusese pe la magazine cu Hoppo și Metal Mickey. Începeam să am impresia că mă evită. Speram să o văd azi, ca lucrurile să intre din nou pe făgașul normal.

— Poate că a pus-o taică-su să facă treabă prin casă, a zis Hoppo, de parcă ar fi intuit la ce mă gândeam.

— Mda, sau mai e șucărită că taică-tu l-a pus la pământ pe ta-su. *Zbang!*

Iar vorbise Metal Mickey, care nu se putea abține să bage cuțitul în rană.

— Mă rog, poate a meritat-o, i-am aruncat-o.

— Mda, a zis Hoppo. Și părea destul de beat.

— Nu știam că vicarii beau.

— Poate bea pe ascuns.

Gav și-a lăsat capul pe spate, a făcut *gâl*, *gâl,* apoi și-a dat ochii peste cap, vorbind împleticit.

— Mă cheamă reverendul Martin. Dumnezeeuu fie lăudat! Hâc!

Înainte să răspundă cineva, tufele au foșnit și un stol de păsări și-a luat zborul din copaci. Am tresărit ca niște iepuri speriați.

Nicky stătea la marginea văii, ținându-se de ghidonul bicicletei. Aveam presimțirea că stătuse acolo de ceva vreme.

S-a uitat la noi.

— De ce stați degeaba? Credeam că facem un bârlog.

‣

Fiind cinci, am terminat repede bârlogul. Era destul de marfă. Suficient de mare să ne strecurăm cu toții, chiar dacă trebuia să ne cuibărim un pic. Am făcut și o ușă din crengi cu frunze ca să acoperim intrarea. Și cel mai bine era că nu se vedea decât dacă erai în dreptul lui.

Stăteam afară cu picioarele încrucișate. Ne era cald, eram zgâriați, dar fericiți. Ne era și foame. Am început să ne scoatem sandviciurile. Nicky nu spusese nimic despre petrecere, așa că nici eu n-am adus vorba. Ne-am purtat normal în continuare. Așa e când ești mic. Poți da totul uitării. E din ce în ce mai greu pe măsură ce te maturizezi.

— Taică-tu nu ți-a dat niște sandviciuri la pachet? a întrebat-o Gav pe Nicky.

— Nu știe că sunt aici. A trebuit să mă furișez…

— Poftim, s-a oferit Hoppo. A luat câteva sandviciuri din ambalajul de plastic și i le-a dat.

Îmi plăcea de Hoppo, dar atunci îl uram, pentru că el a făcut prima mișcare.

— Poți să-mi iei și banana, i-a zis Gav. Nu-mi plac.

— Și poți să bei și tu din sucul meu, m-am grăbit să-i spun, nedorind să fiu lăsat pe dinafară.

Metal Mickey a înfulecat un sandvici cu unt de arahide. Nu i-a oferit nimic lui Nicky.

— Mersi, a mulțumit Nicky, dar a dat din cap că nu. Ar trebui să mă întorc. Tata o să observe dacă nu sunt acasă la prânz.

— Dar tocmai am construit bârlogul, am intervenit.

— Îmi pare rău. Nu pot.

Și-a ridicat tricoul și s-a frecat la umăr. Atunci am observat că avea o vânătaie uriașă.

— Ce ți-ai făcut la umăr?

Și-a tras din nou mâneca.

— Nimic. M-am lovit de o ușă.

S-a ridicat repede în picioare.

— Trebuie să plec.

M-am ridicat și eu.

— E din cauza petrecerii? am întrebat-o.

A dat din umeri.

— Tata e încă șucărit. Dar o să-i treacă.

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Nu trebuie. A meritat-o.

Am vrut să mai spun ceva, dar nu eram sigur ce anume. Am deschis gura.

Am simțit ceva lovindu-mă în cap. Cu putere. Lumea se învârtea cu mine. Mi s-au tăiat picioarele. Am căzut în genunchi. Am dus mâinile la cap. După ce mi-am luat mâinile, aveam ceva lipicios pe degete.

A mai șuierat ceva prin aer, evitând la milimetru capul lui Nicky. A țipat și s-a ferit. O altă bucată de piatră s-a lovit de pământ în fața lui Hoppo și a lui Metal Mickey, provocând o explozie de unt de arahide și pâine. Au țipat și au fugit înapoi la adăpostul pădurii.

Au mai căzut și altele. Pietre și roci, bucăți de cărămidă. Auzeam strigăte și țipete de bucurie de pe panta abruptă, aflată deasupra văii împădurite. Mi-am ridicat privirea și am văzut trei băieți mai mari. Doi cu părul închis la culoare. Unul mai înalt și blond. Am știut imediat cine sunt.

Sean, fratele lui Metal Mickey, și prietenii lui, Duncan și Keith.

Gav m-a apucat de braț.

— Ești bine?

Eram amețit și mi-era greață. Dar am dat din cap că da. M-a împins spre copaci.

— Treci la adăpost!

Metal Mickey s-a întors și a urlat la băieții mai mari.

— Sean, lăsați-ne în pace!

— Lăsați-ne în pace! Lăsați-ne în pace! l-a maimuțărit cel blond – fratele lui – pe un ton strident de fetiță. De ce? O să plângeți? O să vă duceți la mami să mă spuneți?

— Poate că da.

— Aha! Ia să văd cum o să poți cu nasul spart, căcăciosule! a strigat Duncan.

— Sunteți în pădurea noastră! a strigat Sean.

— Nu e a voastră, a răspuns Gav pe același ton.

— Mda. Atunci o să ne luptăm să vedem a cui o să fie.

— Băga-mi-aș! a murmurat Gav.

— Hai, pe ei! a strigat Keith.

Au început să coboare panta, încă bombardându-ne. O altă piatră a zburat prin aer și a lovit cu zgomot bicicleta lui Nicky.

Ea a strigat:

— E biela mea, handicapaților!

— Băi, e roșcovana!

— Roșcovano, ai și floci roșcați?

— Hai, valea, cretinilor!

— Vaco!

O bucată de cărămidă a străpuns coroanele copacilor și a lovit-o în umăr. A scos un scâncet de durere și s-a împleticit.

Am simțit cum mă cuprinde furia. Nu loveai fetele. Nu aruncai cu cărămizi în ele. M-am forțat să mă ridic în picioare și să rămân fără acoperire. Am luat cea mai grea piatră de pe jos și am aruncat-o în sus pe cărare cu toată puterea.

Dacă n-ar fi fost așa de grea și nu aș fi avut atâta avânt, dacă Sean nu ar fi coborât cărarea pe jumătate și nu ar fi fost chiar în vârf, atunci aș fi ratat colosal.

În schimb, am auzit un strigăt. Un strigăt sfâșietor. Un strigăt de durere.

— *Futu-i!* Ochiul meu! M-a lovit fix în *ochi, futu-i!*

A urmat o pauză. Unul din acele momente când timpul parcă stă pe loc. Gav, Hoppo, Metal Mickey, Nicky și cu mine ne uitam unii la alții.

— Rahați cu ochi! s-a auzit alt băiat strigând. O să v-o plătim noi!

— Hai să plecăm de aici! a sugerat Hoppo.

Ne-am dus glonț după biciclete. Îi auzeam deja pe cei trei cum bâjbâie și gâfâie pe când coborau panta abruptă.

Avea să le ia ceva până ajungeau. Dar eram în dezavantaj, pentru că trebuia să scoatem bicicletele din pădure până să ajungem pe potecă. Ne-am mișcat repede, împingând bicicletele cu stângăcie printre tufe. Auzeam înjurături și agitație în spate. Am încercat să grăbesc ritmul. Hoppo și Metal Mickey erau în față. Nicky era și ea rapidă. Gav era surprinzător de rapid pentru un puști solid și avea un avans față de mine. Picioarele mele erau cele mai lungi, dar eram lipsit de coordonare și praf la alergat. Îmi aminteam vag un banc vechi pe care îl spunea tata despre cum să alergi mai repede ca leul. Nu conta dacă aveai viteză mai mare. Trebuia să depășești cea mai înceată persoană. Din nefericire, eu eram aceea.

Am ieșit din umbra pădurii în dogoarea soarelui și apoi am luat-o pe cărarea îngustă. Vedeam pârleazul în față. M-am uitat în urmă. Sean ieșise deja din pădurea din spatele nostru. Ochiul stâng era umflat și roșu. Sângele i se scurgea pe obraz. Nu părea să îl încetinească deloc. Mai mult, furia și durerea parcă îl făceau și mai rapid. Fața i s-a schimonosit de ură.

— Te omor, căcat cu ochi!

M-am întors, cu inima bătându-mi așa tare în piept, încât credeam că o să explodeze. Capul îmi zvâcnea. Transpirația mi se scurgea de pe frunte, iar picăturile sărate îmi înțepau ochii.

Hoppo și Mickey au ajuns la pârleaz, și-au aruncat bicicletele și apoi au sărit și ei. Pe urmă Nicky și-a aruncat bicicleta și s-a cățărat ca o maimuță agilă. Gav s-a cocoțat și el și și-a aruncat bicicleta, iar apoi a sărit și el. Urmam eu. Am ridicat bicicleta, dar era mai veche și mai grea decât celelalte. S-a blocat. Roata s-a prins de pârleaz. O bucată de lemn intrase între spițe.

— Rahat!

M-am tot chinuit să o scot, dar parcă se înțepenea și mai rău. Am încercat să o ridic, dar eram mic, bicicleta grea și eram deja obosit de la cât muncisem la bârlog și cât alergasem.

— Las-o acolo! a strigat Gav.

Ceea ce îi convenea, dat fiind că el avea una strălucitoare, de curse. A mea arăta probabil ca o rablă.

— Nu pot, am gâfâit. A fost un cadou de ziua mea.

Gav s-a întors; Hoppo și Nicky au venit și ei repede înapoi. După o fracțiune de secundă, Metal Mickey i-a urmat. Au tras de pe partea cealaltă. Eu împingeam. O spiță s-a curbat și bicicleta s-a urnit. Gav s-a dat în spate și bicicleta s-a izbit de pământ. M-am cocoțat pe pârleaz, am pus piciorul pe partea cealaltă și am simțit cum mă trage cineva de tricou în spate.

Aproape am căzut, dar am reușit să mă țin de stâlpul gardului. M-am întors. Sean trona în spatele meu. Ținea o bucată din tricoul meu în pumn. Rânjea printre dâre de sânge și transpirație, cu dinții de un alb ciudat contrastând cu roșul sângelui. Ochiul său sănătos ardea cu o furie devastatoare.

— *Căcăciosule, ești un om mort!*

Cuprins de panică, i-am tras una cu piciorul cât de tare am putut. L-am lovit în partea moale a stomacului, iar el s-a chircit și a gemut de durere. Nu mă mai ținea așa strâns de tricou. Am pus celălalt picior peste pârleaz și am sărit. Am auzit cum tricoul se rupe. Dar nu a contat. Eram liber. Ceilalți erau deja pe biciclete. Pe când mă străduiam să mă ridic în picioare, au început să pedaleze. Mi-am luat bicicleta de pe jos și am alergat pe lângă ea, apoi m-am aruncat în șa și am pedalat cât de repede puteam. De data asta nu m-am mai uitat înapoi.

‣

Terenul de joacă era gol. Stăteam pe un carusel, iar bicicletele erau pe jos. Doza de adrenalină scădea, iar capul îmi zvâcnea. Părul mi-era lipicios de la sânge.

— Arăţi ca naiba! mi-a zis Nicky fără ocolişuri.

— Mulţumesc.

Avea zgârieturi pe braţ, iar bluza era murdară de la praf. În buclele castanii i se prinseseră rămurele şi ferigi.

— Şi tu la fel.

S-a uitat în jos.

— Rahat! S-a ridicat rapid în picioare. Acum chiar mă omoară taică-miu.

— Ai putea să vii şi să te speli la mine, i-am sugerat.

Înainte să poată răspunde, Gav a intervenit.

— Nu, casa mea e mai aproape.

— Cred, a zis Nicky.

— Dar ce o să facem, atunci? se văicărea Metal Mickey. Acum toată ziua s-a dus naibii.

Ne-am uitat unii la alţii cam abătuţi. Avea dreptate, deşi voiam să-i pun în vedere că totul era din cauza fratelui *său* cretin. Dar nu am făcut-o.

În schimb, mi-am amintit ceva şi am zis deodată.

— Am o idee super!

2016

Nu sunt mare bucătar. Semăn cu mama în această privință. Dar, dacă stai singur, trebuie să te descurci cumva în bucătărie. Pot să fac un pui la cuptor cu cartofi, o friptură, paste și niște pește. La curry încă mai lucrez.

Am tras concluzia că Mickey mănâncă probabil la restaurante bune. De fapt, mi-a sugerat prima oară să mâncăm la un restaurant în oraș. Dar voiam să-l văd pe teren propriu. Și să am un avantaj. E greu să refuzi o invitație la cină fără să pari prost crescut, deși sunt sigur că a acceptat fără tragere de inimă.

M-am hotărât pentru spaghetti bolognese. E un fel ușor, agreabil. În general, le place tuturor. Am o sticlă de vin roșu ca să meargă cu pastele și o baghetă cu usturoi în congelator. Pregătesc de dinainte carnea tocată și sosul pentru momentul când Chloe se întoarce înainte de șase. Mickey trebuie să ajungă la șapte. Trage aer adânc în piept.

— Mmmm, o să-ți faci viitoarea soție foarte fericită într-o zi.

— Spre deosebire de tine.

Se preface jignită, ducându-și mâna încleștată la piept.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu gospodină.

Zâmbesc. De obicei Chloe reușește să mă facă să zâmbesc. Arată foarte… mă rog, drăguț nu e cuvântul potrivit. Arată foarte a Chloe în seara asta. Părul ei brunet e strâns în două codițe. Are pe ea un hanorac pe care e o poză cu Jack Skellington, o fustă mini roz peste o pereche de colanți negri și cizme militărești cu șosete multicolore. Anumite femei ar arăta ridicol. Dar Chloe are o anumită atitudine.

Se duce la frigider și ia o sticlă de bere.

— Ieși în seara asta? o întreb.

— Nu, dar nu-ți face griji, o să dispar când vine prietenul tău.

— N-ai de ce.

— Nu, e-n regulă. Oricum, o să mă simt a cincea roată la căruță când voi o să vorbiți de chestii din trecut.

— Bine.

Și are dreptate. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că e mai bine ca ea să nu fie aici. Nu sunt sigur câte știe despre Mickey și ce s-a întâmplat în Anderbury, însă presa a relatat pe larg de-a lungul anilor. E una din crimele care suscită mereu interesul oamenilor. Are de toate, bănuiesc. Protagonistul ciudat, desenele sinistre făcute cu cretă și o crimă

abominabilă. Am lăsat o amprentă în istorie. O amprentă mică a unei siluete de bărbat desenate cu cretă, mă gândesc cu amărăciune. Desigur, faptele au fost exagerate cu trecerea vremii, iar adevărul s-a fărâmiţat. Istoria însăşi este doar o poveste spusă de supraviețuitori.

Chloe trage o duşcă din bere.

— O să fiu sus în camera mea dacă ai nevoie de mine.

— Vrei să-ți las nişte spaghete?

— Nu, sunt OK. Am mâncat târziu de prânz.

— Bine.

Aştept.

— Ei, bine, poate o să vreau să ciugulesc ceva mai târziu.

Chloe mănâncă enorm pentru cineva care ar putea dispărea după un stâlp. Mai mănâncă şi la ore ciudate. O găseam deseori în bucătărie mâncând paste sau sandviciuri şi odată un mic dejun cu ouă, fasole şi şunculiţă la primele ore ale dimineții. Însă eu sufăr de insomnie şi uneori sunt somnambul, aşa că nu ar trebui să judec obiceiurile nocturne ale altcuiva.

Chloe se opreşte în dreptul uşii. Pare îngrijorată.

— Vorbesc serios acum. Dacă vrei să scapi, pot să te sun pe mobil dacă vrei şi să mă prefac că e o urgenţă.

Mă uit lung la ea.

— E un vechi prieten care vine la cină, nu e o întâlnire cu un necunoscut.

— „Vechi” e cuvântul-cheie. Nu l-ai mai văzut de zeci de ani.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

— Ideea e că nu ați mai păstrat legătura, aşa că de unde ştii că o să aveți ce discuta?

— Ei bine, după atâta timp avem multe chestii cu care să ne punem la curent.

— Dar, dacă aveaţi ceva important să vă spuneţi, ați fi discutat până acum, nu? Trebuie să aibă un motiv pentru care vrea să vină şi să te viziteze după atâta vreme.

Înţeleg unde bate şi încep să mă simt stânjenit.

— Nu există mereu un motiv pentru orice.

Mă întind după paharul cu vin pe care mi l-am turnat pentru a-l savura în timp ce găteam şi dau pe gât jumătate. Simt cum mă priveşte.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu treizeci de ani în urmă, îmi spune. Crima.

Amestec concentrat în sosul bolognese.

— Mda. Înţeleg.

— Cei patru copii care au găsit cadavrul. Tu erai unul dintre ei.

Tot nu ridic privirea.

— Văd că ți-ai făcut temele.

— Ed, urma să locuiesc cu un tip ciudat și singur într-o casă veche, mare și înspăimântătoare. Normal că am întrebat niște oameni de tine.

Desigur. Mă relaxez un pic.

— Numai că n-ai adus niciodată vorba.

— Nu văd de ce. Mi-am închipuit că nu vrei să deschizi subiectul.

Mă întorc și mă forțez să zâmbesc.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă.

Dă pe gât berea și o termină.

— Mă rog, îmi spune acum, punând sticla goală în cutia de reciclare de lângă ușa din spate. Simte-te bine! Nu face nimic din ce n-aș face eu.

— Îți repet, nu e o întâlnire.

— Mda, pentru că o întâlnire ar fi ceva despre care să vorbești mai târziu. Cred că ar trebui să închiriez un avion și să-i rog să fluture și un banner pe care să scrie – ED ARE O ÎNTÂLNIRE.

— Sunt fericit așa cum sunt, mulțumesc.

— Zic și eu: viața e scurtă.

— Dacă îmi spui să trăiesc clipa, îți iau toată berea.

— Nu, doar să pui mâna pe un fund. Îmi face cu ochiul și iese degajat din bucătărie și urcă scările.

Deși nu ar trebui, îmi mai pun niște vin. Mă simt agitat, ceea ce cred că e normal. Nu știu ce așteptări să am de la seara asta. Mă uit la ceas. E 18:30. Ar trebui să fiu oarecum prezentabil.

Mă târăsc până sus, fac un duș rapid și apoi îmi pun o pereche de pantaloni din catifea reiată și o cămașă care mi se pare suficient de lejeră. Mă pieptăn un pic. Părul revine cu și mai multă putere. Al meu se opune cu încăpățânare oricăror metode de aranjare, de la pieptene la ceară sau geluri. L-am tuns la zero și a câștigat câțiva centimetri peste noapte. Dar măcar mai am păr. Din pozele pe care le-am văzut cu Mickey, nu a fost așa de norocos.

Plec din fața oglinzii și mă duc jos. La țanc. Sună soneria, urmată de zgomotul ciocănelului de la ușă. Îmi cresc pene imaginare pe spate. Detest când oamenii sună la ușă *și* folosesc și ciocănelul, ca și cum ar sugera că aș fi incapabil să aud sau că nevoia lor de a intra e atât de urgentă, încât necesită un atac frontal asupra exteriorului proprietății mele.

Mă calmez și străbat holul. Mă opresc o clipă și apoi deschid ușa…

‣

Momentele astea sunt de obicei mai dramatice în cărți. Realitatea este dezamăgitoare în banalitatea ei.

Văd un bărbat mărunt între două vârste. Părul foarte rar tuns aproape la zero. Poartă o cămașă scumpă, un sacou sport și blugi închiși la culoare, iar

în picioare mocasini țipători, fără șosete.

Mereu mi s-a părut că bărbații cu pantofi fără șosete arată ridicol. De parcă s-au îmbrăcat în grabă pe întuneric și mahmuri.

Știu ce vede *el,* Un bărbat slab și mai înalt decât media, îmbrăcat cu o cămașă jerpelită și pantaloni largi de catifea reiată, cu părul vâlvoi și cu mai multe riduri decât ar trebui să aibă unul de patruzeci și doi de ani. Însă unele riduri trebuie să ți le câștigi.

— Ed, ce bine îmi pare să te văd!

Nu pot să spun același lucru, așa că îl salut din cap. Înainte să întindă mâna și să fiu obligat să i-o strâng, mă dau într-o parte și întind brațul.

— Intră, te rog!

— Mersi.

— Pe aici.

Îi iau sacoul și îl atârn în cuierul de pe hol, apoi îi arăt pe unde să o ia ca să ajungă în sufragerie, chiar dacă sunt destul de sigur că Mickey încă mai știe unde e.

Sunt uimit cât de întunecată și ponosită e prin comparație cu strălucirea pură a lui Mickey. O cameră jalnică și prăfuită în care stă un tip căruia nu-i prea pasă de decorațiuni.

— Să-ți aduc ceva de băut? Am o sticlă deschisă de Barolo sau bere sau…

— E OK bere.

— Bine, am Heineken…

— Orice. Nu-s mare băutor.

— Așa e. Un alt lucru pe care nu-l avem în comun. O să iau o sticlă din frigider.

Mă duc înapoi în bucătărie, scot o Heineken și o deschid. Apoi mă întind după paharul cu vin și trag o dușcă înainte să-l umplu din nou din sticla deja pe jumătate goală.

— Ai făcut o treabă pe cinste cu casa asta veche.

Tresar. Mickey e în prag și se uită prin jur. Mă întreb dacă m-a văzut bând și umplând paharul. Mă întreb de ce mi-ar păsa.

— Mersi, îi spun, deși amândoi știm că am făcut foarte puțin cu „casa asta veche”.

— O casă veche ca asta sigur îți mănâncă mulți bani, nu?

— Nu e așa rău.

— Mă mir că nu o vinzi.

— Cred că din rațiuni sentimentale.

Iau o gură de vin, iar Mickey de bere. Momentul durează puțin prea mult și o pauză normală se transformă într-o tăcere jenantă.

— Așadar, zice Mickey, ești profesor?

— Da, să-mi ispășesc păcatele.

— Îți place?

— În marea parte a timpului.

În mare parte a timpului îmi place materia. Vreau să împart afecțiunea mea cu elevii. Vreau să le placă lecțiile și să plece cu ceva în cap.

În alte zile sunt obosit, mahmur și le-aș da un zece doar să tacă din gură și să mă lase în pace.

— Ce ciudat! Mickey clatină din cap. Credeam că o să ajungi scriitor ca tatăl tău. Ai fost mereu bun la engleză.

— Și tu te pricepeai de minune să inventezi chestii. Cred că de asta lucrezi în publicitate.

Râde un pic cam nesigur pe el. Altă pauză. Mă prefac că mă uit la spaghete.

— Am făcut niște spaghete bolognese. E OK, nu?

— Da, super.

Aud târșâitul unui scaun pe când se așază.

— Mersi că ți-ai dat atâta silința. Aș fi fost încântat să plătesc o masă la o cârciumă.

— Sper că nu la „The Bull”?

Se crispează.

— Cred că le-ai spus că sunt pe aici.

Când zice „le-ai”, cred că se referă la Hoppo și Gav.

— Nu chiar. Dar Hoppo mi-a spus că a dat nas în nas cu tine ieri, așa că…

Ridică din umeri:

— Nu țineam secret.

— Păi, de ce m-ai rugat să nu le spun?

— Sunt un laș. După accident, după tot ce s-a întâmplat… Nu credeam că vreunul din ei vrea să audă de mine.

— Nu se știe niciodată, îi spun. Oamenii se schimbă. A trecut mult timp de atunci.

Și asta e o minciună, dar e mai bine decât să spun: *Ai dreptate*. *Tot te urăsc de moarte*, *mai ales Gav.*

— Cred că da.

Bea din bere cu înghițituri mari. Pentru cineva care nu bea, se preface destul de bine.

Îi mai aduc una din frigider și i-o pun pe masă.

— Vreau să spun că toți am făcut lucruri de care nu mai suntem mândri acum.

— Cu excepția ta.

Înainte să răspund, aud cum bolborosește ceva în spatele meu.

Spaghetele fierb. Închid focul.

— Vrei să te ajut cu ceva? mă întreabă Mickey.

— Nu, e-n regulă.

— Mersi, spune, apoi ridică berea. Vreau să-ți fac o propunere.

Și iat-o.

— Poftim?

— Poate te întrebi de ce m-am întors.

— Talentul meu extraordinar de bucătar?

— Ed, anul ăsta se împlinesc treizeci de ani.

— Sunt conștient.

— Presa e deja interesată.

— Nu prea mă uit la TV și nici ziare nu citesc.

— Poate e înțelept din partea ta. În mare parte sunt doar rahaturi neadevărate. De aia cred că cineva trebuie să spună povestea adevărată. Cineva care a fost acolo.

— Cineva ca tine?

Dă din cap că da.

— Și aș vrea să mă ajuți.

— Cu ce anume?

— Cu o carte. Poate să apari la TV. Cunosc mulți oameni. Și am făcut deja multe cercetări.

Mă uit lung la el. Apoi clatin din cap.

— Nu.

— Ascultă-mă până la capăt.

— Nu mă interesează. Nu vreau să mai scot totul la lumină.

— Dar eu da.

Golește sticla.

— Uite ce e, de ani întregi am încercat să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat. Am tot evitat. Am lăsat totul deoparte. Ei bine, m-am hotărât că a sosit vremea să fac față fricii și vinovăției.

Eu, unul, cred că e mult mai bine să iei temerile, să le ascunzi într-o cutie drăguță și închisă etanș și să le dosești în cel mai adânc și întunecat colț al minții. Dar fiecare cum dorește.

— Și noi, restul? Te-ai gândit dacă vrem să facem față temerilor și să ne amintim tot ce s-a întâmplat?

— Înțeleg ce spui. Să știi că da. De aia vreau să te implic – și nu doar cu scrisul.

— Adică?

— Nu m-am mai întors aici de 20 de ani. Sunt un străin. Dar tu încă locuiești aici. Cunoști oamenii, au încredere în tine.

— Vrei să calmez spiritele cu Gav și Hoppo?

— N-ai face-o pe gratis. Ai primi o parte din avans. Drepturi de autor.

Ezit. Mickey consideră ezitarea mea o continuă reticență.

— Și mai e ceva.

— Ce anume?

El zâmbește superior și îmi dau seama într-o clipă că tot ce a zis despre întoarcere și înfruntarea temerilor este doar un mare rahat împuțit.

— Știu cine a ucis-o cu adevărat.

1986

Vacanţa de vară se apropia de sfârşit.

— Mai sunt doar şase zile, spusese Gav Grasu cu tristeţe. Cu weekendul inclusiv, care nu se pune, aşa că mai sunt patru zile.

Îi împărtăşeam tristeţea, dar încercam să uit de şcoală. Şase zile erau şase zile şi mă agăţam de asta din mai multe motive. Până acum Sean Cooper nu îşi pusese ameninţarea în practică.

Îl văzusem prin oraş, dar reuşisem mereu să nu intru în câmpul lui vizual. La ochiul drept avea o vânătaie şi o tăietură urâtă, care va rămâne acolo până la vârsta adultă – dacă Sean va ajunge la maturitate.

Metal Mickey credea că uitase de mine, dar eu nu eram convins. Una era să-l evit în timpul vacanţelor. Oraşul era suficient de mare pentru amândoi, cum spuneau văcarii. Dar, odată ce ne întorceam cu toţii la şcoală, avea să fie mult mai greu să-l evit – la prânz, pe terenul de joacă, în drum spre şcoală şi spre casă.

Mă îngrijorau şi alte lucruri. Oamenii cred că vieţile copiilor sunt lipsite de griji. Dar nu e cazul. Grijile copiilor sunt mai mari pentru că suntem mai mici. Îmi făceam griji cu mama. Recent fusese destul de dură, îi sărea ţandăra şi se supăra mai repede decât de obicei. Tata spunea că e stresată cu deschiderea noii clinici.

Mama obişnuia să facă naveta ca să se ducă la muncă în Southampton. Însă urma să se deschidă o nouă clinică în Anderbury, lângă colegiul tehnologic. În clădire fusese altceva. Am uitat ce, dar nu era important. Cred că asta era ideea. Nu era nici măcar o firmă. Probabil ai fi trecut pe acolo fără să observi ce era dacă n-ar fi fost nişte oameni în faţă.

Veneam cu bicicleta de la magazine când i-am văzut. Erau cinci. Mărşăluiau în cerc, ţineau pancarte ridicate, cântau şi scandau tot felul de lucruri. Pe pancarte scria „ALEGE VIAŢA”, „NU MAI UCIDEŢI BEBELUŞI” şi „CEI MICI SUFERĂ”.

Am recunoscut câteva persoane. O femeie care lucra la supermarket şi prietena blondă a Dansatoarei de la bâlci. Incredibil, dar Prietena Blondă nu fusese rănită deloc în acea zi. O mică parte din mine – nu una foarte plăcută – credea că e un pic nedrept. Ţinea una dintre pancarte şi mărşăluia în spatele altei persoane pe care o ştiam. Reverendul Martin. El scanda cel mai tare şi mergea cu o Biblie deschisă din care recita chestii.

M-am oprit pe bicicletă şi m-am uitat la ei. După scandalul de la

petrecerea lui Gav Grasu, tata a purtat o discuție cu mine și am aflat mai multe despre ce se întâmpla la clinica mamei. Însă la doisprezece ani nu poți să conștientizezi gravitatea unui subiect ca avortul. Știam doar că mama ajuta femeile care nu puteau să aibă grijă de copiii lor. Nu cred că voiam să aflu mai multe.

Însă, chiar așa copil cum eram, simțeam furia – *veninul* – protestatarilor. Era ceva în ochii lor, stropii de salivă, felul în care fluturau pancartele ca pe niște arme. Scandau multe lucruri despre dragoste, dar păreau plini de ură.

Am pedalat spre casă mai repede. În casă era liniște, doar tata tăia ceva pe undeva cu fierăstrăul. Mama era sus, trebăluia. Am scos cumpărăturile și le-am pus la locul lor, iar restul l-am lăsat pe masă. Voiam să discut cu ei despre ce văzusem, dar erau amândoi ocupați. M-am dus afară fără țintă pe ușa din spate. Atunci am văzut desenul cu cretă pe alee.

Până atunci tot desenaserăm siluete și alte simboluri cu creta. Când ești mic, ideile sunt ca semințele aruncate în vânt. Unele nu se prind, sunt purtate de vânt, uitate și nu mai sunt pomenite niciodată. Altele încolțesc, prind rădăcini, cresc și se înmulțesc.

Desenele cu creta erau una din ideile ciudate care au prins la toți aproape imediat. Evident că unul din primele lucruri pe care le-am făcut a fost să desenăm mulți oameni cu sule enorme pe terenul de joacă și am scris „beși de aici” de multe ori. Dar, odată ce am sugerat să le folosim pentru a lăsa mesaje secrete între noi, cred că oamenilor de cretă au început să le crească picioarele.

Fiecare aveam o culoare de cretă, așa că știam cine lăsase mesajul și desenele diferite însemnau lucruri diferite. Un om cu un cerc înseamnă că ne vedem pe terenul de joacă. O mulțime de linii și triunghiuri însemnau pădurea. Erau simboluri pentru a ne întâlni la magazine și pe terenul de joacă. Aveam semne de avertizare pentru Sean Cooper și gașca lor. Recunosc că aveam simboluri și pentru înjurături, așa că puteam scrie „Beși de aici” și alte chestii mult mai urâte despre cei pe care nu-i plăceam.

Eram cumva obsedați? Cred că da. Dar așa sunt copiii. Îi obsedează niște chestii câteva săptămâni sau luni, apoi epuizează ideea până nu mai e bună și nu se mai joacă nimeni niciodată cu ea.

Îmi amintesc când m-am dus la Woolies într-o zi să mai cumpăr cretă și Doamna cu Permanent era la casă. S-a uitat la mine cam ciudat și mă întrebam dacă bănuia că mai aveam un pachet de cretă ascuns în rucsac. Dar mi-a zis: „Vă plac cretele astea, nu? Ești al treilea pe ziua de azi. Și credeam că vă plac doar Donkey Kong și Pac-Man”.

Mesajul de pe alee era desenat cu cretă albastră, ceea ce însemna că era de la Metal Mickey. Un om lângă un cerc și un semn al exclamării (însemna

„vino repede”). Mi-a trecut rapid prin minte că Mickey nu era genul care să mă cheme să ieșim. De obicei apela la Gav Grasu sau la Hoppo mai întâi. Dar nu aveam chef să stau prin casă toată ziua, așa că am lăsat îndoielile deoparte, am strigat prin ușă că urma să mă întâlnesc cu Mickey și m-am suit din nou pe bicicletă.

Pe terenul de joacă nu era nimeni. Din nou. Nu era ieșit din comun. Mai mereu era gol. Ai fi crezut că erau multe familii în Anderbury și o mulțime de bebeluși cărora le-ar fi plăcut să fie plimbați în cărucioare. Dar mulți părinți își duceau copiii pe un alt teren de joacă, mai îndepărtat.

După spusele lui Metal Mickey, oamenii nu veneau în acest părculeț pentru că era bântuit. Se pare că o fată fusese găsită ucisă cu trei ani în urmă.

— Au găsit-o în carusel. Avea gâtul tăiat atât de adânc, încât era aproape decapitată. Și îi despicase și burta, așa că măruntaiele ieșiseră afară ca niște cârnați.

Metal Mickey știa cum să spună o poveste, trebuie să fiu sincer. Cu cât mai sângeroasă, cu atât mai bună. Dar asta erau. Povești. Născocea mereu chestii, deși uneori era ceva adevăr pe undeva.

Era clar ceva în neregulă cu terenul de joacă. Era mereu întunecat chiar și în zilele însorite. Poate că se datora mai degrabă copacilor ale căror crengi atârnau și nu era nimic supranatural la mijloc, dar mereu mă treceau fiori când stăteam în carusel sau simțeam nevoia ciudată de a arunca o privire în spate, de parcă cineva se uita peste umărul meu și de obicei nu mă duceam acolo de unul singur.

Astăzi am deschis poarta care scârțâia, enervat că Metal Mickey nu ajunsese încă. Mi-am proptit bicicleta de gard. Am simțit cum mă cuprinde neliniștea. Metal Mickey nu întârzia de obicei. Ceva era în neregulă. Și atunci am auzit poarta cum scârțâie din nou și apoi o voce în spate.

— Hei, căcăciosule!

M-am uitat în jur și am simțit un pumn în cap.

‣

Am deschis ochii. Sean Cooper se uita în jos la mine. Fața îi era în întuneric. Îi întrezăream doar profilul, dar eram aproape sigur că zâmbea și nu era de bun augur. Nimic nu era.

— Ne eviți?

Ne? Cum stăteam pe jos întins pe spate, am încercat să întorc capul la stânga și la dreapta. Mai vedeam doar alte două perechi de tenişi Converse murdari. Nu trebuia să le văd fețele ca să știu că aparțin lui Duncan și lui Keith.

Partea capului unde mă lovise îmi pulsa de durere. Fața lui Sean era din

ce în ce mai aproape. I-am simțit mâna cum mă înșfacă de tricou, strângându-mi-l în jurul gâtului.

— Căcăciosule, mi-ai aruncat o cărămidă în ochi!

M-a scuturat din nou. Capul mi s-a izbit de copac.

— Nu te aud să-ți ceri scuze.

— Îmi cer… scuuufe.

Cuvintele ieșeau ciudat și pocit. Îmi era greu să respir.

Sean m-a tras spre el și capul mi s-a desprins de jos. Tricoul mi s-a strâns în jurul gâtului.

— *Scufeeee?*

Vorbea pe un ton tânguitor și strident. S-a uitat la Duncan și Keith, pe care îi vedeam acum sprijiniți de rampa de cățărare.

— Ați auzit? Căcăciosul își cere *scufeee.*

Cei doi au rânjit.

— Parcă nu-și cere *scufeee* cum trebuie, a zis Keith.

— Nu, sună ca un căcăcios ce e, a fost de acord Duncan.

Sean s-a apropiat. Îi simțeam mirosul de țigară în respirație.

— Nu cred că vorbești serios, căcăciosule.

— Ba… da.

— Nu, dar e-n regulă. Că o să te facem noi să-ți ceri *scufeee*.

Simțeam cum mă lasă vezica. Mă bucuram că era cald și transpirasem pentru că, dacă aveam un gram de apă în exces în corp, m-aș fi scăpat.

Sean m-a înșfăcat de tricou și m-a ridicat în picioare. Îmi târșâiam tenișii ca să mă sprijin de asfalt și să nu mă sufoc. Apoi m-a împins în spate și m-am izbit de rampa de cățărare. Eram confuz. Aproape mi-am pierdut echilibrul, dar am rămas în picioare pentru că mă ținea strâns.

M-am uitat disperat în jurul terenului de joacă, dar nu era nimeni în afară de Sean, gașca lui și bicicletele lor strălucitoare BMX lăsate neglijent lângă leagăne. O recunoșteai mereu pe a lui Sean. Era roșu-aprins, cu un craniu negru desenat pe margine. De partea cealaltă a drumului era o mașină albastră în parcarea mică din fața Spar. Nici urmă de șofer.

Și apoi am văzut ceva: o siluetă în parc. Nu o distingeam, dar arăta ca…

— Mă asculți, căcăciosule?

Sean m-a izbit cu putere de barele rampei de cățărare. M-a izbit cu capul de metal și vederea mi s-a încețoșat. Silueta a dispărut, totul a dispărut pentru o clipă. Perdele cenușii și grele mi se perindau prin fața ochilor. Picioarele îmi tremurau. O prăpastie se căsca, gata să mă închidă. Am simțit o palmă puternică peste obraz. Apoi alta. Capul mi s-a dus într-o parte. Mă ustura pielea. Iar se mișcau perdelele.

Sean mi-a rânjit în față. Îl vedeam cu luare aminte acum. Părul blond și

des. Cicatricea mică deasupra ochiului. Ochii albaştri strălucitori că ai fratelui său. Însă în privire avea o lumină. O *lumină moartă*, m-am gândit. Rece, intensă, nebunească.

— Bun! Acum eşti atent la mine.

Mi-a tras un pumn în stomac. A ieşit tot aerul din mine. M-am chircit de durere. Nici nu puteam să strig. Nu fusesem niciodată lovit atât de tare, iar durerea era copleşitoare, imensă. Simţeam de parcă măruntaiele îmi luaseră foc.

Sean m-a apucat de păr şi mi-a ridicat capul. Din ochi îmi curgeau lacrimi, iar din nas muci.

— Off, te-am lovit, căcăciosule? Uite cum facem: nu te mai lovesc dacă ne arăţi cât de rău îţi pare.

Am încercat să dau din cap că da, dar era aproape imposibil, pentru că Sean mă ţinea aşa de strâns de păr, încât rădăcinile urlau de durere.

— Crezi că poţi?

Iar am dat din cap, săgetat de durere.

— Bine. Pune-te în genunchi!

Nu prea aveam de ales, pentru că m-a împins în jos. Duncan şi Keith au venit în faţă şi m-au apucat de braţe.

Genunchii mi se frecau de asfaltul dur al terenului de joacă. Mă ustura, dar nu îndrăzneam să ţip. Eram prea speriat. Mă uitam la adidaşii albi Nike ai lui Sean. Am auzit cureaua, fermoarul şi deodată am ştiut ce voia, iar frica, panica şi repulsia m-au cuprins deodată.

— Nu!

Mă zbăteam, dar Duncan şi Keith mă ţineau bine.

— Arată-mi cât de rău îţi pare, căcăciosule! Suge-mi-o!

M-a tras de cap. Mă uitam fix la puţa lui. Părea enormă. Cam trandafirie şi umflată. Mai şi mirosea. A transpiraţie, a ceva ciudat şi acru. La bază avea păr pubian blond şi încâlcit.

Am strâns tare din dinţi şi am încercat să dau din nou din cap.

Sean şi-a împins vârful de buzele mele. Mirosul rânced mi-a intrat în nări. Am strâns şi mai tare din maxilar.

— Suge-o!

Duncan m-a apucat de braţ şi l-a îndoit la spate. Am ţipat. Sean şi-a vârât-o în gura mea.

— *Suge-o*, rahat cu ochi ce eşti!

Nu puteam să respir, m-am înecat. Pe bărbie mi se scurgeau lacrimi şi muci. Credeam că o să vomit. Şi apoi în depărtare am auzit un bărbat strigând:

— *Hei*, ce faceţi acolo?

Am simţit cum nu mă mai ţinea aşa tare de cap. Sean s-a dat înapoi, scoţându-şi mădularul din gura mea şi băgându-l repede în pantalonii scurţi. Nu mă mai ţineau de braţe.

— V-am întrebat ce naiba faceţi?!

Am clipit rapid. Printre lacrimile ce-mi încețoșau privirea vedeam un bărbat înalt şi palid la marginea terenului de joacă. Domnul Halloran.

A sărit gardul şi a venit cu paşi mari spre noi. Purta aceeaşi uniformă care consta într-o cămaşă largă şi mare, blugi strâmţi şi cizme. Azi avea pe cap şi o pălărie cenuşie, iar pe la spate se vedea părul alb. Sub bor faţa îi era ca de piatră. Ochii mici păreau să ardă mocnit. Părea furios şi ameninţător, ca un înger răzbunător dintr-o carte de benzi desenate.

— Nimic. Nu făceam nimic, l-am auzit pe Sean, mai puţin curajos acum. Doar ne prosteam şi noi.

— Doar vă prosteaţi?

— Da, domnule.

Domnul Halloran s-a uitat la mine. Ochii îi erau blânzi acum.

— Eşti bine?

M-am ridicat în picioare şi am dat din cap.

— Da.

— E adevărat că doar vă prosteaţi?

M-am uitat la Sean care mi-a aruncat o privire. Ştiam ce înseamnă. Dacă spuneam ceva acum, viaţa mea se sfârşea. Nu mai puteam să ies din casă. Dacă nu suflam o vorbă poate-poate totul se termina aici. Chinul şi pedeapsa luau sfârşit.

Am dat din nou din cap.

— Da, domnule, doar ne prosteam.

Mă tot fixa cu privirea. Mă uitam acum la tenişi, simţindu-mă ca un laş prost şi mic.

În cele din urmă s-a întors.

— Bine, le-a zis celorlalţi băieţi. Nu ştiu exact ce am văzut şi ăsta e singurul motiv pentru care nu vă duc la secţie. Acum ştergeţi-o de aici înainte să mă răzgândesc!

— Da, domnule, au bâiguit la unison, deodată blânzi şi ascultători ca nişte mieluşei.

M-am uitat cum se suie pe biciclete şi gonesc. Domnul Halloran se tot uita la ei. Preţ de o clipă am crezut că uitase că sunt aici. Apoi s-a întors spre mine.

— Chiar eşti bine?

Nu am mai putut minţi – era ceva cu faţa lui, cu ochii, chiar şi cu vocea. Am clătinat din cap, simţind cum aproape mă podideşte plânsul.

— Știam eu, a spus el, strângând din buze. Nu cred că urăsc pe cineva mai mult decât pe bătăuși. Dar știi care e faza cu ei?

Am dat din cap că nu. Nu știam nimic despre nimic în acel moment. Mă simțeam slab și șocat. Mă dureau stomacul și capul, iar rușinea mă copleșea. Mă simțeam de parcă voiam să-mi spăl gura cu detergent și să mă frec cu un burete de sârmă până la carne.

— Sunt niște lași, mi-a spus domnul Halloran. Iar lașii primesc exact ce merită. Ai auzit de karma vreodată?

Am dat din nou din cap că nu, dorindu-mi întrucâtva ca domnul Halloran să plece.

— Semeni vânt, culegi furtună. Dacă faci rău, în cele din urmă o să ți-o iei. Băiatul ăla o să primească ce merită într-o bună zi. Să fii sigur.

Și-a pus o mână pe umărul meu și m-a strâns. Am reușit să mijesc un zâmbet.

— E bicicleta ta?

— Da, domnule.

— Poți să pedalezi până acasă?

Voiam să zic că da, dar, de fapt, mă simțeam extenuat doar să stau drept. Domnul Halloran mi-a zâmbit compătimitor.

— Mașina mea e acolo. Ia-ți bicicleta. Te duc eu.

Am traversat șoseaua până la mașină. Era o Princess albastru. Nu era umbră în parcarea Spar, așa că, atunci când am deschis, valuri de căldură s-au năpustit afară. Din fericire, scaunele erau din stofă, nu din plastic ca în mașina tatei, și nu am simțit că-mi opărăsc picioarele când am urcat. Însă îmi simțeam tricoul lipindu-se de piele.

Domnul Halloran s-a suit la volan.

— Tii, e cam cald, nu?

A coborât fereastra. La fel am făcut și eu din partea mea. O briză ușoară a intrat pe când mașina demara.

Chiar și așa, în spațiul cald și închis, eram groaznic de conștient de mirosul copleșitor de transpirație, de mizerie, sânge și de tot restul.

Mama avea să mă omoare, mă gândeam. Deja îmi imaginam ce față o să facă.

„Eddie, ce naiba s-a întâmplat? Te-ai luat la bătaie? Ești jegos și uită-te la fața ta. Ți-a făcut cineva ceva?

O să vrea să știe cine a fost și apoi se va duce acolo și totul va fi o mare nenorocire. Simțeam cum stomacul mi se scurge până jos, în dreptul degetelor de la picioare.

Domnul Halloran mi-a aruncat o privire.

— Ești bine?

— Mama mea, am bâiguit. O să se înfurie la culme.
— Dar nu din vina ta s-a întâmplat.
— Nu contează.
— Dacă îi spui…
— Nu, nu pot.
— În regulă.
— E foarte stresată momentan cu alte chestii.
— Am înțeles.
A spus-o de parcă știa la ce chestii mă refeream.
— Uite cum facem. Nu vrei să mergem la mine acasă să te speli un pic?
A încetinit la intersecție și a semnalizat, dar, în loc să facă stânga spre șosea, a luat-o la dreapta. A mai virat de câteva ori și s-a oprit în fața unei căsuțe văruite.
Mi-a zâmbit.
— Hai, Eddie!
În căsuță era răcoare și întuneric. Toate perdelele erau trase. Ușa din față dădea spre un living mic. Nu era multă mobilă, doar două fotolii, o măsuță de cafea și un televizor mic pe un taburet. Mirosea a plante și a ceva ciudat. Pe măsuța de cafea era o scrumieră cu câteva mucuri albe.
Domnul Halloran a luat-o.
— O să o duc dincolo. Baia e în capul scărilor.
— OK.
Am urcat pe treptele înguste. Pe palier era o baie micuță cu mobilier și podea verzi. Lângă cadă și în jurul toaletei erau aranjate covorașe de un portocaliu-deschis. Un dulap mic cu oglindă era fixat în perete deasupra chiuvetei.
Am închis ușa de la baie și m-am uitat în oglindă. Sub nas aveam muci uscați, iar obrajii erau murdari. Mă simțeam recunoscător că mama nu avea să mă vadă în halul acesta. Mi-ar fi plăcut să-mi petrec restul vacanței închis în cameră și să pot ieși doar în grădina din spate. Am început să-mi tamponez fața cu prosopul de lângă chiuvetă, udându-l cu apă caldă care s-a înnegrit pe când îmi ștergeam murdăria de pe mine.
M-am uitat din nou. Mai bine. Aproape normal. M-am șters cu un prosop mare și aspru și apoi am ieșit din baie.
Ar fi trebuit să mă duc jos imediat. Dacă aș fi făcut-o, totul ar fi fost bine. Aș fi putut merge acasă și să uit totul legat de vizită. În schimb m-am trezit fixând cu privirea celelalte două uși de la etaj. Ambele erau închise. M-am întrebat ce se afla în spatele lor. Doar să trag cu ochiul puțin. Am apăsat pe clanță și am deschis-o pe cea mai apropiată.
Nu era un dormitor. Nu era mobilă deloc. În mijlocul camerei era un

șevalet, iar tabloul era acoperit de un cearșaf murdar. În restul camerei erau alte tablouri sprijinite de pereți. Unele desenate cu cretă sau cum îmi spusese domnul Halloran, iar altele, cu vopsea groasă.

Majoritatea tablourilor păreau să fie doar cu două fete. Una era palidă și blondă cam ca domnul Halloran. Era drăguță, dar avea un aer trist, de parcă i-ar fi spus cineva ceva ce nu voia să audă, dar încerca să fie curajoasă.

Pe cealaltă am recunoscut-o imediat. Era Dansatoarea. În primul tablou stătea într-o parte într-un halat alb lângă o fereastră. I se vedea doar profilul, dar îmi dădeam seama că e ea și încă arăta superb. Următorul era un pic diferit. Era într-o grădină, îmbrăcată cu o rochie drăguță și se uita un pic mai mult spre pictor. Părul ei castaniu și mătăsos îi cădea în valuri pe umeri. I se vedea linia fină a maxilarului și un ochi mare și migdalat.

În al treilea tablou i se vedea mai bine fața sau acea parte a feței pe care bucata de metal care zburase prin aer i-o smulsese. Însă nu mai arăta atât de îngrozitor, pentru că domnul Halloran atenuase toate cicatricile care arătau mai mult ca un amestec de culori, iar părul îi acoperea pe jumătate ochiul afectat. Parcă arăta superb din nou, însă diferit.

M-am uitat la pânza de pe șevalet. M-am dus într-acolo. Am ridicat un colț de cearșaf. Și atunci am auzit pârâitul podelei.

— Eddie, ce faci acolo?

M-am întors, iar rușinea mă copleșea din nou a doua oară pe ziua de azi.

— Îmi pare rău. Voiam să… voiam doar să mă uit.

Preț de o clipă am crezut că domnul Halloran avea să mă certe, însă a zâmbit.

— E-n regulă, Eddie. Ar fi trebuit să închid ușa.

Aproape am deschis gura să zic că așa a făcut. Dar apoi mi-am dat seama că îmi lăsase o portiță de scăpare.

— Sunt foarte reușite! i-am zis.

— Mulțumesc.

— Cine e? l-am întrebat, arătând spre tabloul cu fata blondă.

— Sora mea, Jenny.

De aia semănau.

— E foarte drăguță.

— Da, era. A murit în urmă cu câțiva ani. De leucemie.

— Îmi pare rău.

Nu știam de ce îmi cer scuze, dar oamenii spuneau asta mereu când murea cineva.

— E-n regulă. Cumva tablourile mă ajută să o țin în viață… bănuiesc că o recunoști pe Elisa?

Dansatoarea. Am dat din cap că da.

— M-am dus de multe ori la spital la ea.

— E bine?

— Eddie, nu chiar. Dar va fi. E puternică. Mai puternică decât își dă seama.

N-am zis nimic. Simțeam că domnul Halloran voia să mai spună ceva.

— Sper că tablourile o vor ajuta să se recupereze. Unei fete ca Elisa i s-a spus întreaga viață că e frumoasă. Și, când rămâne fără așa ceva, simte că nu mai are nimic. Dar în suflet rămâne. Vreau să-i arăt frumusețea aia. Vreau să-i arăt că mai e ceva pentru care merită să trăiești.

M-am uitat din nou la tabloul cu Elisa. Cumva am înțeles. Nu arăta ca înainte. Dar scosese în evidență o frumusețe diferită, specială. Am înțeles și ideea de a trăi pentru ceva. Să fii sigur că nu se pierde pentru totdeauna. Aproape i-am spus. Dar, când m-am întors, domnul Halloran se uita fix la tablou, de parcă uitase că eram acolo.

Atunci am înțeles altceva. Era îndrăgostit de ea.

Îmi plăcea de domnul Halloran, însă, chiar și atunci, m-am simțit stânjenit, ca și cum ceva nu era în ordine. Domnul Halloran era adult. Nu unul bătrân (mai târziu am aflat că avea 31 de ani), totuși un adult. Nici Dansatoarea nu era școlăriță, însă era mult mai tânără decât el. Nu avea cum să o iubească. Nu fără să dea de belea. Rău.

Deodată parcă s-a trezit la realitate și și-a dat seama că mai sunt în cameră.

— Și uite cum tot pălăvrăgesc. De aia nu predau artă. Nimeni n-ar termina nimic.

Mi-a zâmbit din nou dezvelindu-și dinții galbeni.

— Ești gata să mergi acasă?

— Da, domnule!

Mai mult ca oricând.

‣

Domnul Halloran a oprit la capătul străzii unde locuiam.

— Mă gândeam să nu-i dăm de bănuit mamei tale.

— Mulțumesc.

— Vrei să te ajut să scoți bicicleta din portbagaj?

— Nu, e-n regulă, mă descurc. Mulțumesc, domnule!

— Cu plăcere, Eddie. Te mai rog ceva.

— Da, domnule!

— Hai să facem o înțelegere: nu spun nimănui ce s-a întâmplat azi dacă nici tu nu zici nimic mai ales legat de tablouri. Sunt destul de intime.

Nu trebuia să mă gândesc de două ori. Nu voiam să știe nimeni ce se întâmplase azi.

— Da, domnule. Adică s-a făcut!

— Pa, Eddie!

— La revedere, domnule!

Mi-am luat bicicleta, am mers cu ea pe stradă și în sus pe alee. Am proptit-o de ușa din față. Pe treapta de afară era un colet. Pe care era o etichetă: doamnei M. Adams. M-am întrebat de ce poștașul nu bătuse la ușă sau poate că mama și tata nu-l auziseră.

Am luat cutia și am dus-o înăuntru.

— Salut, Eddie! mi-a zis tata din bucătărie.

M-am uitat repede în oglinda de pe hol. Mai aveam o vânătaie pe frunte și tricoul era cam murdar, dar nu aveam ce să fac. Am tras aer adânc în piept și am intrat în bucătărie.

Tata stătea la masă și bea un pahar mare cu limonadă. S-a uitat la mine și s-a încruntat.

— Ce ai pățit la cap?

— Păi… am căzut de pe rampa de cățărare.

— Ești bine? Nu ți-e rău, nu? Ești amețit?

— Nu, sunt bine.

Am pus coletul pe masă.

— Era pe treaptă.

— A, da. N-am auzit soneria.

Apoi s-a ridicat și a strigat:

— Marianne… e un colet pentru tine!

— Bine, vin acum! i-a răspuns mama.

— Eddie, vrei limonadă? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

— Mersi.

S-a dus la frigider și a luat o sticlă de pe ușă. Simțeam un miros ciudat în cameră.

Mama a intrat în bucătărie. Avea ochelarii pe cap și părea obosită.

— Bună, Eddie! S-a uitat la colet: Ce e?

— Vezi și tu, i-a zis tata.

A mirosit și ea.

— Simți ceva?

Tata a scuturat din cap, dar s-a răzgândit.

— Poate un iz.

Mama s-a uitat din nou la colet, apoi a zis pe un ton mai reținut:

— Geoff, îmi dai o foarfecă?

Tata i-a dat una din sertar. A tăiat ambalajul maro care învelea coletul și l-a deschis.

Mama nu se lăsa afectată, dar am văzut-o dându-se înapoi de teamă.

— Iisuse!

Tata s-a aplecat în față.

— Hristoase!

Înainte să-mi smulgă cutia din față, am aruncat o privire înăuntru. Era ceva mic, roz și plin de un lichid vâscos și sânge (pe urmă am aflat că era un fetus de porc) cuibărit la fundul cutiei. Mai era și un cuțit subțire care ieșea prin colet cu o bucată de hârtie înfiptă pe care erau scrise trei cuvinte:

„UCIGAȘĂ DE COPII”.

2016

Principiile sunt bune. Dacă ți le poți permite. Îmi place să cred că am principii, însă mulți chiar sunt convinși că au. Ideea e că toți avem un preț, un buton pe care se apasă și facem lucruri nu foarte onorabile. Principiile nu plătesc ipoteca și nu ne scapă de datorii. Principiile sunt o monedă fără valoare în viața obositoare de zi cu zi. Un om cu principii este în general cel care are tot ce vrea sau nu are absolut nimic de pierdut.

Stau treaz multă vreme și nu numai pentru că am indigestie de la prea mult vin și spaghete.

„Știu cine a ucis-o cu adevărat".

Mare suspans. Mickey știa că așa va fi. Și, desigur, nu voia să spună mai mult.

„Nu pot să-ți spun. Întâi trebuie să pun la punct niște lucruri". Rahat, m-am gândit. Dar dădusem din cap, paralizat de șoc.

— Te las să te gândești, îmi spusese pe când pleca. Nu venise cu mașina și nu m-a lăsat să-i chem un taxi. Stătea într-un hotel la periferia orașului.

— O să-mi facă bine dacă merg pe jos.

Nu eram atât de sigur, dat fiind că nu se prea ținea bine pe picioare. Dar l-am aprobat. Până la urmă, nu era așa târziu și era om în toată firea.

După ce a plecat, am pus farfuriile în mașina de spălat vase și m-am dus în sufragerie cu un pahar mare de bourbon, ca să mă gândesc la propunerea lui. Poate mi s-au închis ochii pentru o clipă sau mai multe. Puiul de somn de după cină – blestemul celor între două vârste.

M-am trezit brusc când am auzit podeaua scârțâind deasupra mea și pași pe scara veche.

Chloe și-a băgat capul pe ușă.

— Bună!

— Bună!

Se schimbase de haine și acum purta un tricou lălâu peste pantalonii de pijama bărbătești, iar în picioare avea șosete lăsate în jos. Părul brunet nu era prins. Arăta sexy, vulnerabilă și șleampătă în același timp. Mi-am băgat nasul în bourbon.

— Cum a mers? m-a întrebat.

Am stat pe gânduri un pic.

— Interesant.

A intrat și s-a cocoțat pe brațul fotoliului.

— Te rog, spune-mi.

Am luat o gură din băutură.

— Mickey vrea să scrie o carte, poate un scenariu de televiziune despre ce s-a întâmplat. Vrea să lucrez cu el.

— Misterul se adâncește.

— Nu-i așa?

— Și?

— Și ce?

— Păi, ai zis da, bănuiesc.

— Încă n-am zis nimic. Nu știu dacă vreau să mă bag în așa ceva.

— De ce?

— Pentru că sunt o mulțime de lucruri de luat în seamă – în primul rând, ce părere au localnicii din Anderbury când o să mă apuc să sap în trecut. Gav și Hoppo. Familiile noastre.

Și Nicky, m-am gândit. Oare vorbise cu Nicky?

Chloe s-a încruntat.

— Bine, înțeleg. Dar tu?

— Eu?

A oftat și s-a uitat la mine de parcă eram un bebeluș încet.

— Ar putea fi o șansă. Și sunt sigură că nici banii nu ți-ar strica.

— Nu asta e ideea. Oricum totul e ipotetic. Genul ăsta de proiecte nu se concretizează tot timpul.

— Da, dar uneori trebuie să riști.

— Da?

— *Da.* Altfel nu ajungi nicăieri în viață. Altfel rămâi pe loc și te fosilizezi și nu apuci să trăiești cu adevărat.

Am ridicat paharul.

— Mersi. Ce sfat înțelept de la cineva care trăiește periculos și lucrează într-un magazin de îmbrăcăminte de rahat! *Chiar* forțezi limitele.

S-a ridicat în picioare și a pufnit până la ușă.

— Ești beat. Mă duc înapoi în pat.

M-au cuprins regretele. Eram un idiot. De nota zece, un idiot cu merite deosebite și cu diplomă.

— Îmi pare rău.

— Las-o baltă! mi-a zis ea, zâmbind amar. Însă oricum n-o să-ți mai aduci aminte dimineață.

— Chloe…

— Ed, du-te și te culcă!

‣

Du-te și te culcă! Mă întorc pe o parte și apoi pe spate. Ar fi un sfat bun.

Dacă aș putea dormi.

‣

Încerc să mă sprijin de perne, dar fără rost. Am o durere de stomac apăsătoare. Cred că am o pastilă împotriva indigestiei pe undeva. Poate în bucătărie.

Mă dau jos din pat fără voia mea și merg tiptil până jos. Aprind lumina puternică din bucătărie care îmi arde ochii și așa dureroși. Strâng din pleoape și scotocesc printr-un sertar unde țin tot felul de prostii. Scotch, adeziv, pixuri, foarfeci. Multe chei, șuruburi și un pachet antic de cărți de joc. În cele din urmă găsesc pastilele în spate, alături de o pilă și un desfăcător de sticle vechi.

Scot pachetul și nu mai e decât o singură pastilă. E suficient. O bag în gură și mușc. Ar trebui să aibă gust de fruct, dar simt cretă. Mă întorc pe hol, când remarc ceva. De fapt două lucruri: în sufragerie e lumina aprinsă și de undeva vine un miros ciudat. Cam dulce, însă rânced. Putrezit. Cunoscut.

Fac un pas în față și calc pe ceva nisipos. Mă uit în jos. Pe podeaua din hol sunt urme de pământ negru. Pași. De parcă s-a târât ceva și a răspândit murdărie pe hol. Ceva ce a ieșit dintr-un loc rece și întunecat, plin de gândaci și viermi.

Înghit în sec. Nu. Nu e posibil. Mintea îmi joacă feste. Scoate la iveală un coșmar vechi al unui puști de doisprezece ani cu o imaginație hiperactivă.

Un vis lucid. Așa i se spune. Un vis incredibil de real. Poți chiar să faci ceva în timpul visului care contribuie la iluzia de realitate, cum ar fi să porți o conversație, să gătești, să faci o baie… sau altele.

Nu e real (în ciuda faptului că simt murdăria între degete și gustul de cretă al tabletei în gură). Trebuie doar să mă trezesc. *Trezește-te! Trezește-te!*

Din nefericire și trezia, ca și uitarea pe care o căutam cu disperare, pare la fel de greu de obținut.

Merg în față și ating ușa de la sufragerie. Desigur. E un vis și visele astea (*coșmarurile*) urmează o cale inevitabilă, întortocheată, îngustă prin pădurea adâncă și întunecată până la căsuța de turtă dulce din străfundul psihicului.

Împing ușa care se deschide. E frig și aici. Nu e un frig normal. Nu răcoarea unei case pe timpul nopții. Genul acesta de frig îți intră în oase și stă ca o bucată de gheață în intestine. E un frig de teamă. Iar mirosul e din ce în ce mai pătrunzător. Copleșitor. Abia pot respira. Vreau să ies din cameră. Vreau să fug. Vreau să strig. În schimb, aprind lumina.

Stă în fotoliu. Părul de un blond alb i se lipește de cap ca pânza unui păianjen, iar oasele și creierul se văd înăuntru. Fața e un craniu pe care stau

bucăţi desprinse de piele putrezită.

Ca de obicei, poartă un tricou negru lălău şi blugi strâmţi, iar în picioare are cizme negre. Hainele sunt jerpelite şi sfâşiate. Cizmele zgâriate şi murdare. Pălăria roasă e pe braţul fotoliului.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sosise clipa baubaului din copilărie. Acum sunt adult. A venit vremea să-l înfrunt pe Omul de cretă.

Domnul Halloran se întoarce spre mine. Nu mai are ochi, dar are ceva în orbite, o fărâmă de înţelegere şi recunoaştere… şi altceva care mă face să nu mă uit prea mult, de teamă că nu voi reuşi să îmi revin cu totul.

— *Salut, Ed! Nu ne-am mai văzut de multă vreme.*

‣

Chloe s-a trezit deja, bea cafea şi mănâncă cu poftă o felie de pâine prăjită în bucătărie când apar jos. Mă simt foarte obosit la opt şi câteva minute.

A umblat la radio şi, în loc de Radio 4, acum se aude un bărbat urlând îngrozit, care încearcă să se sinucidă dându-şi cu o chitară în cap.

Inutil să mai spun că nu mi se atenuează durerea de cap.

Se întoarce şi se uită la mine rapid.

— Arăţi ca dracu'.

— Aşa mă şi simt.

— Foarte bine, aşa şi meriţi.

— Mersi pentru înţelegere.

— Durerea pe care ţi-o provoci singur nu merită înţelegere.

— Îţi mulţumesc din nou… şi poţi să-l dai mai încet pe albul ăsta furios şi complexat?

— Tataie, e muzică rock!

— Asta ziceam şi eu.

Clătină din cap, dar dă puţin mai încet.

Eu mă duc la aparatul de cafea şi îmi torn o ceaşcă cu cafea neagră.

— Cât ai mai stat treaz după ce m-am dus la culcare? mă întreabă Chloe.

Mă aşez la masă.

— Nu multă vreme. Eram destul de beat.

— Nu zău!

— Îmi pare rău.

Flutură o mână palidă.

— Las-o baltă, nu trebuia să mă iau de tine. Chiar nu e treaba mea.

— Ei bine, ai dreptate. Cu ce ai zis. Dar uneori lucrurile nu sunt atât de limpezi.

— Bine. Soarbe din cafea, apoi mă întreabă: Sigur nu ai mai stat treaz multă vreme?

— Da.

— Și nu te-ai mai ridicat din pat?
— Cred că m-am dus să iau o tabletă contra indigestiei.
— Și atât?
O fărâmă de vis îmi trece prin gând.
— *Salut, Ed! Nu ne-am mai văzut de multă vreme.*
Nu o iau în seamă.
— Da. De ce?
Se uită ciudat la mine.
— Să-ți arăt ceva.
Se ridică și iese din bucătărie. Mă ridic fără tragere de inimă din scaun și o urmez.
Se oprește în fața ușii sufrageriei.
— Mă gândeam dacă te-a apăsat ceva după discuția cu prietenul tău.
— Chloe, arată-mi.
— Bine.
Deschide ușa.
Una dintre renovările făcute în casă a fost să schimb căminul vechi cu o sobă nouă pe lemne și un șemineu din ardezie.
Mă uit la el. E plin cu desene. Albul contrastează puternic cu cenușiul ardeziei. Zeci de desene intercalate, de parcă fusesem cuprins de frenezie. Erau oameni albi de cretă.

1986

Un polițist a venit acasă la noi. Nu mai intrase nici unul în casă până atunci. Până în acea vară nu credeam că o să văd unul de aproape.

Era înalt și slab. Avea o claie de păr brunet și o față pătrățoasă. Parcă era o piesă mare de Lego, numai că nu era galben. Îl chema PC Thomas.

S-a uitat în cutie, a luat-o într-un sac de gunoi și a pus-o în mașina de poliție. Apoi s-a întors și s-a așezat jenat pe un scaun în bucătărie pe când îi întreba pe ai mei și scria chestii într-un carnețel cu spirală.

— Fiul dumneavoastră a găsit coletul afară?

— Așa e, a zis mama și s-a uitat la mine. Nu, Eddie?

Am dat din cap că da.

— Da, domnule.

— Cât era ceasul?

— Patru și patru minute, a răspuns mama. M-am uitat la ceas înainte să cobor.

Polițistul și-a notat ceva rapid.

— Și n-ai văzut pe nimeni ieșind din casă sau stând pe stradă?

— Nu, domnule.

— Bine.

Iar mai mâzgălea ceva. Tata se foia în scaun.

— Mi se pare cam inutil, a zis. Știm cu toții cine a lăsat coletul.

PC Thomas s-a uitat ciudat la el. Nu părea foarte prietenos, m-am gândit.

— Da, domnule?

— Da. Unul din șleahta Reverendului Martin. Încearcă să-mi intimideze soția și familia și cineva trebuie să-i pună capăt.

— Aveți vreo probă?

— Nu, dar e evident, nu?

— Poate ar trebui să lăsăm deoparte pentru moment acuzațiile nefondate.

— Nefondate?

Îmi dădeam seama că tata se enerva. Nu își ieșea din fire des, dar, când o făcea – ca atunci la petrecere –, chiar îi sărea țandăra.

— Domnule, nu e nicio lege care să interzică protestele pașnice.

Și atunci am înțeles. Polițistul nu era de partea părinților mei, ci de cea a protestatarilor.

— Aveți dreptate, i-a zis mama cu calm. Protestele pașnice nu sunt

ilegale. Dar intimidarea, hărţuirea şi ameninţările sunt cu siguranţă. Sper că veţi lua în serios toate aceste infracţiuni.

PC Thomas şi-a închis carneţelul.

— Desigur. Dacă găsim vinovaţii, să fiţi sigură că vor fi pedepsiţi cum se cuvine.

S-a ridicat, iar scaunul a scârţâit cu zgomot pe gresie.

— Acum mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

A ieşit din bucătărie. Uşa din faţă s-a trântit cu zgomot.

M-am întors spre mama.

— Nu vrea să ne ajute?

Mama a oftat.

— Ba da, desigur că vrea.

Tata a pufnit:

— Poate că ar vrea să ne ajute mai mult dacă fii-sa nu ar fi printre protestatari.

— Geoff, l-a apostrofat mama, las-o baltă!

— Bine.

S-a ridicat şi preţ de o clipă nu aducea cu tata. Părea dur şi furios.

— Dar, dacă poliţia nu se ocupă, o să am eu ac de cojocul lor.

‣

Înainte să înceapă şcoala, ne strângeam cu toţii pentru ultima oară. Ne întâlneam de obicei cu toţii acasă la Gav. Avea cel mai mare dormitor şi cea mai bună grădină cu un balansoar şi o casă în copac, iar mama lui avea mereu provizii de sucuri acidulate şi chipsuri.

Stăteam tolăniţi pe iarbă, vorbeam rahaturi şi ne luam la mişto. În ciuda înţelegerii cu domnul Halloran, le-am spus puţin despre întâlnirea mea cu fratele lui Mickey. Trebuia, pentru că, dacă ştia de oamenii de cretă, însemna că jocul nostru secret era compromis. Desigur le povestisem că opusesem rezistenţă ca un erou şi am scăpat. Eram un pic îngrijorat că Sean i-a spus ceva lui Mickey, căruia i-ar face plăcere să mă contrazică, dar se părea că domnul Halloran îl speriase destul de mult pe Sean ca să nu sufle o vorbă.

— Fratele tău ştie de oamenii de cretă? a întrebat Gav, uitându-se urât la Metal Mickey. Mare sifonar mai eşti.

— Nu i-am zis nimic, s-a văicărit Metal Mickey. Cred că a pus totul cap la cap de unul singur. Am desenat foarte mulţi. Poate ne-a văzut.

Minţea, dar nu prea-mi păsa cum aflase Sean. Ideea e că ştia şi asta schimba totul.

— Cred că am putea născoci mesaje noi, a zis Hoppo, dar nu părea foarte entuziasmat.

Ştiam cum se simţea. Acum ştia altcineva – *mai ales Sean* – şi totul se

dusese de râpă.

— Oricum era un joc stupid, a intervenit Nicky, scuturându-și părul.

M-am uitat la ea, simțindu-mă rănit și puțin enervat. Se purta ciudat azi. Așa era uneori. Prost dispusă și certăreață.

— Nu, nu era, a contrazis-o Gav. Dar nu cred că mai are rost să mai jucăm dacă știe Sean. Și oricum de mâine avem școală.

— Mda.

Toți au oftat. Și toți erau destul de tăcuți în după-amiaza aceea. Nici măcar Gav Grasu nu se dădea în spectacol imitând pe cineva. Iar vremea ne oglindea dispoziția. Cerul albastru era acum de un cenușiu tulbure. Norii se tot mișcau agitați, de parcă erau nerăbdători să înceapă o aversă.

— Cred că ar trebui să plec, a zis Hoppo. Mama mi-a zis să tai niște lemne pentru foc.

Ca și noi, Hoppo și maică-sa aveau un șemineu de rahat în casa lor veche.

— Și eu, a zis Metal Mickey. Mergem la ceai la bunica în seara asta.

— Băiii, voi mă deprimați! a intervenit Gav, dar a spus-o cu jumătate de gură.

— Și eu ar trebui să mă întorc acasă, am recunoscut.

Mama îmi adusese niște haine de școală și voia să le probez în caz că mai trebuiau ajustate.

Ne-am ridicat și, după puțină vreme, Nicky a făcut la fel.

Gav s-a prăbușit teatral pe iarbă.

— Hai, plecați! M-ați terminat.

Dacă mă gândesc, cred că a fost ultima oară când am stat împreună. Relaxați, prieteni, încă o gașcă, înainte ca lucrurile să se facă praf și să se ducă naibii.

Hoppo și Metal Mickey s-au dus într-o direcție. Iar eu și Nicky ne-am îndreptat în cealaltă. Casa parohială nu era foarte departe de casa noastră, iar eu și Nicky mergeam împreună. Nu des. De obicei Nicky pleca prima. Cred că din cauza tatălui ei. Era destul de strict când venea vorba de punctualitate. M-am prins că nu era deloc de acord ca Nicky să umble cu noi. Însă cred că nici noi nu prea ne-am gândit. Era vicar și pentru noi era o explicație suficientă. Oricum vicarii nu prea erau de acord cu nimic, nu?

— Și ești gata de școală? am întrebat-o pe când traversam la semafor și mergeam pe lângă parc.

S-a uitat la mine ca un adult.

— Știu.

— Ce anume?

— Despre colet.

— Ah!

Nu le spusesem celorlalţi despre colet. Era prea complicat şi aiurea şi aş fi simţit că îi trădez pe mama şi pe tata.

Din punctul meu de vedere, nu se întâmplase mai nimic, oricum. Poliţistul nu s-a mai întors şi nu auzisem să fie cineva arestat. Clinica mamei se deschisese şi protestatarii continuau să manifesteze în cerc ca nişte vulturi.

— A venit poliţia să discute cu tata.

— Ah!

— Da.

— Îmi pare rău, am început să-i zic.

— Pentru ce-ţi pare rău? Tata e ticălosul.

— Da?

— Tuturor le e frică să spună orice pentru că e vicar – chiar şi poliţiştilor. A fost jenant.

S-a oprit şi s-a uitat la degete, iar pe patru din ele erau plasturi.

— Ce ai păţit la mână?

I-a luat ceva să-mi răspundă. Pentru o clipă am crezut că nu va continua. Apoi a zis:

— Îţi iubeşti părinţii?

M-am încruntat. Nu m-am aşteptat să mă întrebe una ca asta.

— Desigur. Cred că da.

— Ei bine, eu îmi urăsc tatăl. Îl *urăsc* cu adevărat.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. M-am bucurat când l-a pocnit taică-tu. Îmi doream să-l fi bumbăcit mai tare.

S-a uitat lung la mine şi am îngheţat un pic când i-am citit expresia din ochi.

— Îmi doream să-l fi omorât.

Apoi şi-a aranjat părul peste umăr şi a plecat, mergând repede şi hotărât, dându-mi clar de înţeles că nu voia să mă ţin după ea.

Am aşteptat până ce părul ei roşcat a dispărut după colţ şi apoi am început din nou să merg fără chef pe stradă. Greutatea acelei zile mă apăsa. Voiam să ajung acasă.

Când am intrat, tata punea de ceai; preferatele mele: baghete de peşte şi cartofi prăjiţi.

— Pot să mă uit un pic la televizor? l-am întrebat.

— Nu, mi-a spus, prinzându-mă de braţ. Mama ta e acolo cu cineva. Du-te să te speli şi pe urmă vino la cină.

— Cu cine e?

— Du-te să te speli!

M-am dus pe hol. Uşa de la sufragerie era întredeschisă. Mama stătea pe

canapea cu o fată blondă. Fata plângea și mama o îmbrățișa. Fata îmi părea cunoscută, dar nu știam de unde să o iau.

Mi-am dat seama după ce m-am dus la toaletă și m-am spălat pe mâini. Era prietena blondă a Dansatoarei, cea pe care o văzusem protestând în fața clinicii. Mă întrebam ce căuta aici și de ce plângea. Poate venise să îi ceară scuze mamei. Sau intrase în vreun bucluc.

S-a dovedit că ultima variantă era cea adevărată. Dar nu genul de bucluc la care m-am gândit.

‣

Au găsit cadavrul într-o duminică dimineață, la trei săptămâni după ce a început școala.

Într-un fel, deși nimeni nu ar vrea să recunoască, nu era așa de rău să ne întoarcem la școală după vacanța de vară. Șase săptămâni de vacanță era extraordinar. Dar să te distrezi, să găsești lucruri de făcut putea fi obositor.

Iar vacanța asta de vară fusese ciudată. Într-un fel mă bucuram că pot să uit de ea și să mă întorc la normal. Aceeași rutină, aceleași ore, aceleași fețe. Mă rog, cu excepția domnului Halloran.

Nu era profesorul meu, ceea ce era păcat, dar mă făcea să mă simt ușurat în același timp. Știam un pic cam multe despre el. Profesorii ar trebui să fie drăguți și prietenoși, dar ar trebui să păstreze și distanța. Domnul Halloran și cu mine aveam secrete și, deși era cumva mișto, mă simțeam și ciudat în preajma lui, de parcă ne văzuserăm goi sau ceva de genul.

Evident că l-am văzut prin școală. Era la cantină și uneori era de serviciu, iar într-o zi a ținut locul profesoarei noastre de engleză, doamna Wilkinson, când s-a îmbolnăvit. Era un profesor bun. Amuzant, interesant și se pricepea de minune să facă ora interesantă. Atât de mult încât uitai repede cum arată, deși copiii tot i-au găsit o poreclă din prima zi: domnul Cretă sau Omul de Cretă.

În duminica aia nu se întâmpla mai nimic. Ceea ce era în regulă pentru mine. Era bine să te plictiseşti ca de obicei. Tata și mama păreau și ei mai în largul lor. Eram sus în cameră și citeam când a sunat cineva la ușă. Brusc, așa cum se întâmplă uneori, am știut că ceva s-a întâmplat. Ceva rău.

— Eddie? m-a strigat mama. Mickey și David sunt aici.

— Vin!

Am coborât fără tragere de inimă până la ușa din față. Mama a dispărut în bucătărie.

Metal Mickey și David stăteau în prag cu bicicletele lor. Mickey era roșu la față și dădea pe dinafară de entuziasm:

— A căzut un copil în râu!

— Mda, a făcut Hoppo. Au sosit o ambulanță și o mașină de poliție ca să

izoleze zona și alte rahaturi. Vrei să vii să te uiți?

Aș vrea să spun că atunci mi se părea că entuziasmul lor de a vedea un amărât de copil mort era macabru și greșit. Dar aveam doisprezece ani. *Normal* că voiam să mă uit.

— Da.

— Hai, atunci! mi-a zis Mickey nerăbdător.

— Trebuie să-mi iau biela.

— Grăbește-te! mi-a zis Hoppo. Sau n-o să mai avem ce să vedem!

— Ce anume? Mama și-a băgat capul prin ușa de la bucătărie.

— Nimic, mamă, i-am spus.

— Te grăbești cam tare să nu vezi nimic.

— Sunt niște chestii mișto pe terenul de joacă, a mințit Mickey.

Era un mincinos foarte abil.

— Ei bine, nu sta mult. Vreau să te întorci la prânz.

— Bine.

Mi-am luat bicicleta și am gonit cu viteză pe stradă.

— Unde e Gav Grasu? l-am întrebat pe Mickey, care de obicei îl chema pe el înainte.

— Maică-sa a zis că l-a trimis pe la magazine. E pierderea lui.

Deși, după cum s-a dovedit, nu a fost. Mickey a avut de pierdut.

O parte din malul râului fusese izolat de poliție, iar un polițist oprea oamenii care se apropiau. Erau grupuri mici de adulți îngrijorați. Ne-am oprit lângă o mulțime de gură-cască.

Era cam dezamăgitor. Pe lângă cordon, poliția mai instalase și un cort mare și verde. Chiar nu se vedea nimic.

— Credeți că e un cadavru în spate? a întrebat Mickey.

Hoppo a dat din umeri:

— Probabil.

— Sigur e umflat și verde, iar peștii i-au mâncat ochii.

— Ce scârbos!

Hoppo s-a prefăcut că vomită.

Am încercat să uit imaginea pe care mi-o creasem în minte, dar refuza să se estompeze.

— Ce rahat! a oftat. Am ajuns prea târziu.

— Stați așa! le-am zis. Scot pe cineva.

S-a mișcat ceva. Polițiștii mutau ceva din spatele paravanului verde. Nu era un cadavru. O bicicletă. Sau ce mai rămăsese. Era deformată și îndoită, plină de buruieni slinoase. Dar când am văzut-o, am știut. Cu toții am știut.

Era o bicicletă BMX. Roșu-aprins, cu un craniu negru pictat pe ea.

În fiecare sâmbătă și duminică, dacă te-ai fi trezit destul de dimineață, l-ai fi putut vedea pe Sean pedalând prin oraș pe bicicleta lui BMX, livrând ziare. Însă în această duminică dimineață, când Sean se dusese afară ca să urce pe bicicletă, aceasta dispăruse. Cineva o furase.

Cu un an în urmă, furturile de biciclete crescuseră foarte mult. Niște puști mai mari le șterpeleau și le aruncau în râu de amuzament, ca să le joace o farsă victimelor.

Poate că de aia s-a dus Sean acolo prima oară. Ținea foarte mult la bicicleta lui. Mai mult decât la orice altceva. Iar când a văzut ghidonul ieșind din râu, prins în crengile rupte ale unui copac, s-a hotărât să intre și să încerce să o recupereze, deși toată lumea știa că erau curenți puternici, iar Sean Cooper nu era un înotător excelent.

Aproape reușise. Aproape scosese bicicleta din crengile de copac, când greutatea l-a făcut să se împleticească și să cadă pe spate. Dintr-odată, apa i-a ajuns la piept. Blugii și haina îl trăgeau în jos, iar curentul era atât de puternic, de parcă zeci de mâini încercau să îl scufunde. Și era și frig. Atât de al naibii de frig.

S-a agățat de crengi. A strigat, dar era încă devreme și nu trecea nici măcar un plimbător de câini. Poate atunci a început să intre Sean Cooper în panică. Curentul i s-a înfășurat în jurul mâinilor și picioarelor, începând să-l tragă la vale.

A dat cu putere din picioare ca să ajungă pe mal, dar se îndepărta din ce în ce mai mult, iar capul îi cobora sub apă și, în loc să tragă aer în piept, inhala apă maro și jegoasă…

‣

Eu nu știam nimic. Am aflat ceva mai târziu. Mi-am imaginat anumite lucruri. Mama mi-a spus mereu că am o imaginație foarte bogată. Am luat note bune la engleză, însă mă pricopseam și cu niște coșmaruri îngrozitoare.

Nu cred că am dormit în noaptea aia, deși mama îmi dăduse să beau niște lapte cald înainte de culcare. Mi-l tot imaginam pe Sean Cooper verde, umflat și acoperit cu buruieni lipicioase, așa cum era și bicicleta. Și mi se mai învârtea ceva în cap, ceva ce spusese domnul Halloran: Karma. Semeni vânt, culegi furtună.

„Dacă faci rău, în cele din urmă o să ți-o iei. Băiatul ăla o să primească ce merită într-o bună zi. Să fii sigur”.

Dar nu eram sigur. Poate că Sean Cooper a făcut multe chestii rele. Dar erau oare *atât* de rele? Iar Mickey ce făcuse?

Domnul Halloran nu a văzut chipul lui Mickey când și-a dat seama că bicicleta era a fratelui său și nici nu a auzit strigătul îngrozitor și implorator. Nu mai voiam să aud sunetul ăla niciodată.

Eu şi cu Hoppo a trebuit să-l oprim să nu se ducă într-un suflet la cort. În cele din urmă, a făcut atâta tărăboi încât unul din polițiști a venit la noi. Când i-am explicat cine e Mickey, l-a cuprins cu un braţ şi aproape că îl ducea pe sus la maşina lui. După câteva minute au plecat. Eram destul de uşurat. A fost neplăcut să-i văd bicicleta lui Sean. Dar a fost şi mai groaznic să-l văd pe Mickey înnebunit şi strigând de durere.

‣

— Eddie, eşti în regulă?

Tata a tras cuvertura şi s-a aşezat pe marginea patului. Greutatea lui mă liniştea.

— Tată, ce se întâmplă când murim?

— Eddie, asta e o întrebare grea. Nu cred că ştie nimeni cu siguranţă.

— Deci nu mergem în rai sau iad?

— Unii oameni aşa cred. Dar mulţi alţii nu cred că există iad sau rai.

— Şi atunci nu contează dacă suntem răi?

— Nu, Eddie. Nu cred că după ce mori are vreo importanţă cum te-ai comportat în viaţa asta. Bine sau rău. Dar contează foarte mult cât timp eşti în viaţă. Pentru ceilalţi. De aia ar trebui să te porţi mereu frumos cu ei.

M-am gândit şi am dat din cap. Bănuiesc că era cam nasol să fii bun toată viaţa şi să nu ajungi în rai, dar m-am bucurat pentru a doua parte. Oricât îl uram pe Sean Cooper, nu-mi plăcea să mă gândesc că arde în iad pentru totdeauna.

— Eddie, este trist ce s-a întâmplat cu Sean Cooper. Un accident tragic, dar atât. Un accident. Uneori se întâmplă chestii fără motiv. Aşa e viaţa. Şi moartea.

— Cred că da.

— Crezi că eşti gata să adormi?

— Mda.

Nu eram gata, dar nu voiam ca tata să creadă că sunt un bebeluş.

— Bine, Eddie, atunci stingem lumina.

Tata s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Nu prea o mai făcea acum. În seara asta m-a bucurat barba lui aspră care mi-a gâdilat faţa. Apoi mi-a stins lumina şi camera s-a umplut cu umbre.

Nu mai folosisem lumina de veghe de ani buni, dar în noaptea aia îmi doream să o mai am.

Am pus capul pe pernă şi am încercat să găsesc o poziţie confortabilă. În depărtare o bufniţă ţipa. Un câine lătra. Am încercat să mă gândesc la lucruri fericite nelegate de moarte sau de băieţi înecaţi. Lucruri ca plimbările mele pe bicicletă, îngheţată şi Pac-Man. Capul mi s-a afundat în pernă. Gândurile s-au rătăcit în pliurile moi. După o vreme nu mă mai gândeam la nimic. M-a

cuprins somnul și m-a tras în întuneric.

‣

Ceva m-a trezit din nou brusc. Un zgomot ca o aversă sau grindină. M-am încruntat și m-am întors pe partea cealaltă. Iar s-a auzit. Pietre la fereastră. Am sărit din pat, am păşit pe podeaua goală şi am deschis draperiile.

Cred că dormisem ceva. Era întuneric afară. Luna era argintie, despicând parcă cerul de culoarea cărbunelui.

Era suficient de luminos ca să-l văd pe Sean Cooper.

Stătea pe iarbă, la marginea terasei. Avea pe el blugi și jacheta albastră de baseball sfâșiată și murdară. Nu era verde, umflat, peștii nu-i ciuguliseră ochii, dar era foarte palid și foarte mort.

Un vis. Sigur era. *Trezește-te!* mi-am zis. *Trezește-te, trezește-te, TREZEȘTE-TE!*

— *Hei, căcăciosule!*

Mi-a zâmbit. Stomacul mi s-a întors pe dos. Mi-am dat seama cu groază că nu era un vis. Era un coşmar.

— Pleacă! i-am şuierat cu pumnii încleştaţi şi cu unghiile intrându-mi în carne.

— *Am un mesaj pentru tine.*

— Nu-mi pasă! i-am strigat. Pleacă!

Am vrut să par sfidător. Dar frica mă strangula, iar cuvintele au ieşit ca un chiţăit strident.

— *Asculta la mine, căcăciosule! Dacă nu cobori, trebuie să urc și să vin după tine.*

Un Sean Cooper mort în grădină era groaznic, dar un Sean Cooper mort în dormitorul meu era și mai groaznic. Și încă visam, da? Trebuia să continui până mă trezeam.

— Bine… lasă-mă un minut.

Mi-am luat adidașii de sub pat și m-am încălțat în timp ce îmi tremurau mâinile. M-am dus tiptil la ușă, am apucat mânerul și am apăsat. Nu am îndrăznit să aprind lumina, așa că am bâjbâit pe lângă perete până la scări și am înaintat încetișor în lateral ca un crab.

În sfârșit am ajuns la capul scărilor. Am traversat holul până în bucătărie. Ușa din spate era deschisă. Am păşit afară. Aerul nopţii îmi pişcă pielea prin bumbacul subţire al pijamalei; o briză uşoară îmi ridica părul. Simţeam ceva umed, acru şi putrezit.

— *Nu mai adulmeca aerul ca un câine, căcăciosule!*

Am tresărit, m-am întors. Sean Cooper era chiar în faţa mea. De aproape arăta mai rău decât din dormitor. Pielea îi era albăstrie. Vedeam vene mici sub ea. Ochii păreau galbeni şi cumva dezumflaţi.

Mă întrebam dacă poți ajunge într-un moment în care să nu-ți mai fie frică. Dacă da, cred că ajunsesem acolo.

— Ce faci aici?

— *Ți-am zis, am un mesaj pentru tine.*

— Ce anume?

— *Ferește-te de oamenii de cretă.*

— Nu înțeleg.

— *Da' tu crezi că eu pricep ceva?* A făcut un pas spre mine. *Crezi că vreau să fiu aici? Crezi că vreau să fiu mort? Crezi că vreau să duhnesc?*

A ridicat un braț care atârna ciudat în articulație și a arătat spre mine. De fapt, mi-am dat seama că nu era în articulație. Era sfâșiat în partea superioară. Osul alb strălucea în lumina cețoasă a lunii.

— *Sunt aici din cauza ta.*

— A mea?!

— *E numai vina ta, căcăciosule! Tu ai început totul.*

Am făcut un pas în spate spre ușă.

— Îmi pare rău… tare rău.

— *Pe bune?* Buzele i s-au dezvelit într-un mârâit amenințător. *Ia arată-mi tu cum îți ceri scufeee?*

M-a înșfăcat de braț. A început să mi se prelingă urină pe picior.

— *Suge-mi-o!*

— NUUU!

Mi-am smucit brațul pe când aleea a fost scăldată într-o lumină albă strălucitoare de la fereastra de pe palier.

— EDDIE, EȘTI TREAZ? CE FACI ACOLO?

Sean Cooper a rămas acolo o clipă, luminat ca o decorațiune sinistră de Crăciun, străpuns de lumină. Și apoi, la fel cum fac toți monștrii buni eliberați de întuneric, s-a estompat încetișor și a ajuns pe pământ un nor de praf alb.

M-am uitat în jos. Era altceva unde stătuse. Un desen. Albul contrasta cu aleea întunecată. Un om desenat, pe jumătate înghițit de valuri puternice, cu un braț ridicat de parcă saluta. *Nu,* m-am gândit. *Se îneca*. *Nu saluta*. Și nu era un om desenat, ci unul de cretă.

M-au trecut fiori reci pe șira spinării.

— *Eddie?*

Am zbughit-o înăuntru și am închis ușa cât de încet am putut.

— Sunt bine, mama. Voiam doar să beau niște apă.

— Am auzit cumva ușa din spate?

— Nu, mamă.

— Bea și apoi du-te înapoi în pat. Ai școală mâine.

— Bine, mamă.

— Băiat cuminte!

Am închis uşa cu degetele tremurându-mi aşa de tare că am reuşit abia după câteva încercări să răsucesc cheia în broască. Apoi m-am dus tiptil la etaj, mi-am dat jos pantalonii umezi de pijama şi i-am băgat în coşul de rufe. Mi-am pus o pereche curată şi m-am suit în pat. Dar nu am adormit decât peste multă vreme. Stăteam acolo, aşteptând să aud mai multe pietre în fereastră sau poate zgomot de paşi umezi pe scări.

La un moment dat, pe când păsările începeau să ciripească şi să scoată triluri, cred că am ațipit. Nu mult. M-am trezit devreme, înaintea mamei sau a tatei. M-am dus imediat jos şi am deschis larg uşa din spate, sperând din tot sufletul să fie totul un vis. Nu era niciun Sean Cooper mort. Niciun…

Omul de cretă era încă acolo.

— *Căcăciosule, vrei să te bagi în apă? Hai cu mine – apa e mortală.*

Aş fi putut să îl las acolo. Poate aşa ar fi trebuit să procedez. În schimb am luat de sub chiuvetă ligheanul de spălat al mamei şi l-am umplut cu apă. Apoi l-am golit, înecând din nou omul de cretă în apă rece şi ce a mai rămas din clăbucii de săpun.

Am încercat să-mi spun că a desenat altcineva. Poate Gav sau Hoppo. O glumă macabră. Mi-am dat seama la jumătatea drumului spre şcoală. Cu toţii aveam o anumită culoare de cretă: Gav roşu, Metal Mickey albastru, Hoppo verde, Nicky galben, iar eu portocaliu. Nimeni din gaşca noastră nu folosea alb.

2016

Mama mă sună înainte de prânz. În general reușește să sune în cele mai nepotrivite momente, iar astăzi nu este o excepție. Aș putea lăsa să intre căsuța vocală, dar mama o detestă și o să fie și mai nervoasă când o să vorbesc următoarea oară cu ea, așa că apăs fără tragere de inimă pe tasta „accept”.

— Bună!

— Bună, Ed!

Ies jenat din clasă pe coridor.

— E totul în regulă? o întreb.

— Desigur. De ce n-ar fi?

Pentru că mama nu e genul care să sune din complezență. Dacă sună, e un motiv.

— Nu știu. Ești bine? Cum e Gerry?

— Foarte bine. Am făcut detoxifiere cu suc proaspăt așa că ne simțim foarte energizați acum.

Sunt sigur că mama nu a folosit niciodată cuvinte ca „energizat” sau nu s-ar fi gândit să facă o cură cu suc proaspăt în urmă cu câțiva ani. Nu când trăia tata. Gerry e vinovat.

— Super! auzi, mamă, făceam ceva, așa că…

— Ed, ești la muncă?

— Păi…

— Nu e vacanță?

— Știu, dar lucrurile nu mai stau așa.

— Ed, să nu-i lași să te muncească prea mult. Oftează: Mai sunt și alte lucruri în viață.

Mama nu ar fi spus niciodată așa ceva cu câțiva ani în urmă. Munca *era* viața ei. Dar apoi tata s-a îmbolnăvit și s-a ocupat doar de îngrijirea lui.

Înțeleg că tot ce face acum – inclusiv relația cu Gerry – e să recupereze toți acei ani pierduți. Nu o învinovățesc pe ea. Ci pe mine.

Dacă m-aș fi însurat și aș fi avut o familie, poate că și-ar fi petrecut altfel timpul, nu făcând cure de detoxifiere tâmpite cu suc natural. Și poate eu mi-aș fi umplut altfel timpul în afară de muncă.

Dar nu asta vrea mama să audă.

— Știu, îi spun. Ai dreptate.

— Bun! Ed, ar trebui să încerci Pilates. Îți faci bine la suflet.

— O să mă gândesc.

Nu o s-o fac.

— Mă rog, nu te mai reţin dacă eşti ocupat. Mă întrebam dacă poţi să faci ceva pentru mine.

— Bine…

— Gerry şi cu mine ne gândim să plecăm o săptămână cu rulota.

— Foarte frumos.

— Însă persoana care stă cu pisica ne-a lăsat baltă.

— O, nu!

— Ed! Ar trebui să-ţi placă animalele.

— Aşa e, dar Mittens mă urăşte.

— Prostii! E pisică. Nu urăşte pe nimeni.

— Nu e pisică, e sociopat cu blană.

— Poţi să ai grijă de ea câteva zile sau nu?

Oftez.

— Da, desigur.

— Bine. O aduc mâine-dimineaţă.

O, super!

Închid şi mă întorc în sala de clasă. Un adolescent slăbănog cu bretonul negru şi lins intrându-i în ochi se lasă pe spate în scaun, cu picioarele pe bancă, tastează pe mobil şi mestecă gumă.

Danny Myers este la ora mea de engleză. E un puşti isteţ sau cel puţin aşa îmi spun toţi: directorul şi părinţii lui Danny care sunt prieteni cu directorul şi cu câţiva membri din Comitetul de Guvernatori. Nu mă îndoiesc, dar nu am văzut încă nimic sclipitor în ce face.

Desigur că nu e ceea ce vor să audă părinţii sau directorul nostru. Cred că Danny are nevoie de atenţie specială. Danny este dezamăgit de sistemul nostru educaţional „universal”. E prea deştept, prea distrat, prea sensibil. Bla, bla, bla.

Aşa că Danny este acum în ceea ce numim „intervenţie”. Adică este adus pentru ore în plus în timpul vacanţei şi eu trebuie să-l inspir, să-l intimidez şi să-l conving să ia notele pe care părinţii lui cred că le poate obţine.

Uneori aceste intervenţii dau rezultate cu copiii capabili, dar care nu se descurcă bine la ore. Uneori sunt o pierdere atât pentru elev, cât şi pentru mine. Nu-mi place să cred că sunt sceptic, dar sunt realist. Nu sunt domnul Chips. La urma urmei, vreau să-i învăţ ceva pe elevii care vor să încerce. Mai bine un şapte muncit decât un opt care înseamnă „mi se rupe”.

— Dă-ţi jos picioarele de pe masă şi închide telefonul, îi spun în timp ce mă aşez la catedră.

Îşi dă jos picioarele, dar tot butonează telefonul. Îmi pun din nou ochelarii

și găsesc unde am rămas în textul pe care îl discutam.

— După ce termini, poate îți captează atenția *Împăratul muștelor*.

Tot butonează.

— Danny, nu aș vrea să le sugerez părinților tăi să-ți blocheze toate conturile pe rețelele sociale ca să iei note mai mari…

Danny se uită urât la mine pentru o clipă. Îi zâmbesc politicos. Ar vrea să se ia la harță cu mine. Ar vrea să mă încerce, dar de data asta închide telefonul și și-l strecoară în buzunar. Nu cred că e o reușită, ci m-a lăsat să câștig.

E în regulă. Mă mulțumesc dacă astfel trec mai ușor cele două ore rămase. Uneori îmi place să mă joc așa cu Danny. Și chiar simt satisfacție când îl conving să predea o temă cât de cât decentă. Dar azi nu e ziua mea norocoasă. Sunt obosit pentru că am dormit întrerupt și mă simt tare agitat. De parcă aștept să se întâmple ceva. Ceva rău. Ceva iremediabil.

Încerc să mă concentrez asupra textului.

— Așadar vorbeam despre ce reprezintă personajele principale: Ralph, Jack, Simon…

Dă din umeri.

— Simon era în plus de la început.

— De ce?

— Cantitate neglijabilă. Un tâmpit. Merita să moară.

— *Merita?* Cum așa?

— OK, nu a fost nicio pierdere, nu? Jack avea dreptate. Dacă aveau de gând să supraviețuiască pe insulă, trebuia să uite de rahaturile alea cu civilizația.

— Dar ideea romanului e că, dacă recurgem la barbarie, societatea se destramă.

— Poate așa ar trebui. Oricum totul e artificial. Asta e de fapt ideea cărții. Ne prefacem că suntem civilizați când, de fapt, nu suntem.

Zâmbesc, deși simt cum mă cuprinde o senzație de disconfort. Poate e doar indigestie din nou.

— E un punct de vedere interesant.

Îmi sună ceasul. Mereu pun alarma ca să marchez sfârșitul lecției.

— În regulă. Asta e tot pentru azi, zic și îmi strâng manualele. O să citesc mai multe despre teoria ta într-un eseu viitor, Danny.

Se ridică și își ia ghiozdanul de jos.

— Pe curând, domnule!

— La aceeași oră săptămâna viitoare.

Pe când pleacă grăbit din clasă, mă trezesc spunând:

— Danny, bănuiesc că în noua societate tu ai fi unul din supraviețuitori,

nu?

— Logic. Se uită ciudat la mine: Dar nu vă faceţi griji, domnule. Şi dumneavoastră v-aţi număra printre ei.

‣

Drumul prin parc până acasă e mai lung. Nici nu e o zi foarte caldă, dar oricum vreau să ocolesc. O mică plimbare pe cărarea amintirilor.

E drăguţ să te plimbi pe malul râului, într-o parte sunt câmpurile în bătaia vântului şi mai departe se vede catedrala în depărtare, deşi momentan este înconjurată de schele, cum e de câţiva ani. A durat patru sute de ani să construiască vestitul acoperiş de la zero, fără utilaje potrivite sau maşinării. Mă gândesc că restaurarea va dura mai mult cu toate minunile tehnologiei moderne.

În ciuda priveliştii pitoreşti, oricând mă plimb pe malul lacului, privirea îmi este atrasă de apa maronie care curge repede. Mă gândesc cât de rece e. Cât de nemiloşi sunt curenţii. Mă tot gândesc la Sean Cooper scufundându-se sub apă, încercând să ajungă la bicicleta lui. Bicicleta despre care nimeni nu a recunoscut că a furat-o.

În stânga mea este noua zonă de recreere. Un grup de băieţi se dau cu placa în parcul pentru skateboarding, o mamă împinge un bebeluş care râde într-un carusel şi o adolescentă singură stă într-un leagăn. Are capul plecat şi părul îi cade ca o cortină pe faţă. Păr castaniu, nu roşcat. Dar felul în care stă acolo, închisă în carapacea tare de stăpânire de sine, mă duce cu gândul la Nicky.

Îmi amintesc o altă zi din vara aceea. O clipă aproape pierdută în ceaţa altor amintiri. Mama mă trimisese în oraş să cumpăr câte ceva. Mă întorceam prin parc când am văzut-o pe Nicky pe terenul de joacă. Stătea singură în leagăn şi se uita în poală. Aproape am strigat-o: *Bună, Nicky!*

Dar ceva m-a oprit. Poate că felul în care se legăna încetişor înainte şi înapoi. M-am apropiat. Ţinea ceva în mână. Avea o strălucire argintie în lumina soarelui – şi am recunoscut crucifixul mic pe care îl purta de obicei la gât. Mă uitam pe când îl ridica… şi pe care apoi şi l-a înfipt în carnea moale a coapsei. Iar şi iar şi iar.

M-am dat în spate şi m-am grăbit să ajung acasă. Nu i-am spus niciodată lui Nicky şi nimănui altcuiva ce am văzut în acea zi. Dar mi-a rămas întipărit în minte. Felul în care şi-a împlântat crucifixul în picior. Iar şi iar. Probabil i-a dat sângele. Dar nu a scos niciun sunet, nici măcar nu s-a smiorcăit.

Fata din parc îşi ridică privirea şi îşi dă părul după ureche. Are mulţi cercei din argint care strălucesc, iar în nas are un inel mare din metal. E mai mare decât am crezut la început, poate e la facultate. Însă sunt perfect conştient că sunt între două vârste, arăt destul de ciudat şi mă holbez la o

adolescentă într-un teren de joacă pentru copii.

Îmi cobor privirea și merg mai repede. Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Îl scot și mă aștept să fie mama. Nu e. Este Chloe.

— Da?

— Mișto salut! Ar mai trebui să-ți perfecționezi manierele la telefon.

— Scuze… Sunt un pic… scuze, ce e?

— Prietenul tău și-a lăsat portofelul aici.

— Mickey?

— Da, l-am găsit sub masa din hol după ce ai plecat. I-a căzut sigur din geacă.

Mă încrunt. E ora prânzului. Mickey și-a dat cu siguranță seama că îi lipsește portofelul până acum. Însă era destul de beat noaptea trecută. Poate încă mai doarme la hotel.

— Păi, o să-l sun și îi spun. Mersi.

— În regulă.

Apoi îmi dau seama de ceva.

— Poți să iei portofelul lui Mickey și să te uiți înăuntru?

— Stai așa!

O aud mișcându-se și apoi întorcându-se la telefon.

— Bani gheață – cam 20 de lire – carduri de credit, carduri de debit, chitanțe, permis de conducere.

— Cardul de acces de la camera de hotel?

— Da, și ăla.

Cardul de acces de care avea nevoie ca să intre. Sunt sigur că un angajat i-ar fi eliberat altul dacă avea un act de identitate la el…

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Chloe mă întreabă:

— Asta înseamnă că nu s-a întors la hotel noaptea trecută?

— Nu știu, îi răspund. Bănuiesc că o fi dormit în mașină.

Dar de ce nu m-a sunat? Și, chiar dacă nu a vrut să mă deranjeze noaptea trecută, de ce nu m-a sunat de dimineață?

— Sper că nu zace printr-un șanț pe undeva.

— De ce naiba ai spune una ca asta?

Îmi pare imediat rău că m-am luat de ea. Parcă o aud zbârlindu-se la celălalt capăt al telefonului.

— Ce *e* cu tine în dimineața asta? Te-ai ridicat din pat și pe pernă scria „Bou”?

— Îmi cer scuze, îi zic. Sunt doar obosit.

— Bine, îmi spune pe un ton care îmi dă de gândit că nu e așa. Ce o să faci cu prietenul tău?

— O să-l sun. Dacă nu dau de el, o să las portofelul la hotel. Să mă asigur

că e bine.

— Îl las pe masa din hol.

— Ieşi?

— Ai nimerit-o, Sherlock. Ai uitat complet de viaţa mea socială incredibilă?

— Bine, atunci ne vedem mai târziu.

— Sincer, sper că nu.

Închide telefonul şi mă întreb dacă a glumit că va sta până târziu sau a fost sinceră că nu vrea să mai vadă niciodată un nebun prost dispus.

Oftez şi încerc să-l sun pe Mickey. Intră direct căsuţa vocală:

„Bună, Mickey la telefon! Nu pot să vorbesc acum, aşa că ştii ce să faci după semnalul sonor”.

Nu mă deranjez să las un mesaj. Ies din parc şi o iau pe drumul scurt spre casă, încercând să ignor vaga nelinişte care-mi răscoleşte stomacul. Poate nu e nimic grav. Poate că Mickey a mers împleticit până la hotel, a convins angajaţii să îi dea o cheie nouă şi doarme ca să-i treacă mahmureala. Până ajung acolo, cu siguranţă o să bage în el la prânz. Totul o să fie al naibii de bine, perfect.

Îmi spun asta de mai multe ori cu din ce în ce mai multă convingere.

Şi de fiecare dată cred din ce în ce mai puţin.

‣

Hotelul este o clădire urâtă, ghemuită lângă un restaurant dărăpănat „Little Chef”. Credeam că Mickey îşi putea permite să stea undeva mai bine, dar probabil că a fost mai la îndemână.

Îl mai sun de două ori pe drum. De fiecare dată intră căsuţa vocală. Sentimentul de rău augur mă sufocă din ce în ce mai mult.

Parchez şi mă duc la recepţie. Un tânăr cu păr roşcat prins într-o coadă zburlită şi cu găuri enorme în urechi stă în spatele biroului şi nu pare să se simtă la locul lui într-o cămaşă prea strâmtă şi cu o cravată prost pusă la gât. La rever are un ecuson pe care scrie „Duds” şi care nu pare un nume, ci mai degrabă recunoaşterea unei greşeli grave.

— Bună ziua! Doriţi o cameră?

— Nu, de fapt, sunt aici ca să mă văd cu un prieten.

— Am înţeles.

— Mickey Cooper. Cred că s-a cazat ieri.

— Bine.

Se tot uită vag la mine.

— Aşa că aţi putea verifica dacă e aici? îl rog.

— Nu-l puteţi suna?

— Nu răspunde, iar ideea e – îmi scot portofelul din buzunar. Mi l-a lăsat

acasă noaptea trecută. Înăuntru sunt cheia de la cameră și toate cardurile de credit.

a Aștept să conștientizeze importanța acestor amănunte. Încep să-mi crească licheni la picioare. Se formează gheţari și se topesc.

— Îmi pare rău, îmi spune în cele din urmă. Nu înţeleg.

— Vă *rog* să verificaţi dacă s-a întors noaptea trecută. Îmi fac griji.

— Păi, nu eram de serviciu noaptea trecută, ci Georgia.

— În regulă, dar nu ar trebui să fie ceva în calculator? Arăt spre computerul antic ghemuit într-un colţ pe un birou murdar. Ar fi trebuit să ceară o cheie nouă de la cameră. Bănuiesc că ar trebui să fie o înregistrare în sistem.

— Cred că aș putea verifica.

— Și eu cred.

Nu a sesizat sarcasmul. Se trântește pe un scaun la calculator și tastează ceva.

Apoi se întoarce.

— Nu, nimic.

— Aţi putea să o sunaţi pe Georgia?

Se gândește. Am sentimentul că necesită un efort imens să îl pui pe Duds să facă ceva în afara atribuţiilor slujbei. Ca să fiu sincer, și să respire pare un efort incomensurabil pentru Duds.

— Vă rog!

Oftează adânc.

— În regulă.

Ridică telefonul.

— Bună! George?

Aștept.

— S-a întors noaptea trecută un tip Mickey Cooper fără card de acces în cameră? A trebuit să-i dai altul? Bine. În regulă. Mulţumesc.

Pune jos receptorul și vine la birou.

— Deci? îl întreb.

— Neah! Prietenul dumitale nu s-a întors aici noaptea trecută.

1986

Mi-am imaginat mereu că înmormântările se țineau în zile ploioase și cenușii, cu oameni îmbrăcați în negru, adăpostiți sub umbrele.

Soarele strălucea în dimineața funeraliilor pentru Sean Cooper – cel puțin la început. Și nimeni nu purta negru. Familia insistase ca oamenii să poarte albastru sau roșu. Culorile preferate ale lui Sean. Culorile echipei de fotbal a școlii. Câțiva copii au venit îmbrăcați în uniforma școlară.

Mama mi-a ales o cămașă nouă, albastru-pal, o cravată roșie și pantaloni închiși la culoare.

— Eddie, trebuie să arăți elegant. Să-i aduci un ultim omagiu. Nu voiam să-i aduc un ultim omagiu lui Sean Cooper. Nu voiam să merg deloc la înmormântare. Nu mai fusesem niciodată la vreuna. Nu la una de care să îmi amintesc. Se pare că mama și tata mă duseseră la cea a bunicului, dar eram bebeluș atunci și oricum bunicul era bătrân. Te așteptai ca bătrânii să moară. Uneori chiar miroseau de parcă erau pe jumătate morți. A mucegai și vechi.

Alți oameni mureau, nu copii ca noi, nu cei pe care îi știam. Moartea era abstractă și distantă. La funeraliile lui Sean Cooper am înțeles prima oară că moartea este la doar o suflare rece și amară distanță. Cel mai mare șiretlic este să te facă să crezi că nu e acolo. Iar moartea are multe atuuri întunecate.

Biserica era la doar zece minute de mers pe jos de casa noastră. Mi-aș fi dorit să fie mai departe. Mergeam târșâindu-mi picioarele, trăgeam de gulerul cămășii. Mama purta aceeași rochie albastră cu care se îmbrăcase la petrecerea lui Gav Grasu, însă pe deasupra avea un sacou roșu. Tata purta și el în sfârșit pantaloni lungi, lucru pentru care îi eram recunoscător, și o cămașă cu flori roșii (pentru care nu îi eram recunoscător).

Am ajuns la poarta cimitirului în același timp cu Hoppo și mama lui. Nu o vedeam des. Doar când era în mașină și făcea curat. Astăzi își strânsese părul dezordonat într-un coc. Purta o rochie albastră fără forme și în picioare niște sandale vechi și jerpelite. E urât din partea mea, dar mă bucuram că nu e mama mea, dat fiind cum arăta.

Hoppo purta un tricou roșu, pantalonii albaștri de la uniformă și pantofi negri în picioare. Își pieptănase într-o parte părul negru și des. Arăta diferit față de acel Hoppo pe care îl știam. Nu doar părul și hainele elegante. Arăta încordat, îngrijorat. Îl ținea pe Murphy în lesă.

— Bună, David! Bună, Gwen! i-a salutat mama.

Nu ştiam că pe mama lui Hoppo o chema Gwen. Mama reţinea mereu numele tuturor. Tata nu prea. Înainte ca Alzheimerul să se agraveze obişnuia să glumească că uitase numele oamenilor, chiar înainte să aibă lacune.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Adams! le-a zis Hoppo.

— Bună! a răspuns mama lui cu o voce stinsă. Mereu vorbea de parcă îşi cerea scuze pentru ceva.

— Ce mai faceţi? a întrebat-o mama pe un ton politicos pe care îl folosea când nu voia să ştie nimic.

Mama lui Hoppo nu a prins ideea.

— Nu prea bine. E o tragedie îngrozitoare şi lui Murphy i-a fost rău toată noaptea.

— O, Doamne! a zis tata cu sinceritate.

M-am aplecat să-l mângâi pe Murphy. A dat obosit din coadă şi s-a lăsat pe jos. Ca şi noi, nu voia deloc să fie aici.

— De asta l-aţi adus? a întrebat tata.

Hoppo a dat din cap că da.

— Nu voiam să-l lăsăm acasă, ar fi început să răvăşească totul. Şi, dacă îl ţinem în grădină, sare gardul şi fuge. Aşa că ne-am gândit să-l ţinem legat pe aici.

Tata a aprobat din cap.

— Pare o idee bună. L-a mângâiat pe Murphy pe cap: Sărăcuţul de tine. Îmbătrâneşti, nu?

— Mă gândesc să intrăm, a zis mama.

Hoppo s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat pe Murphy. Câinele bătrân i-a dat o limbă umedă peste faţă.

— Bun băiat! i-a şoptit. Pa!

Am mers cu toţii în şir indian pe poarta bisericii spre intrare. Mai mulţi oameni mişunau afară, unii fumând pe ascuns. I-am văzut pe Gav Grasu şi pe părinţii lui. Nicky stătea la intrarea în biserică alături de reverendul Martin. Avea un teanc gros de foi în mână. Intuiam că sunt partituri cu imnuri religioase.

Mă simţeam încordat. Era prima oară când mama, tata şi reverendul Martin erau faţă în faţă de la petrecere şi de când primiserăm pachetul. Când ne-a văzut, reverendul a zâmbit.

— Domnule şi doamnă Adams, Eddie! Vă mulţumesc că aţi venit în această zi îngrozitor de tristă.

A întins mâna. Tata nu i-a strâns-o. Reverendul a continuat să zâmbească, dar i-am zărit o licărire deloc plăcută în ochi.

— Vă rog să luaţi o partitură cu imnuri şi să vă găsiţi un loc înăuntru.

Am luat partitura. Nicky a dat din cap fără să zică nimic și am intrat încetișor în biserică.

Era frig înăuntru, suficient de frig ca să tremur un pic. Și întuneric. Mi-a luat ceva să mă obișnuiesc. Câțiva oameni se așezaseră deja. Pe unii copii îi știam de la școală. Și pe câțiva profesori. Și pe domnul Halloran. Nu îl puteai rata cu claia de păr alb. Astăzi purta o cămașă roșie. Pălăria îi era în poală. Când m-a văzut intrând cu mama și tata, a schițat un zâmbet. Toți zâmbeau discret și ciudat în acea zi, de parcă nimeni nu știa ce să facă cu fețele lor.

Am stat și am așteptat, iar apoi reverendul și Nicky au intrat și a început să se audă muzica. O mai auzisem, dar nu știam exact cum se numește. Nu era un imn, ci o piesă modernă și lentă. Însă, deși era modernă, nu eram sigur că e potrivită pentru Sean, căruia îi plăcea să asculte Iron Maiden.

Ne-am plecat capetele când au adus sicriul. Metal Mickey și părinții lui mergeau în spatele lui. Era prima oară când îl vedeam pe Mickey de la accident. Părinții lui l-au ținut acasă și apoi au plecat la bunici.

Metal Mickey nu s-a uitat la sicriu, ci drept în față. Tot trupul îi era rigid. Efortul de a merge, de a respira și de a nu plânge părea să-i acapareze toată concentrarea. Ajunsese la jumătate când s-a oprit. Bărbatul din spate aproape a intrat în el. A urmat o clipă de confuzie, apoi Mickey s-a întors și a zbughit-o din biserică.

Cu toții se uitau unii la alții, în afară de părinții lui, care abia dacă i-au sesizat dispariția. Au continuat să meargă târșâindu-și picioarele ca niște zombi închiși în durerea lor. Nimeni nu s-a dus după Mickey. M-am uitat la mama, însă doar a clătinat puțin din cap și mi-a strâns mâna.

Cred că asta m-a afectat cel mai mult. Să-l văd pe Mickey atât de supărat din nou în legătură cu un băiat pe care mulți dintre noi îl uram, dar care era totuși fratele lui. Poate Sean nu era mereu un bătăuș răutăcios. Poate se juca cu Mickey când era mic. Poate se duceau împreună în parc, făceau baie și Lego împreună.

Iar acum zăcea într-un sicriu rece și întunecat, acoperit cu flori care miroseau prea puternic pe când cineva interpreta o piesă pe care ar fi urât-o și nu le putea spune nimic pentru că niciodată nu avea să mai spună ceva.

Mi-am înghițit nodul care mi se pusese în gât și am clipit repede. Mama m-a tras de mână și ne-am așezat pe banchetă. Muzica s-a oprit, iar reverendul Martin s-a ridicat și a zis chestii despre Sean Cooper și Dumnezeu. Multe nu aveau sens. Chestii despre rai, un alt înger și cum Dumnezeu îl voia pe Sean Cooper mai mult decât oamenii de pe Pământ. Nu credeam așa ceva, uitându-mă la părinții lui cum se sprijineau unul de altul și plângeau așa tare de parcă erau gata să se rupă în bucăți.

Reverendul Martin aproape terminase când s-a auzit un zgomot puternic

și o pală de vânt a dat câteva partituri pe jos. Majoritatea celor din biserică s-au întors, inclusiv eu.

Ușile bisericii s-au deschis larg. Pentru început, am crezut că Mickey se întorsese. Dar apoi mi-am dat seama că întrezăream două siluete. Pe când mergeau în biserică, le-am recunoscut: prietena blondă a Dansatoarei și PC Thomas, polițistul care venise la noi acasă (mai târziu am aflat că pe fată o chema Hannah și că PC Thomas era tatăl ei).

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă fata blondă avea probleme. PC Thomas o ținea strâns de braț și pe jumătate mergeau, pe jumătate o târa pe interval. În biserică, lumea începuse să șușotească.

Mama lui Mickey i-a șoptit ceva soțului care s-a ridicat. Părea încordat și furios. De la amvon, reverendul Martin a zis:

— Dacă ați venit aici să aduceți decedatului un ultim omagiu, ne pregătim să mergem la cimitir.

PC Thomas și fata blondă s-au oprit. El se uita prin biserică la ceilalți. Nimeni nu s-a uitat în ochii lui. Stăteam cu toții tăcuți și curioși, însă nimeni nu voia să-i întâlnească privirea. Fata blondă se uita în pământ, de parcă ar fi dorit să o înghită, așa cum avea să se întâmple cu Sean Cooper.

— Un ultim omagiu? a zis încetișor PC Thomas. Nu, nu cred că o să-mi aduc niciun omagiu. Apoi a scuipat pe jos, chiar în fața sicriului. Nu pentru băiatul care mi-a *violat* fiica.

Icnetele s-au ridicat din strane până la acoperișul bisericii. Cred că și eu am scos un sunet. *Violată?* Nu prea știam ce înseamnă „viol” (cred că eram destul de naiv pentru doisprezece ani), dar știam că înseamnă să forțezi o fată să facă ceva ce nu voia și știam că e ceva rău.

— *Bastard mincinos!* a strigat tatăl lui Mickey.

— Eu bastard? a mormăit PC Thomas. Îți zic eu ce este un bastard, a adăugat apoi, arătând spre fiica lui: Copilul pe care îl poartă!

Alte icnete. Fața reverendului Martin arăta de parcă era cât pe ce să i se dezlipească de craniu. A deschis gura, dar, înainte să poată spune ceva, s-a auzit un răget puternic și tatăl lui Mickey s-a năpustit înainte și s-a aruncat asupra lui PC Thomas.

Tatăl lui Mickey nu era mare, ci îndesat și rapid și l-a prins nepregătit pe PC Thomas. Polițistul s-a legănat, dar a reușit să-și păstreze echilibrul. Cei doi s-au tot bălăbănit înainte și înapoi, ținându-se în brațe de parcă executau cel mai oribil și ciudat dans. Apoi PC Thomas s-a retras. A vrut să-i tragă una în cap tatălui lui Mickey. Cumva tatăl lui Mickey s-a ferit și a dat el cu pumnul, lovindu-l pe PC Thomas, acesta împleticindu-se în spate.

Mi-am dat seama ce era pe cale să se întâmple cu o secundă înainte. Cred că și mulți din cei îndoliați. S-au auzit țipete și cineva a strigat *Nuuu* pe când

PC Thomas s-a izbit de sicriul lui Sean Cooper, care s-a mişcat din faţa amvonului şi s-a prăvălit pe podeaua de piatră.

Nu sunt sigur dacă mi-am imaginat ce s-a întâmplat după aceea, căci capacul sicriului era fixat bine. Adică nu voiau să alunece când îl puneau în mormânt. Însă exact atunci când sicriul s-a izbit de pământ cu un scrâşnet infernal care mi-a amintit un pic cam mult că oasele lui Sean Cooper zăngăneau înăuntru, capacul s-a mişcat un pic şi am văzut cu coada ochiului o mână albă şi palidă.

Sau poate că nu. Poate era din nou imaginaţia mea nebună şi cretină care îmi juca feste. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Imediat ce sicriul s-a izbit de podea s-au auzit ţipete în biserică, câţiva bărbaţi s-au dus într-un suflet să-l ridice şi să-l pună la loc pe soclu.

PC Thomas s-a sculat de jos nesigur pe el. Tatăl lui Mickey părea la fel de nesigur. Şi-a ridicat braţul de parcă voia să-l mai lovească o dată pe PC Thomas, dar s-a întors, s-a aruncat asupra sicriului şi a început să plângă. Cu suspine sfâşietoare.

PC Thomas s-a uitat în jur. Părea un pic confuz, de parcă se trezea dintr-un vis îngrozitor. Pumnii i s-au încleştat şi descleştat. Şi-a trecut o mână prin părul brunet, transpirat şi răvăşit. La ochiul drept îi apăruse o vânătaie.

— Tată, te rog! a şoptit fata blondă.

PC Thomas s-a uitat la ea, a înşfăcat-o din nou de mână şi a tras-o după el pe culoar spre ieşire, când s-a întors:

— Nu s-a terminat! a croncănit şi apoi s-au făcut nevăzuţi.

E posibil ca întregul incident să fi durat trei sau patru minute, dar a părut mult mai lung. Reverendul Martin şi-a dres glasul cu zgomot, dar se auzea slab peste bocetele tatălui lui Mickey.

— Îmi pare tare rău pentru întrerupere. Acum vom merge afară pentru restul slujbei. Persoanele îndoliate să se ridice.

S-a mai auzit muzică. Câţiva membri ai familiei l-au luat pe tatăl lui Mickey de lângă sicriu şi a trebuit să pornim spre cimitir.

Abia păşisem afară din biserică atunci când am simţit prima picătură de apă pe cap. Mi-am ridicat privirea. Albastrul cerului fusese alungat de nori cenuşii din care curgeau stropi de ploaie care udau sicriul şi pe cei îndoliaţi.

Oamenii nu aduseseră umbrele, aşa că ne-am strâns cu toţii în hainele noastre roşii şi albastre, cu umerii cocoşaţi de la ploaia care se intensifica. Tremuram uşor în vreme ce sicriul era coborât încet în pământ. Scoseseră florile. De parcă voiau să spună că nimic strălucitor şi plin de viaţă nu trebuia coborât într-o groapă adâncă şi întunecată.

Credeam că bătaia din biserică fusese cel mai groaznic lucru de la înmormântare, dar m-am înşelat. Acum era cel mai sinistru. Hârşâitul

pământului pe capacul sicriului. Mirosul de pământ jilav sub soarele slab de septembrie. Privirea în prăpastia gigantică din pământ și certitudinea că de la asta nu e cale de întoarcere. Fără scuze, fără vreun tertip ca să scapi, fără niciun bilet pe care mama să-l scrie profesorului. Moartea era ceva final și absolut și nimeni nu avea ce să facă pentru a schimba situația.

În cele din urmă s-a terminat și am început să ne îndepărtăm de mormânt. În parohia de lângă biserică oamenii aveau să mănânce sandviciuri și să bea ceva după funeralii.

— E priveghi, mi-a zis mama.

Aproape am ajuns la porțile cimitirului, când cineva cunoscut a intrat în vorbă cu părinții mei. Gav Grasu și familia lui erau chiar în spate și discutau cu mama lui Hoppo. Vedeam familia lui Mickey, dar nu și pe el. Cred că era pe undeva prin apropiere.

M-am trezit stând un pic pierdut la marginea cimitirului.

— Salut, Eddie!

M-am întors. Domnul Halloran venea spre mine. Își pusese pălăria pe cap să nu-l plouă, iar în mână avea un pachet de țigări. Nu îl văzusem fumând niciodată, dar mi-am amintit de scrumiera din casă.

— Bună ziua, domnule!

— Cum te simți?

Am dat din umeri.

— Nu știu ce să zic.

Avea talentul pe care mulți nu-l au de a te face să dai un răspuns cinstit.

— E-n regulă, nu trebuie să fii trist.

Am ezitat. Nu eram prea sigur ce să-i răspund.

— Nu poți să fii trist pentru toți cei care mor. Și-a coborât tonul: Sean Cooper a fost un bătăuș. Situația nu se schimbă doar pentru că e mort. Ceea ce nu înseamnă că nu e tragic ce i s-a întâmplat.

— Pentru că era doar un puști?

— Nu, pentru că nu a avut șansa de a se schimba.

Am încuviințat, apoi l-am întrebat:

— E adevărat ce a zis polițistul?

— Despre Sean Cooper și fiica lui?

Am dat din cap.

Domnul Halloran s-a uitat la țigară. Cred că voia să o aprindă, dar i se părea nepotrivit în curtea bisericii.

— Sean Cooper nu a fost un tânăr de treabă. Ce ți-a făcut ție – unii ar folosi același cuvânt.

Simțeam cum mi se aprind obrajii. Nu voiam să mă gândesc. De parcă simțea, domnul Halloran a continuat:

— Dacă e adevărată acuzația polițistului? Nu, nu cred.
— De ce?
— Nu cred că fata era pe gustul lui Sean Cooper.
— Ah!
Nu prea înțelegeam ce spune.
A clătinat din cap:
— Las-o baltă! Dar nu-ți mai face griji în legătură cu Sean Cooper. Nu-ți mai poate face rău.
M-am gândit la pietrele aruncate în fereastră, la pielea lui albastru-verzuie în lumina lunii.
— *Hei, căcăciosule.*
Nu eram atât de sigur. Dar i-am zis:
— Nu, domnule. Adică da, domnule.
— Bun băiat!
Mi-a zâmbit și a plecat.
Încercam să procesez totul când cineva m-a apucat de braț. M-am întors. Hoppo era în fața mea. Nu mai avea părul dat pe spate, iar cămașa îi era pe jumătate ieșită din pantaloni. Ținea lesa și zgarda lui Murphy. Dar nici urmă de câine.
— Ce s-a întâmplat?
Se uita la mine cu o privire sălbatică.
— A dispărut Murphy.
— A ieșit din zgardă?
— Nu știu. Nu s-a întâmplat până acum. Nu e largă sau ceva…
— Crezi că o să fugă până acasă? l-am întrebat.
Hoppo a clătinat din cap.
— Nu știu. E bătrân, iar vederea și mirosul nu mai sunt așa ascuțite.
Sesizasem că încerca să nu intre în panică.
— Dar e încet, i-am zis, așa că sigur nu a ajuns prea departe. M-am uitat în jur. Adulții încă mai vorbeau, iar Gav Grasu era prea departe ca să-i atrag atenția. Tot nu-l vedeam pe Mickey… dar am întrezărit altceva.
Desenat pe o piatră plată de mormânt lângă poarta bisericii, începea deja să se estompeze și să se atenueze în ploaie, dar mi-a atras atenția pentru că era nepotrivit. Nelalocul lui, însă familiar. M-am apropiat. Mâinile și picioarele îmi furnicau, iar scalpul mi se părea prea strâmt pentru craniu.
Un om alb de cretă. Cu brațele ridicate, cu un „0” mic în dreptul gurii, de parcă striga. Și nu era singur. Lângă el desenase cineva cu cretă albă un câine nestilizat. Deodată am avut un sentiment de rău augur. De foarte rău augur.
Ferește-te de oamenii de cretă!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Hoppo.
— Nimic.
M-am ridicat repede în picioare.
— Hai să mergem să-l găsim pe Murphy! Acum!
— David, Eddie, ce s-a întâmplat?
Părinţii mei au venit spre noi împreună cu mama lui Hoppo.
— Murphy, am zis. A… fugit.
— O, nu!
Mama lui Hoppo şi-a dus o mână la faţă.
Hoppo strângea mai tare de lesă.
— Mamă, trebuie să mergem să-l căutăm, i-am zis.
— Eddie… a început mama.
— *Te rog?!* am implorat-o. Am văzut-o cum stă pe gânduri. Nu părea încântată. Era palidă şi încordată. Însă *era* o înmormântare. Tata i-a pus o mână pe braţ şi a înclinat uşor din cap.
— Bine, mi-a zis mama, duceţi-vă să-l căutaţi pe Murphy. Ne vedem la parohie după ce l-aţi găsit.
— Mersi.
— Hai, duceţi-vă!
Am luat-o la fugă pe stradă, strigându-l pe Murphy, ceea ce era cam fără sens, pentru că Murphy era cam surd.
— Să verificăm întâi la tine acasă? l-am întrebat.
Hoppo a dat din cap.
— Cred că da.
Hoppo locuia în partea cealaltă a oraşului pe o stradă îngustă mărginită de case lipite între ele. Era genul de stradă unde bărbaţii stăteau pe treptele din faţă şi beau bere, copiii cu scutece se jucau la bordură şi un câine lătra mereu. Nu m-am gândit niciodată prea mult, dar poate de aia nu prea stăteam pe la Hoppo. Noi, restul, locuiam în case destul de decente. A mea era un pic cam dărăpănată şi de modă veche, dar era totuşi pe o stradă drăguţă cu gazoane, copaci şi altele.
Ar fi drăguţ din partea mea să spun că Hoppo locuia într-una din casele mai făţoase de pe stradă, dar nu ar fi adevărat. La ferestre erau draperii galbene, vopseaua aproape se scorojise de tot de pe uşa de la intrare, iar curtea mică din faţă era ticsită cu ghivece sparte, pitici de grădină şi un şezlong vechi.
Înăuntru era acelaşi haos. Îmi amintesc că mă gândeam că pentru o femeie de serviciu, mama lui Hoppo nu prea se îngrijea de propria casă. Erau mormane de lucruri peste tot în locuri ciudate: cutii cu cereale la reducere pe televizorul din sufragerie, pe hol era un munte de role goale de hârtie

igienică, cutii industriale de clor și cutii cu otravă pentru melci pe masa din bucătărie. Duhnea a câine pe deasupra. Îmi plăcea mult de Murphy, însă mirosul pe care-l emana nu era unul din atuurile lui.

Hoppo a alergat pe lângă casă până la grădina din spate și apoi din nou afară, clătinând din cap.

— Bine, i-am zis. Hai să verificăm în parc! Poate s-a dus acolo.

A încuviințat din cap, dar am văzut că se forța să nu plângă.

— N-a mai făcut așa ceva până acum.

— O să fie bine, i-am zis, ceea ce era o tâmpenie, pentru că nu avea să fie așa. Avea să fie orice, numai bine nu.

L-am găsit încovrigat sub un tufiș, nu departe de terenul de joacă. Cred că încercase să găsească adăpost. Începuse să plouă cu găleata. Părul lui Hoppo atârna ud, cu cârlionții lui deși ca niște alge, iar cămașa mi se lipise de trup. Din pantofi îmi ieșea apă și lipăiam cu fiecare pas pe care îl făceam spre Murphy.

De la distanță părea că doarme. Doar când te apropiai de el vedeai cum pieptul i se ridică și coboară cu greutate și auzeai cum gâfâie răgușit. Când te apropiai și mai mult, vedeai unde îi fusese rău. Peste tot. Nu era ceva normal. O vomă groasă ca smoala și neagră din cauza sângelui. Și a otrăvii.

Încă îmi amintesc mirosul și privirea din ochii lui mari și căprui pe când îngenuncheam lângă el. Părea așa de nedumerit. Și totuși atât de recunoscător. De parcă urma să îl facem bine. Dar nu puteam. A doua oară în acea zi am aflat că sunt lucruri pe care nu ai cum să le îndrepți niciodată.

Am încercat să-l ridicăm și să-l ducem în brațe. Hoppo știa unde era cabinetul unui veterinar. Dar Murphy era atât de greu, iar claia de blană udă îl făcea și mai greu. Abia ieșisem din parc, când a început să tușească și să se agite. L-am așezat din nou pe iarba udă.

— Poate dau o fugă până la veterinar și aduc pe cineva, m-am oferit.

Hoppo doar a dat din cap și a spus cu o voce gâtuită și înecată:

— Nu, nu mai are rost.

Și-a îngropat fața în blana groasă și udă a lui Murphy, agățându-se de acel câine de parcă încerca să-l împiedice să părăsească lumea noastră pentru cealaltă.

Dar desigur că nimeni, nici măcar cel care te iubește cel mai mult pe lume, nu poate face așa ceva. Nu puteam decât să-l consolăm, să-i șoptim cu blândețe în urechile blegi și să încercăm să-i atenuăm durerea. În cele din urmă, cred că a fost suficient, pentru că Murphy a mai răsuflat odată și apoi a încetat să mai respire.

Hoppo suspina cu fața în trupul lui amorțit. Am încercat să-mi înfrânez

lacrimile, dar mi-au șiroit pe față. Mai târziu, am ajuns să cred că atunci am plâns mai mult pentru un câine mort decât pentru fratele lui Mickey. Și urma să suferim consecințele.

În cele din urmă, ne-am adunat puterile pentru a încerca să-l ducem înapoi la Hoppo acasă. Era prima oară când atingeam ceva mort. Era și mai greu ca înainte, m-am gândit. *O greutate moartă.* Ne-a luat jumătate de oră, iar câțiva oameni s-au oprit să se uite la noi, dar nimeni nu ne-a dat o mână de ajutor.

L-am așezat în pătuțul din bucătărie.

— Ce-o să faci cu el? l-am întrebat.

— Îl îngrop, mi-a zis Hoppo de parcă era evident.

— Tu?

— E câinele meu.

Nu știam ce să zic, așa că am tăcut.

— Ar trebui să te întorci, mi-a zis Hoppo. La priveghiul ăla. Pe de o parte voiam să stau și să-l ajut, dar o parte și mai mare voia să plece.

— În regulă.

M-am întors.

— Eddie?

— Da?

— Când aflu cine a făcut-o, îl omor.

N-am uitat niciodată expresia din ochii lui pe când îmi vorbea. Poate de aia nu i-am zis despre omul de cretă și câine. Sau că nu l-am văzut pe Mickey întorcându-se după ce a fugit din biserică.

2016

Nu mă consider alcoolic. La fel cum nu cred că am o problemă cu colecţionatul de lucruri inutile. Îmi place să beau şi să strâng lucruri.

Nu beau în fiecare zi şi de obicei nu ajung la şcoală duhnind a băutură. Deşi s-a întâmplat. Din fericire, directorul nostru nu a aflat, însă am primit un sfat prietenesc de la un alt profesor:

— Ed, du-te acasă, fă un duş şi ia-ţi nişte apă de gură. Şi pe viitor încearcă să bei doar în weekend.

Practic, beau mai mult şi mai des decât ar trebui. Azi simt nevoia. Simt un nod în gât. Îmi simt buzele uscate şi nu se umezesc oricât mi-aş trece limba peste ele. Nu am nevoie doar de o băutură. *Trebuie* să beau. Ce truc gramatical! O mare diferenţă de intenţie.

Mă duc la supermarket şi aleg câteva sticle sănătoase de vin roşu. Apoi iau o sticlă de bourbon şi merg cu căruciorul până la casă. Sporovăiesc cu supraveghetoarea magazinului şi îmi pun sticlele în maşină. Ajung acasă după şase, aleg nişte discuri vechi pe care nu le-am mai ascultat de ceva vreme şi îmi torn primul pahar cu vin.

Atunci se trânteşte uşa de la intrare cu suficientă putere ca sfeşnicele de pe policioară să tremure şi băutura să se agite.

— Chloe?

Bănuiesc că e ea. Am închis uşa şi nimeni altcineva nu are cheie. Dar Chloe nu trânteşte uşa de obicei. Chloe se furişează ca o pisică sau ca o ceaţă supranaturală.

Mă uit cu nesaţ la paharul meu cu vin şi apoi oftez dispreţuitor, mă ridic în picioare şi mă duc la bucătărie, unde o aud cum deschide şi închide cu zgomot frigiderul, precum şi clinchet de pahare. Se mai aude şi un alt sunet. Cu care nu sunt atât de familiar.

Îmi ia o clipă, apoi îmi dau seama. Chloe plânge.

Nu prea le am cu plânsul. Eu, unul, nu prea plâng. Nici măcar la funeraliile tatei. Nu-mi place mizeria, mucii, zgomotul. Nimeni nu e atrăgător când plânge. Ba mai rău, când o femeie plânge, trebuie mai mult ca sigur să o consolezi. Nici la asta nu mă pricep.

Ezit în pragul uşii de la bucătărie.

Apoi o aud pe Chloe spunând:

— Ed, ce pizda mă-sii? Da, plâng. Intră şi acceptă situaţia sau cară-te.

Împing uşa. Chloe stă la masa din bucătărie. În faţă are o sticlă de gin şi un

pahar mare. Fără apă tonică. Are părul ciufulit mai mult decât de obicei și urme negre de rimel pe obraji.

— Nu o să te întreb dacă ești în regulă…

— Bine, altfel s-ar putea să-ți bag sticla asta de gin în cur.

— Vrei să vorbim?

— Nu chiar.

— Bine, spun eu din dreptul mesei. Pot să te ajut cu ceva?

— Stai jos și bea ceva!

Deși intenționam să beau toată seara, ginul nu e băutura mea preferată, dar simt că nu pot negocia. Iau un pahar din bufet și o las pe Chloe să-mi toarne o cantitate mare.

Împinge paharul pe masă, nesigură pe ea. Bănuiesc că nu e la prima băutură, a doua sau a treia. Nu-i stă în fire. Lui Chloe îi place să iasă să bea. Dar nu cred că am văzut-o beată cu adevărat vreodată.

— Deci, îmi spune, vorbind un pic stâlcit. Cum a fost ziua ta?

— Ei bine, am încercat să raportez la poliție dispariția amicului meu.

— Și?

— În ciuda faptului că nu s-a întors la hotel noaptea trecută, nu are portofelul sau cardurile la el și nu răspunde la telefon, se pare că nu poate fi declarat oficial dispărut dacă nu trec douăzeci și patru de ore de la dispariție.

— Ce rahat!

— Da, chiar așa.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

Pare sincer îngrijorată.

Iau o gură de gin.

— Nu știu…

— Poate s-a dus acasă.

— Poate.

— Ce o să faci?

— Păi, mă gândesc că trebuie să mă întorc mâine la secția de poliție.

Chloe se uită în pahar.

— Prietenii sunt mai mare pacoste decât bucurie. Deși nu la fel de nasoi ca familia.

— Bănuiesc, îi spun cu prudență.

— O, crede-mă! De prieteni te poți dispensa. De familie nu scapi. Sunt mereu acolo în fundal și se joacă cu mintea ta.

Dă pe gât ginul și își mai toarnă unul.

Chloe nu a vorbit niciodată despre viața ei personală și n-am întrebat-o niciodată. Ca în cazul copiilor. Dacă vor să-ți spună ceva, o vor face. Dacă îi

întrebi, o să se retragă în carapace.

Desigur, m-am întrebat. Pentru o clipă m-am gândit că prezența ei la mine în casă se datorează unui prieten, unei despărțiri cu scântei. Până la urmă, sunt multe gazde pentru studenți mai aproape de locul de muncă, cu oameni mai apropiați de vârsta și firea lor. Nu alegi casa mare, veche și înspăimântătoare în care stă un bărbat singur și ciudat dacă nu există un motiv pentru care îți dorești singurătate și intimitate.

Dar Chloe nu mi-a zis nimic, așa că nu am presat-o niciodată, fiind poate speriată că aș îndepărta-o. Una e să-ți găsești un chiriaș când ai o cameră în plus, dar alta e să cauți pe cineva care să-ți umple momentele de singurătate.

Mai iau o gură de gin, însă dorința de a bea îmi trece repede. Când ai de-a face cu un alt bețiv, îți trece repede pofta să te faci praf.

— Ei bine, îi spun. Nu e ușor nici cu familia, nici cu prietenii…

— Ed, suntem prieteni?

Întrebarea mă ia pe nepregătite. Chloe se uită fix la mine cu o privire sinceră și confuză, cu mușchii faciali un pic mai leneși și cu gura deschisă.

Înghit în sec.

— Cred că da.

Îmi zâmbește:

— Bine, pentru că nu te-aș răni în niciun fel. Vreau să știi asta.

— Da, îi spun, deși nu sunt sigur.

Nu prea. Oamenii te pot răni fără să-și dea seama. Chloe mă rănește câte puțin în fiecare zi doar prin simpla existență. Și e în regulă.

— Bun.

Îmi strânge mâna și mă panichez când văd că are iar lacrimi în ochi. Și le șterge.

— Iisuse, sunt o tâmpită!

Mai ia o gură de băutură și apoi îmi spune:

— Ar trebui să-ți mărturisesc ceva…

Nu-mi place. Nimic bun nu se întâmplă când o propoziție începe așa. La fel ca „ar trebui să discutăm…”

— Chloe, îi zic.

Dar sunt salvat de clopoțel la propriu. E cineva la ușă. Nu am mulți musafiri și cu siguranță nu vin neanunțați.

— Cine, pana mea, e? mă întreabă Chloe cu aceeași căldură și bună dispoziție cu care m-a obișnuit.

— Nu știu.

Îmi târșâi picioarele până la ușa din față și deschid. Doi bărbați în costume cenușii stau afară. Știu că sunt de la poliție înainte să deschidă gura.

Îi trădează aerul. Feţe obosite. Tunsori nereuşite. Pantofi ieftini.

— Domnule Adams? mă întreabă cel brunet.

— Da?

— Sunt DI Furniss. El e sergentul Danks. Aţi venit la secţie în după-amiaza asta ca să raportaţi dispariţia unui prieten, Mick Cooper?

— Am încercat, dar mi s-a spus că nu e dispărut oficial.

— Da, ne pare rău, a zis cel mai scund şi chel. Putem intra?

Vreau să ştiu de ce, însă, dat fiind că vor intra oricum, nu cred că are rost. Mă dau în lături.

— Desigur.

Intră, se duc în hol şi închid uşa.

— Pe aici.

Îi conduc în bucătărie din obişnuinţă. Imediat ce o văd pe Chloe, îmi dau seama că poate am greşit. Încă e îmbrăcată cu hainele de „afară", adică o vestă neagră şi mulată, plină de cranii, o fustă mini din lycra, ciorapi cu plasă şi pantofi Doc Marten.

Se uită la poliţişti.

— O, a mai venit lume, ce drăguţ!

— Ea e Chloe, chiriaşa mea. Şi o bună prietenă.

Cei doi sunt prea profesionişti şi nici măcar nu ridică din sprâncene, dar sunt sigur că ştiu ce gândesc. Bărbat mai în vârstă cu o tânără drăguţă în casă. Ori mă culc cu ea, ori sunt un boşorog trist şi lasciv. Din păcate, a doua variantă este cea adevărată.

— Să vă aduc ceva de băut? Un ceai, o cafea?

— Gin? Chloe ridică sticla.

— Domnişoară, mi-e teamă că suntem la datorie, îi zice Furniss.

— Bine, intervin. Luaţi un loc, vă rog!

Se uită unul la altul.

— Domnule Adams, ar fi mai bine dacă am vorbi doar noi trei.

Îi arunc o privire lui Chloe.

— Te deranjează?

— Mă *scuzaţi*. Înşfacă sticla şi paharul. Voi fi în camera de lângă dacă aveţi nevoie de mine.

Se uită urât la cei doi poliţişti şi se furişează din încăpere.

Cei doi se aşază, trag scaunele şi eu mă pun stânjenit în capul mesei.

— Pot să vă întreb de ce aţi venit? I-am spus mai devreme sergentului tot ce ştiam.

— Pare că vă repetaţi, dar ne mai puteţi spune tot ce s-a întâmplat cu lux de amănunte?

Danks îşi scoate pixul.

— Păi, Mickey a plecat de aici ieri-seară.

— Scuze, puteți să vă întoarceți un pic în timp? De ce a venit? Am înțeles că locuiește în Oxford.

— E un bun prieten care venea la Anderbury și voia să ne întâlnim.

— De cât timp vă știți?

— Din copilărie.

— Și ați păstrat legătura?

— Nu chiar. Dar uneori e bine să mai afli ce au mai făcut alții. Amândoi dau din cap.

— Mă rog, a venit la cină.

— Pe la ce oră?

— Pe la șapte jumate.

— A venit cu mașina?

— Nu, pe jos. Hotelul la care stă nu e departe și cred că voia să bea ceva.

— Cam cât credeți că a bătut?

— Ei bine – mă gândesc la sticlele goale de bere din containerul de reciclare – știți cum e. Mănânci, vorbești… cam șase sau șapte beri.

— Destul de mult, atunci.

— Bănuiesc că da.

— Și în ce stare ați spune că era când a plecat?

— Păi, nu cădea din picioare și nu stâlcea cuvintele, dar era destul de amețit.

— Și l-ați lăsat să se ducă la hotel singur?

— M-am oferit să-i chem un taxi, dar a zis că, dacă merge pe jos, se mai trezește.

— Bun! Și cam cât era ceasul?

— Zece, zece jumătate. Nu atât de târziu.

— Și a fost ultima oară când l-ați văzut în acea seară?

— Da.

— I-ați dat portofelul sergentului?

Destul de greu. Chloe voia să-l păstrez, dar am insistat.

— Da.

— Cum ați intrat în posesia lui?

— Cred că Mickey l-a uitat când a plecat de aici.

— Și nu ați încercat să i-l înapoiați atunci?

— Nu mi-am dat seama decât a doua zi. Chloe l-a găsit și m-a sunat.

— Pe la ce oră?

— Pe la prânz. Am încercat să-l sun pe Mickey să-i spun că și-a uitat portofelul la mine, dar nu mi-a răspuns.

Tot mai scria în carnețel.

— Și atunci v-ați dus la hotel să vă asigurați că prietenul dumneavoastră e bine?

— Da. Și mi-au spus că nu se întorsese cu o noapte înainte. Atunci m-am hotărât să sun la poliție.

Mai dau din cap. Apoi Furniss mă întreabă:

— În ce dispoziție era prietenul dumneavoastră în acea noapte?

— Era bine dispus?

— Cred că da.

— De ce a venit să vă viziteze?

— Ce relevanță are?

— Nu v-ați mai vorbit de atâția ani și apoi vă vizitează din senin. E cam ciudat.

— Oamenii sunt ciudați, cum ar spune Jim Morrison.

Se uită la mine cu o expresie goală în priviri. Nu erau fani ai muzicii rock clasice.

— A fost o vizită de curtoazie. Am vorbit de multe lucruri, ce mai făceam amândoi. De muncă. Nimic cu adevărat important. Acum pot să vă întreb ce e cu întrebările astea? I s-a întâmplat ceva lui Mickey?

Par să ia în considerare întrebarea mea și apoi Danks închide carnețelul.

— A fost găsit un cadavru azi care se potrivește descrierii prietenul dumneavoastră, Mickey Cooper.

Un cadavru! Mickey! Încerc să asimilez informația. Îmi rămâne în gât. Nu pot vorbi. Mi-e greu să respir.

— Sunteți bine, domnule?

— Nu… nu știu. Sunt în stare de șoc. Ce s-a întâmplat?

— Cadavrul era în râu.

Pun pariu că e umflat, verde și peștii iau mâncat ochii

— Mickey s-a înecat?

— Încă încercăm să stabilim împrejurările decesului prietenului dumneavoastră.

— Dacă a căzut în râu, ce mai e de stabilit?

Se uită unul la altul.

— Parcul Old Meadows este în direcția opusă hotelului unde a stat Mickey Cooper?

— Da.

— Și de ce era acolo?

— Poate că a vrut să meargă mai mult ca să se trezească? Sau poate a luat-o în direcția greșită.

— Poate.

Păreau sceptici.

— Nu credeți că moartea lui Mickey a fost un accident?

— Dimpotrivă, cred că e cea mai plauzibilă explicație. Însă trebuie să investigăm și alte piste.

— Ca de exemplu?

— E cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Mickey?

Simt cum începe să-mi zvâcnească tâmplele. Cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Mickey? Ei bine, da, mă gândesc la cel puțin o persoană, însă nu poate să alerge prin parcuri noaptea și să-l împingă pe Mickey în râu.

— Nu, nu-mi vine nimeni în minte, spun, apoi adaug pe un ton mai ferm: Anderbury e un oraș liniștit. Nu cred că voia cineva să-i facă rău lui Mickey.

Amândoi aprobă din cap.

— Sunt sigur că aveți dreptate. E probabil un accident trist și nefericit.

Ca și al fratelui său, mă gândesc. Trist, nefericit și o coincidență cam mare…

— Ne pare rău că trebuie să vă dăm aceste vești, domnule Adams.

— E în regulă, e meseria voastră.

Se dau cu scaunele înapoi. Mă ridic să-i conduc.

— Mai era ceva.

Desigur, mereu e.

— Da?

— Am găsit un obiect de-al prietenului dumneavoastră care ne-a nedumerit puțin. Poate ne lămuriți?

— Desigur.

Furniss scoate o pungă de plastic deschisă la culoare din buzunare. O pune pe masă.

În pungă erau o foaie de hârtie cu un om spânzurat desenat și o singură bucată de cretă albă.

1986

O, voi ce cu puţină credinţă în suflet.

Tata obişnuia să-i spună uneori mamei versetul ăsta când credea că nu poate face ceva. Cred că era o glumă ştiută de ei doi, pentru că mereu se uita la el şi spunea: „Nu, eu care nu cred deloc”. Şi râdeau amândoi.

Practic, părinţii mei nu erau religioşi, însă nu aveau probleme să o spună deschis. Cred că de aia mulţi oameni din oraş erau suspicioşi în privinţa lor şi foarte mulţi s-au alăturat reverendului Martin în privinţa clinicii. Chiar şi cei care o susţineau pe mama nu voiau să iasă în faţă, de parcă s-ar fi contrazis cu Dumnezeu sau ceva de genul.

În acea toamnă, mama a slăbit şi a îmbătrânit. Nu-mi dădusem seama niciodată până atunci că părinţii mei erau mai în vârstă decât alţii (poate pentru că, atunci când ai zece ani, oricine are peste douăzeci este un dinozaur). Mama m-a născut la 36 de ani, aşa că avea aproape 50.

Pe de o parte, lucra şi foarte mult. Parcă venea din ce în ce mai târziu în fiecare noapte şi îl lăsa pe tata să gătească cu frunze de ceai, ceea ce era mereu interesant, dar nu şi comestibil. În mare parte de vină erau protestatarii care făceau cerc în jurul intrării de la clinică în fiecare zi. Erau cam 20. Văzusem şi pancartele în vitrina unor magazine din oraş:

ALEGEŢI VIAŢA. OPRIŢI CRIMA.

SPUNEŢI NU CRIMEI LEGALE. ALĂTURAŢI-VĂ ÎNGERILOR DIN ANDERBURY.

Aşa îşi spuneau protestatarii – *Îngerii din Anderbury* – şi cred că fusese ideea reverendului Martin. Nu prea arătau a îngeri. Mereu am crezut că îngerii sunt senini şi paşnici, însă ei erau roşii la faţă şi furioşi, strigau şi scuipau. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că erau încredinţaţi, ca mulţi oameni răi, că făceau ceea ce trebuie pentru un scop mai înalt. Atât de mult încât puteau găsi o scuză pentru orice fărădelegi comiteau pentru a-şi susţine cauza.

‣

Eram în octombrie. Vara îşi strânsese prosoapele de plajă, găletuşele, lopăţelele şi îşi făcuse bagajele. Clopoţeii tonetelor de îngheţată fuseseră înlocuiţi de zgomotul asurzitor al artificiilor cumpărate ilegal, iar mirosul de flori şi grătar fusese alungat de cel acru, al focurilor de tabără.

Mickey nu prea mai ieşea cu noi. Se schimbase de la moartea fratelui său. Sau poate nu ştiam cum să ne mai comportăm cu el. Era mai rece, mai

îndârjit. Fusese mereu mai sarcastic și malițios, dar acum era și mai veninos. Arăta și altfel. Se înălțase (deși Mickey nu avea să fie niciodată înalt), trăsăturile i se ascuțiseră și își dăduse jos aparatul. Într-un fel nu mai era Metal Mickey, prietenul nostru. Deodată era Mickey Cooper, fratele lui Sean Cooper.

Dacă toți ne purtam jenați în jurul lui, el și cu Hoppo erau la cuțite. Era genul de antagonism crescând care mocnea, dar care, la un moment dat, avea să degenereze într-o bătaie în toată regula. Așa a și fost. În ziua când ne-am strâns să împrăștiem cenușa lui Murphy.

Până la urmă, Hoppo nu-l îngropase. Mama lui dusese cadavrul lui Murphy la veterinar pentru a fi incinerat. Hoppo a păstrat ceva vreme cenușa, apoi s-a hotărât să o împrăștie pe unde stătea Murphy și în parc, unde și-a dat ultima suflare.

Am stabilit să ne vedem la terenul de joacă la ora 11 într-o zi de sâmbătă. Stăteam în carusel, Hoppo ținea strâns cutia cu cenușa lui Murphy și noi toți eram înfofoliți cu haine groase din lână și fulare la gât. Era frig în dimineața aia de îți înghețau degetele în mănuși și te pișcă fața. Plus că eram cu toții deprimați pentru că făceam ceva destul de trist. Când a venit și Mickey anevoie cu un sfert de oră întârziere, Hoppo s-a luat de el.

— Unde ai fost?

Mickey a dat din umeri.

— Am avut chestii de făcut. Acum sunt doar eu acasă, m-a pus mama la treabă, i-a zis în stilul lui agresiv.

Poate că sună a lipsă de compasiune, dar orice spunea făcea mereu referire la moartea fratelui său. Da, știam că e trist, tragic și așa mai departe, dar cred că ne doream să înceteze să o aducă în discuție în fiecare minut.

L-am văzut pe Hoppo pleoștindu-se și domolindu-se.

— Ei bine, ai ajuns acum, i-a zis pe un ton care ar fi trebuit să calmeze spiritele. Așa cum făcea mereu Hoppo. Dar în dimineața aceea Mickey era cu capsa pusă.

— Oricum nu știu care e problema ta, e doar un câine idiot.

Aproape am simțit cum trosnește ceva.

— Murphy nu a fost doar un câine.

— Nu? Și ce putea să facă? Vorbea, făcea trucuri cu cărți de joc?

Îl împungea pe Hoppo. Cu toții o știam, și Hoppo o știa, însă doar pentru că știi că cineva vrea să te înfurie, nu înseamnă că te poți abține să-i ridici mingea la fileu, deși Hoppo se descurca de minune.

— A fost câinele meu și a însemnat foarte mult pentru mine.

— Mda, și fratele meu a însemnat mult *pentru mine*.

Gav Grasu s-a dat jos din carusel.

— Da, ştim. Dar e diferit.

— Mda, vă pasă tare mult că un câine cretin a murit, dar vă doare în cur că frati-miu a murit.

Cu toţii ne uitam fix la el. Nimeni nu ştia ce să zică. Pentru că, într-un fel, avea dreptate.

— Niciunul din voi nu poate vorbi despre el şi totuşi suntem aici pentru o potaie cretină plină de purici.

— Retrage-ţi cuvintele! i-a zis Hoppo.

— Sau ce? Mickey a zâmbit larg şi a făcut un pas spre Hoppo, care era mai înalt decât el. Şi mai puternic. Dar lui Mickey îi juca în ochi o lumină de nebunie. Ca şi fratelui său. Şi nu te poţi opune nebuniei. Nebunia câştigă mereu.

— A fost o potaie cretină şi plină de purici, care se căca pe ea şi duhnea! Oricum n-ar mai fi trăit multă vreme. Cineva doar i-a curmat chinul!

Am văzut cum Hoppo şi-a făcut mâinile pumn, dar nu cred că l-ar fi lovit pe Mickey dacă nu ar fi venit în faţa lui şi nu i-ar fi dat jos cutia din mână care s-a izbit de betonul de pe terenul de joacă şi din care a ieşit un nor de cenuşă.

Mickey a împrăştiat-o cu picioarele.

— Câine bătrân, împuţit, mort şi prost!

Atunci s-a năpustit Hoppo cu un strigăt ciudat şi gâtuit. Au căzut amândoi la pământ şi preţ de câteva secunde şi-au împărţit pumni şi s-au luat la trântă în praful cenuşiu care fusese Murphy.

Gav Grasu a intervenit ca să îi despartă. Apoi l-am urmat eu şi Nicky. Am reuşit să-i despărţim. Gav Grasu l-a luat pe Mickey. Eu am încercat să-l ţin pe Hoppo, dar m-a dat deoparte.

— Ce naiba ai? i-a strigat lui Mickey.

— A murit frate-miu sau ai uitat? S-a uitat în jur la noi: Aţi uitat cu toţii?

S-a şters la nas de sânge.

— Nu, i-am răspuns. N-am uitat! Vrem doar să fim prieteni din nou.

— Prieteni, sigur, i-a rânjit lui Hoppo. Vrei să ştii cine i-a făcut rău câinelui tău idiot? *Eu*, ia să vezi cum te simţi când pierzi pe cineva drag. Poate ar trebui să ştiţi toţi cum e!

Hoppo a strigat. S-a smuls de lângă mine şi i-a tras un pumn lui Mickey cu toată puterea.

Nu mai ştiu ce s-a întâmplat pe urmă. Fie s-a mişcat Mickey sau poate a încercat să intervină Nicky. Oricum îmi amintesc că m-am întors şi am văzut-o pe Nicky la pământ cu faţa în mâini. Cumva, în toată agitaţia, Hoppo i-a tras un pumn direct în ochi.

— Cretinule! i-a strigat. Futu-ţi pizda mă-tii!

Nu știu dacă se referea la Hoppo sau la Mickey sau dacă mai conta acum.

Pe fața lui Hoppo nu se mai citea furia, ci groaza.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Gav Grasu și cu mine ne-am dus repede la ea să o ajutăm. Nu ne-a lăsat și s-a tras tremurând.

— Sunt bine.

Dar nu era. Ochiul i se umfla și se învinețea. Știam și atunci că nu era de bine. Eram și furios. Mai furios ca oricând. Era numai vina lui Mickey. Chiar și atunci – deși nu eram mare bătăuș – voiam să-i trag câțiva pumni cum o făcuse și Hoppo. Dar n-am avut niciodată prilejul.

Până când am ajutat-o pe Nicky să se ridice în picioare – Gav Grasu a bălmăjit ceva că trebuie să o ducă la maică-sa să-i pună o pungă de mazăre pe ochi –, Mickey plecase.

De fapt, mințise. Veterinarul ne-a spus că Murphy fusese probabil otrăvit cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte de funeralii, poate mai mult. Mickey nu-l omorâse pe Murphy. Nu prea mai conta. Prezența lui Mickey devenise ea însăși toxică, otrăvindu-i pe toți cei din jur.

Datorită pungii de mazăre, ochiul lui Nicky s-a mai dezumflat un pic, dar era destul de învinețit când a plecat acasă. Speram să nu intre în bucluc. Mi-am spus că probabil va inventa o poveste pentru taică-su și totul o să fie bine. M-am înșelat.

În seara aia, pe când tata punea de ceai, s-a auzit o bătaie în ușă. Mama era încă la muncă, așa că tata s-a șters pe blugi și și-a dat ochii peste cap. S-a dus până la ușă și a deschis-o. Reverendul Martin era afară. Era cu hainele de vicar pe el, iar pe cap avea o pălărie mică și neagră. Arăta ca dintr-o poză din trecut. Și părea foarte furios. Stăteam pe hol.

— Cu ce pot să vă ajut? i-a zis tata pe un ton din care se deducea că nu avea niciun chef.

— Da. Să-ți ții fiul departe de fiică-mea.

— Poftim?

— Fiica mea are un ochi vânăt din cauza fiului tău și a găștii lui.

Aproape am zis că nu era chiar gașca *mea.* Dar apoi m-am simțit mândru când am auzit apelativul.

Tata s-a întors.

— Ed?

Îmi târșâiam picioarele stânjenit. Obrajii mi-erau roșii.

— A fost un accident.

S-a uitat în spate la reverend.

— Dacă fiul meu spune că a fost un accident, îl cred.

Cei doi s-au uitat fix unul la altul. Apoi reverendul Martin a zâmbit:

— Ce aşteptări să am? Aşchia nu sare departe de trunchi. „Voi sunteţi de la tatăl vostru, diavolul, şi vreţi să îndepliniţi dorinţele tatălui vostru! Ori de câte ori spune o minciună, el vorbeşte din ale lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii!”

— Predicaţi cât vreţi, i-a zis tata, dar ştim cu toţii că sunteţi ipocrit.

— Cum adică?

— Nu e primul ochi vânăt al fiicei dumitale, nu?

— Asta e calomnie, domnule Adams.

— Serios?

Tata a făcut un pas în faţă. M-am bucurat să-l văd pe reverendul Martin tresărind un pic.

— „Căci nu este nimic ascuns care nu va fi dezvăluit şi nimic tăinuit care să nu fie făcut cunoscut şi care să nu iasă la iveală”, a spus tata, zâmbind maliţios. Biserica n-o să vă protejeze pentru totdeauna. Acum pleacă de aici sau sun la poliţie!

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost când reverendul Martin a deschis gura să spună ceva, iar tata i-a trântit uşa în nas.

Am simţit cum mă împăunez. Tata câştigase. Învinsese.

— Mersi, tată. A fost super! Nu ştiam că ştii versete din Biblie.

— De la şcoala de duminică – anumite părţi îţi rămân în cap.

— Chiar a fost doar un accident.

— Eddie, te cred, dar…

Nu, mi-am zis. Fără „dar”. Nu e niciodată de bine, iar de data asta simţeam că va fi nasol de tot. „Dar” era, cum spusese odată Gav, „un şut în coaie într-o zi bună”.

Tata a oftat.

— Uite ce e, Eddie, poate ar fi mai bine să nu te vezi cu Nicky pentru o vreme măcar.

— E prietena mea.

— Mai ai şi alţi prieteni: Gavin, David, Mickey.

— Mickey nu.

— O, v-aţi certat?

N-am răspuns.

Tata s-a aplecat şi m-a luat de umeri. O făcea doar când era foarte serios.

— Nu zic să nu mai fi deloc prieten cu Nicky, dar acum lucrurile sunt complicate, iar reverendul Martin… ei bine, nu e un om foarte de treabă.

— Aşa, şi?

— Poate ar fi bine să păstrezi distanţa?

— Nu.

M-a tras.

— Eddie…

— Nu așa e cel mai bine. Nu știi. Nu știi nimic.

Deși știam că era copilăresc și stupid, m-am întors și am rupt-o la fugă până sus.

— Ceaiul e gata…

— Nu vreau.

Ba da. Stomacul îmi chiorăia, dar nu puteam să mănânc. Totul mergea prost. Întreaga mea lume – și când ești copil prietenii *sunt* lumea ta – se destrăma.

Am dat la o parte comoda și am scos scândurile slăbite de dedesubt. M-am uitat la ce era înăuntru și apoi am scos o cutie cu cretă colorată. Am luat-o pe cea albă și, fără să mă gândesc, am început să mâzgălesc podeaua încontinuu.

— Eddie!

S-au auzit ciocănituri în ușă.

Am înghețat.

— Pleacă!

— Eddie, uite ce e, n-o să te pot opri să nu te mai vezi cu Nicky…

Am așteptat cu creta în mână.

— Doar te rog pentru mine și mama ta.

Era și mai grav când mă ruga și tata știa. Mi-am încleștat pumnul în jurul cretei, făcând-o bucăți în mână.

— Ce zici?

N-am zis nimic. Nu puteam. Mă simțeam de parcă toate cuvintele îmi rămăseseră în gât, sufocându-mă. În cele din urmă, l-am auzit pe tata coborând cu pași greoi. M-am uitat la desenele mele. Personaje desenate cu frenezie iar și iar cu cretă albă. Mi s-a strâns stomacul. Le-am șters repede cu mâneca până când podeaua a devenit albă.

‣

Cărămida ne-a spart fereastra mai târziu în acea noapte. Din fericire, eram deja în cameră, iar mama și tata mâncau cina în bucătărie, pentru că, dacă ar fi fost în camera de zi, ar fi fost răniți de sticlă sau mai rău. Însă cărămida a făcut o gaură în fereastră și a distrus televizorul, dar nimeni nu a fost rănit.

Pe cărămidă era evident o bucată de hârtie legată cu un elastic. Mama nu mi-a zis atunci ce scria. Credea probabil că mă va afecta sau supăra. Mai târziu mi-a mărturisit ce era scris pe bilet: „Nu mai omorî bebeluși sau urmează familia ta”.

A venit din nou poliția. Și un bărbat care a pus o bârnă de lemn la

fereastră. Apoi i-am auzit pe ai mei certându-se în sufragerie, crezând că m-am dus la culcare. M-am ghemuit pe scări ascultând, fiindu-mi un pic frică. Ai mei nu se certau niciodată. Da, uneori le mai sărea ţandăra, dar nu se certau în toată regula. Nu ridicau tonul ca acum.

— Nu mai putem continua aşa, a zis tata furios şi supărat.

— Cum? i-a zis mama încordată.

— Ştii ce zic. E oricum rău că munceşti tot timpul, că evangheliştii ăştia idioţi intimidează femeile în faţa clinicii, iar acum familia noastră este ameninţată?

— Vor doar să ne sperie şi ştii că nu ne lăsăm intimidaţi.

— E diferit, suntem vizaţi chiar noi.

— Sunt ameninţări goale. S-au mai întâmplat chestii de genul ăsta. O să se plictisească în cele din urmă. O să treacă la altă cauză dumnezeiască. O să se liniştească spiritele. Aşa se întâmplă mereu.

Deşi nu-l vedeam, mi-l imaginam pe tata dând din cap, mergând nervos prin cameră, aşa cum o făcea când era supărat.

— Cred că te înşeli şi nu vreau să risc.

— Şi ce să fac, să demisionez? Să stau acasă şi să mă sui pe pereţi în timp ce încercăm să ne descurcăm pe un salariu de scriitor liber profesionist?

— Nu e drept.

— Ştiu, îmi pare rău.

— N-ai putea să te întorci în Southampton? Să se ocupe altcineva de Anderbury?

— A fost proiectul meu. Co… Părea că se abţine. A fost şansa mea să dovedesc ceva!

— Ce? Să devii un personaj urât de nebunii ăştia?

Tăcere.

— Nu-mi părăsesc nici slujba, nici clinica. Nu-mi cere asta.

— Şi Eddie?

— Eddie e bine.

— De unde ştii, dat fiind că abia l-ai mai văzut în ultima vreme?

— Deci nu e bine?

— Cu toate câte s-au întâmplat – încăierarea de la petrecerea lui Gavin, băiatul ăla, Cooper, câinele lui David Hopkins – a avut parte de suficiente supărări şi schimbări. Am spus mereu că o să-i oferim siguranţă şi iubire şi nu vreau să fie afectat în niciun fel.

— Dacă aş fi crezut o clipă că Eddie ar fi afectat…

— Ce? Ţi-ai da demisia?

Vocea tatei era ciudată. Era tristă.

— Voi face tot ce pot pentru a-mi proteja familia, dar munca mea şi

educația copilului nu se exclud.

— Să sperăm.

Am auzit cum se deschide ușa de la sufragerie și un foșnet de haine.

— Unde te duci? a întrebat mama.

— Să mă plimb.

A trântit ușa din față suficient de tare încât una din balustrade a tremurat și puțină tencuială a căzut pe mine din peretele de pe palier.

Cred că tata a făcut o plimbare lungă, pentru că nu l-am auzit întorcându-se. Cred că am adormit. Dar am auzit altceva ce nu mai auzisem niciodată: pe mama plângând.

2016

Mă aşez într-o strană în spatele bisericii. E goală şi nu mă miră. Oamenii au găsit alte lăcaşuri de cult: baruri şi centre comerciale, televizorul şi lumea virtuală. Cine are nevoie de cuvântul lui Dumnezeu când lumea unor vedete de reality show e la fel de bună?

N-am mai intrat în biserica St Thomas de la funeraliile lui Sean Cooper, deşi am trecut de multe ori pe lângă ea. E o clădire veche şi elegantă. Nu e la fel de mare şi grandioasă precum Catedrala Anderbury, dar oricum e drăguţă. Îmi plac bisericile vechi, însă doar ca să le contemplu şi nu să le venerez înăuntru. Astăzi este o excepţie, deşi nu sunt aici ca să mă rog. Nu sunt sigur de ce sunt aici.

Sfântul Toma se uită la mine cu bunăvoinţă din vitraliul enorm. E protectorul cui naiba mai ştie? Dintr-un motiv sau altul, mi-l imaginez ca pe un sfânt mişto. Nu plictisitor ca Maria sau Matei. Mai hipster. Până şi barba e din nou la modă.

Mă întreb dacă sfinţii trebuie să ducă o viaţă neprihănită sau poţi să comiţi câte păcate vrei, apoi faci câteva miracole şi eşti canonizat. Aşa pare să fie cu religia. Omori, violezi sau mutilezi, dar totul e iertat dacă te căieşti. Nu mi s-a părut niciodată corect. Însă Dumnezeu, ca şi viaţa, nu e corect.

Şi, la fel cum a scos în evidenţă domnul Iisus însuşi, care dintre noi e fără de păcat? Majoritatea oamenilor au făcut lucruri groaznice la un anumit moment în viaţă, lucruri pe care ar dori să nu le fi făcut, lucruri pe care le regretă. Cu toţii facem greşeli. Cu toţii avem deopotrivă o parte bună şi una rea. Doar pentru că cineva comite o faptă îngrozitoare, oare ar trebui să eclipseze toate lucrurile bune pe care le-a înfăptuit? Sau oare sunt lucruri atât de groaznice încât nicio faptă bună nu le poate izbăvi?

Mă gândesc la domnul Halloran. La tablourile lui superbe, cum a salvat-o pe Dansatoare şi cum, într-un fel, ne-a salvat pe mine şi pe tata.

Orice ar fi făcut după aceea, nu cred că era un om rău. La fel cum nici Mickey nu era un puşti rău. Nu chiar. Da, era un căcăcios uneori şi nu cred că îmi plăcea nici adultul în care s-a transformat. Dar îl ura cineva atât de mult ca să-l ucidă?

Mă uit înapoi la Sf. Toma. Nu prea mă ajută. Nu simt niciun fel de inspiraţie divină. Oftez. Poate că interpretez eu greşit faptele. Moartea lui Mickey a fost aproape sigur un accident tragic şi scrisoarea doar o coincidenţă neplăcută. Poate a fost doar un neisprăvit răutăcios care ne-a

găsit adresele şi voia să cauzeze probleme. Cel puţin de asta încercam să mă conving de când venise poliţia acasă.

Problema e că reuşiseră. Deschiseseră cutia pe care o ţineam bine închisă cu lacăt într-un colţ îndepărtat al minţii. Şi, odată deschisă, cutia lui Ed, ca şi a Pandorei, îţi cam dă de furcă atunci când vrei să o închizi la loc. Şi ce e cel mai rău e că la fund nu e speranţă, ci un sentiment de vinovăţie.

Am tot ascultat un cântec pe care Chloe îl pune de multe ori şi pe care am ajuns să-l înghit, scris de un cântăreţ de punk/folk: Frank Turner.

La refren cântă: „Nimeni nu-şi aduce aminte de cineva pentru lucrurile pe care nu le-a făcut”.

Dar nu e chiar aşa. Viaţa mea a fost definită de lucrurile pe care nu le-am făcut. Pe care nu le-am zis. Cred că e la fel pentru mulţi oameni. Uneori ne definesc omisiunile şi nu realizările. Nu minciunile, ci adevărul pe care nu-l rostim.

Când poliţia mi-a arătat scrisoarea, ar fi trebuit să zic ceva. Ar fi trebuit să mă duc şi să le arăt scrisoarea identică pe care o primisem.

Dar nu am făcut-o. Încă nu ştiu de ce, la fel cum nu pot spune de ce nu am mărturisit ce ştiam sau am făcut cu mulţi ani în urmă.

Nici nu ştiu ce să simt în legătură cu moartea lui Mickey. De câte ori încerc să mi-l imaginez, îl văd acum doar pe puştiul Mickey, de doisprezece ani, cu gura plină de metal şi cu ochii plini de ranchiună. Însă mi-era prieten. Şi acum nu mai e. Nu mai face *parte* din amintirile mele, ci e doar o amintire.

Mă ridic în picioare şi îmi iau la revedere de la Sf. Tomiţă. Pe când dau să plec, cineva vine spre mine. Vicarul. O femeie blondă, rotofeie, care preferă să poarte cizme Ugg cu hainele de vicar. Am mai văzut-o prin oraş. Pare de treabă pentru un vicar.

Îmi zâmbeşte:

— Ai găsit ce aveai nevoie?

Poate că biserica a început să fie un centru comercial în adevăratul sens al cuvântului. Din păcate, coşul meu e gol.

— Nu încă, îi spun.

‣

Când mă întorc, maşina mamei e parcată afară. Fir-ar! Acum îmi amintesc de discuţia despre Mittens sau acest Hannibal Lecter al regatului pisicesc. Împing uşa cu putere, îmi pun haina pe balustradă şi intru în bucătărie.

Mama stă la masă, Mittens este, din fericire, într-o cutie pentru pisici la picioarele ei. Chloe face cafea. E îmbrăcată modest – un hanorac larg, jambiere şi şosete cu dungi.

Însă simt dezaprobarea mamei ieşind la suprafaţă ca o aură. Mamei nu-i place de Chloe. Nici nu mă aşteptam. Nici Nicky nu i-a fost simpatică. Sunt

anumite fete de care mamei nu-i va plăcea niciodată și desigur acestea sunt genul de fete de care te vei îndrăgosti nebunește.

— Ed, ai ajuns în sfârșit, îmi reproșează. Pe unde ai umblat?

— D… doar am fost să mă plimb.

Chloe se întoarce spre mine:

— Și nu te-ai gândit să-mi spui că trece mama ta pe aici?

Amândouă se uită urât la mine. De parcă e vina mea că nu se suportă.

— Îmi cer scuze, îi răspund. Am pierdut noțiunea timpului.

Chloe îi pune mamei o cană în față și îmi spune:

— Fă-ți niște cafea. Eu mă duc să fac un duș.

Iese din cameră și mama se uită la mine.

— Ce fată fermecătoare! Chiar mă mir de ce nu are prieten.

Mă duc la aparatul de cafea.

— Poate e doar capricioasă.

— Mda, ar fi un cuvânt care s-o descrie.

Înainte să pot răspunde, îmi zice:

— Arăți groaznic.

Mă așez.

— Mersi. Am primit vești proaste ieri-seară.

— A, da?

Îi povestesc pe scurt ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore. Mama își soarbe cafeaua.

— Ce trist! Și când te gândești că așa a murit și fratele lui.

E ceva la care m-am gândit. Mult.

— Soarta poate fi crudă uneori. Însă nu mă surprinde.

— Nu?

— Mickey părea mereu genul de băiat ghinionist în viață. Mai întâi a murit fratele lui, apoi accidentul ăla oribil cu Gavin.

— A fost *vina lui*, i-am zis cuprins de indignare. El conducea. Gav e în scaunul cu rotile din cauza lui.

— Și cu vina asta enormă a trebuit să trăiască, te împovărează să știi.

Mă uit la ea exasperat. Mama a fost mereu Gică contra, ceea ce e în regulă atunci când la mijloc nu ești tu, prietenii tăi sau o idee pe care o susții.

— Nu părea împovărat de nimic cu excepția unei cămăși scumpe și unui set nou de fețete.

Mama mă ignoră, așa cum o făcea când eram mic și îi spuneam ceva ce nu i se părea suficient de important pentru a emite o părere.

— Avea de gând să scrie o carte.

Pune cana jos și pe față i se citește seriozitatea.

— Despre ce s-a întâmplat când erați copii?

Dau din cap că da.
— Voia să-l ajut.
— Și ce i-ai zis?
— I-am zis că mă mai gândesc.
— Am înțeles.
— Mai era ceva – mi-a zis că știe cine a ucis-o.
Se uită la mine cu ochii mari și întunecați. Chiar și la 78 de ani, încă sunt limpezi și tăioși.
— L-ai crezut?
— Nu sunt sigur. Poate că da.
— Ți-a zis altceva despre ce s-a întâmplat atunci?
— Nu chiar. De ce?
— Eram doar curioasă.
Dar mama nu pune niciodată întrebări pentru că e curioasă. Mama nu face *niciodată* ceva fără motiv.
— Ce e, mamă?
Șovăie.
— Ma-mă?
Își pune mâna rece și încrețită peste a mea.
— Nimic. Îmi pare rău de Mickey. Știu că nu l-ai mai văzut de multă vreme. Dar ați fost prieteni pe vremuri. Cu siguranță ești amărât.
Sunt gata să insist, dar se deschide ușa de la bucătărie și intră din nou Chloe.
— Trebuie s-o umplu, zice ea, întinzând cana. Nu vă întrerup, nu-i așa?
Mă uit la mama.
— Nu, îmi zice. Deloc, eu plecam.

Înainte să plece, mama îmi lasă câteva pungi care se pare că sunt fundamentale pentru armonia și bunăstarea deplină a lui Mittens.
Când mă gândesc la ce s-a întâmplat în trecut, Mittens avea nevoie doar de o provizie nesfârșită de pui de vrabie și șoareci pe care să-i sfâșie de obicei în pat cu mine pe când mă trezeam mahmur sau pe masa din bucătărie când mâneam micul-dejun.
Îi dau drumul din cușcă și ne uităm bănuitor unul la altul înainte să sară în poala lui Chloe și să se întindă cu o aroganță felină foarte puțin disimulată.
Nu înțeleg cruzimea față de animale, dar pentru Mittens aș face o excepție.
Le las pe canapea torcând (nu știu dacă e Mittens sau Chloe). Apoi mă duc sus în biroul meu, deschid un sertar de la masa de scris și scot plicul maro

inofensiv. Îl îndes în buzunar şi cobor.

— Mă duc la magazin şi, înainte ca Chloe să-mi dea o listă de cumpărături de proporţiile romanului *Război şi pace* cu care aş putea tapeta o cămăruţă, ies grăbit din casă.

E zi de târg. Aşa că străzile sunt deja ticsite de maşini care nu au avut loc în parcările din oraş. În curând vor veni autocarele, iar trotuarele înguste vor fi neîncăpătoare pentru turiştii care se vor holba la Google Maps şi îşi vor îndrepta iPhone-ul spre orice bârnă sau acoperiş de paie.

Mă duc la magazinul mic din colţ de unde cumpăr un pachet cu ţigări şi o brichetă. Apoi mă duc la „Bull". Cheryl serveşte, însă pentru prima oară Gav nu stă la masa obişnuită din apropiere.

Până să ajung la bar, Cheryl ridică privirea.

— Ed, nu e aici… şi a aflat deja.

‣

Îl găsesc pe terenul de joacă. Cel vechi, unde obişnuiam să stăm când era cald şi însorit, molfăind bomboane şi batoane de ciocolată. Unde am găsit desenele care ne-au dus la cadavrul ei.

E în scaunul cu rotile lângă banca veche. De aici se vede strălucirea râului şi banda galbenă pusă de poliţie fluturând printre copaci, în locul în care l-au scos pe Mickey din apă.

Poarta scârţâie când o deschid. Leagănele au revenit în poziţia iniţială, adică încolăcite de bara de sus. Pe jos sunt gunoaie şi mucuri de ţigară, unele mai dubioase decât altele. I-am văzut seara pe Danny Myers şi pe gaşca lui. Nu ziua. Nimeni nu vine aici ziua.

Gav nu se întoarce când mă apropii de el, deşi sigur a auzit scârţâitul porţii. Mă aşez pe bancă lângă el. În poală are o pungă de hârtie. Mi-o întinde. Înăuntru e o selecţie de dulciuri din copilărie. Deşi nu prea am chef, iau o farfurie zburătoare.

— M-a costat trei lire. De la unul din magazinele de dulciuri cu pretenţii. Îţi aminteşti că ne costa 20 de penny o pungă mare?

— Da, de aia am multe plombe.

Râde, dar pare forţat.

— Cheryl mi-a zis că ştii de Mickey.

— Da.

Scoate un şoarece alb din care înfulecă.

— Şi nici n-o să mă prefac că-mi pare rău.

L-aş crede, numai că are ochii roşii şi vocea cam groasă. Când eram mici, Gav Grasu şi Mickey erau cei mai buni prieteni până când totul s-a destrămat. Cu mult înainte de accident, deşi a fost ultimul cui ruginit într-un sicriu putred şi plin de aşchii.

— A venit poliția să discute cu mine. Am fost ultima persoană care l-a văzut pe Mickey în noaptea aia.

— Nu l-ai împins, nu?

Nu zâmbesc, deși *este* o glumă. Gav se uită la mine și se încruntă.

— A *fost* un accident?

— Probabil.

— Probabil?

— I-au găsit ceva în buzunar când l-au scos din râu.

Mă uit prin parc. Nu e multă lume. Un om cu câinele se plimbă agale pe malul râului.

Scot scrisoarea și i-o dau.

— Una din astea.

Gav se apleacă în față. Aștept. Gav mereu a știut de mic cum să nu schițeze nicio reacție. Putea să spună o minciună la fel de bine ca Mickey. Cred că se gândește dacă să spună una acum.

— Arată cunoscut? îl întreb.

Dă din cap că da și îmi spune în cele din urmă pe un ton obosit:

— Mda, am și eu una. Și Hoppo.

— Hoppo?

Procesez informația și preț de o clipă îi disprețuiesc ca un copil pentru că nu mi-au spus. Mă simt în afara problemei.

— De ce nu mi-ați zis nimic? îl întreb.

— Am crezut amândoi că e o glumă sinistră. Tu?

— Cred că la fel… Numai că Mickey a murit acum.

— A fost o poantă bună, atunci.

Gav bagă mâna în punga cu dulciuri și ia o sticlă de cola pe care și-o îndeasă în gură.

Mă uit la el pentru o clipă.

— De ce îl urăști pe Mickey atât de mult?

Râde ascuțit.

— Chiar trebuie să întrebi?

— Deci din cauza accidentului?

— Eu zic că e un motiv destul de întemeiat, tu nu?

Are dreptate. Numai că simt că nu-mi spune ceva. Bag mâna în buzunar și scot pachetul nedeschis de Marlboro Lights.

Gav se uită lung la mine.

— Când te-ai apucat din nou de fumat?

— Eu încă nu.

— Ai să-mi dai una?

— *Nu* cred că vorbești serios.

Amândoi reuşim să zâmbim. Întru câtva.

Deschid pachetul şi scot două ţigări.

— Credeam că te-ai lăsat şi tu.

— Mda. Azi pare o zi bună de încălcat promisiuni.

Îi dau ţigara. Apoi o aprind pe a mea şi îi dau bricheta. Mă simt un pic ameţit, mi-e greaţă şi mă simt al naibii de bine după ce trag prima oară.

Gav expiră fumul şi îmi zice:

— Băga-mi-aş ce gust de rahat au! Se uită la mine: Dar un *rahat* straşnic!

Zâmbim larg amândoi.

— Dat fiind că ne încălcăm promisiunile, vrei să vorbim despre Mickey?

Se uită în pământ, iar zâmbetul i se şterge.

— Ştii de accident, zice el fluturând ţigara. Ce întrebare idioată? Normal că ştii.

— Ştiu ce mi-a zis lumea. Nu eram acolo.

Se încruntă pe când îşi aminteşte.

— Nu, nu erai, nu?

— Cred că învăţam.

— Mickey conducea în noaptea aia. Ca întotdeauna. Ştii cât îi plăcea maşina aia Peugeot.

— Gonea ca un nebun!

— Mda. De aia nu bea niciodată, prefera să conducă. Eu, unul, prefer să mă fac muci.

— Eram adolescenţi. Asta faci când eşti adolescent.

Numai că eu nu. Nu chiar. Nu atunci. Desigur că am compensat.

— La petrecere m-am dat rău în stambă. M-am îmbătat rău. Mai aveam un pic şi intram în comă. Când am început să vomit peste tot, Tina şi Rich voiau să mă car, aşa că l-au convins pe Mickey să mă ducă acasă cu maşina.

— Dar băuse şi el, nu?

— Se pare că da. Nu-mi amintesc să-l fi văzut bând, dar nu-mi amintesc multe din seara aia.

— Avea alcoolemia peste limită când a suflat în fiolă?

— Da. Mi-a spus că cineva i-ar fi pus ceva în băutură.

— Când ţi-a zis?

— A venit să mă vadă la spital după ce a ieşit din comă. Nici măcar nu şi-a cerut scuze, a început să turuie şi să-mi spună că nu era vina lui. Cineva îi turnase alcool în băutură şi, dacă nu eram aşa de praf, n-ar fi trebuit să mă ducă oricum cu maşina acasă.

Tipic Mickey! Mereu dădea vina pe altcineva.

— Înţeleg de ce-l mai urăşti.

— Eu nu.

Mă uit lung la el cu țigara aproape de buze.

— L-am urât ceva vreme. Voiam să-l învinovățesc. Dar nu puteam.

— Nu din cauza accidentului nu vorbesc despre Mickey sau nu am vrut să îl mai văd vreodată.

— Atunci, de ce?

— Pentru că îmi amintea că meritam ce mi s-a întâmplat. Merit să fiu invalid. E karma. Pentru ce am făcut.

Deodată parcă aud din nou vocea domnului Halloran:

Karma. Semeni vânt, culegi furtună. Faci rău și o să ți-o iei.

— Ce ai făcut? l-am întrebat.

— I-am ucis fratele.

1986

Mama lui Hoppo făcea curat în casele oamenilor, dar și la școala primară, parohie și biserică.

Așa am aflat de reverendul Martin.

Gwen Hopkins a venit la St Thomas ca de obicei duminică dimineața la 6:30 ca să spele pe jos, să șteargă praful și să lustruiască podeaua înainte de slujba de la 9:30 (cred că ziua de odihnă nu era și pentru cei care făceau treaba reverendului). Nu se trecuse la ora de vară, așa că încă era întuneric afară când a ajuns în dreptul ușilor masive de stejar, a scos cheia pe care o ținea pe o poliță în bucătărie și a băgat-o în broască.

Toate cheile de la locurile unde făcea curat atârnau pe policioară, unde erau scrise și adresele proprietarilor. Nu era foarte sigur sau inteligent, pentru că mama lui Hoppo fuma, pentru că stătea des noaptea în spate și uita uneori să închidă ușa.

În acea dimineață avea să le spună polițiștilor și ziariștilor că a observat că cheile de la biserică nu erau agățate în cuiul potrivit. Nu i s-a părut mare lucru și nici că ușa din spate era descuiată pentru că era uitucă, însă de obicei punea cheile la locul lor. Problema era că toți știau unde le ține. E de mirare că nimeni nu le mai folosise înainte ca să fure.

Trebuia doar să te furișezi, să iei o cheie și apoi să intri în casa cuiva când știai că e plecat. Poate luai doar un lucru minor pe care să nu-l observe, de pildă un ornament micuț sau un pix dintr-un sertar. Ceva ce nu era de valoare și despre care să creadă că l-au rătăcit. Poate asta ați face dacă sunteți genul de oameni care iau lucruri care nu le aparțin.

Primul lucru care părea nelalocul lui a fost când Gwen a găsit ușa de la biserică descuiată. Dar nu a dat importanță. Poate intrase deja reverendul. Uneori se trezea devreme și îl găsea în biserică parcurgând predicile. Abia când a ajuns în naos și-a dat seama că e ceva în neregulă. Foarte în neregulă.

Nu era suficient de întuneric în biserică.

De obicei stranele și amvonul de la capătul naosului erau cufundate în întuneric. În dimineața asta aveau însă o strălucire albă.

Poate a șovăit. Poate i s-a ridicat părul de pe ceafă. Tremuri de frică și dai vina pe imaginația care îți joacă feste, dar cea mai mare șmecherie este să te amăgești că totul e în regulă.

Gwen și-a făcut cruce pe piept și apoi a bâjbâit după întrerupătorul de lângă ușă, pe care l-a aprins. Luminile din lateral – vechi, unele arse, care

trebuiau înlocuite – au bâzâit şi s-au aprins.

Gwen a ţipat. Interiorul bisericii era plin de desene. Pe podeaua de piatră, pe stranele din lemn şi în amvon. Oriunde se uita. Zeci şi zeci de oameni desenaţi cu cretă albă. Unii dansau, alţii salutau. Unii mai vulgari. Oameni cu penisuri desenate. Femei desenate cu sâni enormi. Însă, ce era cel mai rău, oameni spânzuraţi cu laţul în jurul gâtului. Era ciudat, înfricoşător. Chiar mai mult – sinistru.

Gwen aproape s-a întors să fugă. Era cât pe ce să lase acolo găleata şi să o zbughească din biserică cât de repede o puteau duce picioarele ei albe şi palide. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost prea târziu. Însă a şovăit. Şi atunci a auzit un zgomot slab. Un geamăt slab şi stins.

— Hei, e cineva aici?

Alt geamăt, de această dată mai puternic. Unul pe care nu-l putea ignora. Un geamăt de durere.

Şi-a făcut din nou cruce – mai cu putere, intenţionat – şi a continuat să meargă pe culoar, simţind cum o strânge scalpul şi cum pielea i se face de găină.

L-a găsit în spatele amvonului. Încovrigat pe jos în poziţie fetală. Era gol, cu excepţia gulerului bisericesc.

Era alb, dar acum roşu de la sânge. Fusese lovit cu violenţă în zona capului. Încă o lovitură şi ar fi murit, au zis doctorii. Însă a fost cruţat, dacă ăsta era cuvântul potrivit.

Dar sângele nu era numai de la cap, ci şi de la rănile de pe spate. Fuseseră făcute cu un cuţit: două linii uriaşe şi zimţate care se întindeau de la omoplaţi la fund. Oamenii şi-au dat seama doar după ce a fost curăţat tot sângele ce erau…

Aripi de înger.

‣

Reverendul Martin a fost dus la spital şi conectat la o mulţime de tuburi şi alte chestii. Creierul era afectat, iar doctorii trebuiau să-şi dea seama cât de grav era ca să decidă dacă să-l opereze sau nu.

Nicky s-a dus să stea cu una dintre prietenele protestatare ale tatălui ei – o femeie mai în vârstă cu păr ondulat şi ochelari cu ramă groasă. Însă nu a stat multă vreme. O zi mai târziu o maşină a parcat în faţa casei parohiale. Un Mini galben-deschis. Avea multe abţibilduri: Greenpeace, un curcubeu, „Luptă împotriva SIDA” – tot felul de lucruri.

Eu, unul, nu am văzut-o. Am auzit de la Gav, căruia îi spusese tatăl lui, căruia la rândul lui îi zisese cineva de la cârciumă. O femeie a coborât din maşină. O femeie înaltă, cu păr roşcat care aproape îi ajungea la talie, cu o salopetă pe ea, o haină verde de militar şi bocanci.

Ca una din femeile de la Greenham Common.

Dar se pare că nu era de la Greenham Common, ci din Bournemouth și era mama lui Nicky.

Nu murise, cum am crezut cu toții. Deloc moartă. Asta spusese reverendul Martin tuturor, inclusiv lui Nicky. Se pare că plecase când Nicky era foarte mică. Nu sunt sigur din ce motiv. Nu pricepeam cum poate pleca o mamă. Dar acum se întorsese, iar Nicky avea să stea cu ea pentru că nu avea alte rude și tatăl ei nu putea să aibă grijă de ea.

Doctorii l-au operat și au spus că ar trebui să se însănătoșească, chiar pe deplin. Dar nu puteau fi foarte siguri. Nu se știa niciodată cu rănile la cap. Putea sta singur în scaun. Putea să mănânce și să bea. Și să se ducă la toaletă cu puțin ajutor. Dar nu putea – sau nu voia – să vorbească, și nu știau dacă înțelegea ce i se spunea.

A fost dus la o clinică pentru cei care nu sunt normali la cap ca să se „recupereze”, mi-a zis mama. Biserica a suportat toate costurile, ceea ce era bine, pentru că mama lui Nicky sigur nu și-ar fi putut permite și nici nu și-ar fi dorit.

Din câte știu, nu a dus-o niciodată pe Nicky să-l viziteze. Poate în felul acesta se răzbuna pe el. Toți anii în care îi spusese lui Nicky că murise și nu o lăsase să își vadă fiica. Sau poate Nicky nu a vrut să se ducă. Nu aș fi învinovățit-o.

Însă o singură persoană îl vizita negreșit în fiecare săptămână și nu făcea parte din congregație sau din „îngerii” lui devotați. Era mama.

N-am înțeles niciodată de ce. Se detestaseră. Reverendul Martin îi făcuse și îi spusese lucruri oribile mamei mele. Mai târziu avea să-mi spună:

— Asta e ideea, Eddie. Trebuie să înțelegi că oamenii buni nu cântă imnuri sau se roagă la un știu ce zeu mitologic. Să fii bun nu înseamnă să porți cruce la gât sau să te duci la biserică în fiecare duminică. Ești bun dacă îi tratezi bine pe ceilalți. Un om bun nu are nevoie de religie pentru că e mulțumit de sine însuși pentru că știe că face bine.

— Și de aia te duci la el.

Mi-a zâmbit ciudat.

— Nu chiar. Îl vizitez pentru că îmi pare rău.

‣

M-am dus odată cu ea. Nu știu de ce. Poate pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut. Poate pentru că era plăcut să fiu cu mama ceva vreme, întrucât lucra foarte mult și nu petreceam mult timp împreună. Poate era curiozitatea morbidă a unui copil.

Sanatoriul se numea St Magdalene și era cam la zece minute cu mașina, pe drumul spre Wilton. Era pe o potecă îngustă pe care se înșirau mulți

copaci. Arăta drăguț: o casă mare și veche, cu o pajiște întinsă și îngrijită, cu mese albe și scaune în față.

În capăt erau o căsuță din lemn și câțiva bărbați cu salopete – cred că grădinari – care munceau. Unul se plimba de sus în jos cu o mașină uriașă și zgomotoasă de tuns iarba, celălalt tăia crengi uscate de copac cu un topor și le punea într-o grămadă căreia avea să îi dea foc.

O femeie în vârstă stătea la una din mesele din grădină. Purta un halat înflorat și o pălărie sofisticată pe cap. Pe când treceam pe lângă ea, a ridicat o mână și ne-a salutat:

— Ce bine că ai venit, Ferdinand!

M-am uitat la mama.

— Vorbește cu noi?

— Nu cred, Eddie. Vorbește cu logodnicul ei.

— Vine să o vadă?

— Mă îndoiesc. A murit cu patruzeci de ani în urmă.

Am parcat și am mers pe aleea pietruită care scrâșnea sub picioarele noastre până la o ușă. Înăuntru nu era cum mi-am imaginat. Era tot drăguț sau se străduiseră să lase impresia, pereții erau vopsiți în galben, erau tablouri și altele. Dar mirosea a spital. Un miros clar de dezinfectant, pipi și varză stricată.

Simțeam că-mi vine să vomit chiar înainte de a ajunge la reverend. O femeie în uniformă de asistentă ne-a condus într-o cameră mare cu multe scaune și mese. Un televizor licărea într-un colț. Câțiva oameni erau în fața lui. O doamnă foarte grasă, care arăta de parcă adormise pe jumătate, și un tânăr cu ochelari cu rame groase și cu un fel de aparat auditiv. Uneori tresărea, își flutura brațele în aer și striga:

— Mildred, biciuiește-mă!

Era deopotrivă amuzant și jenant. Asistentele păreau să nu observe deloc.

Reverendul Martin stătea într-un scaun lângă ușile vitrate, cu mâinile pe picioare, iar pe chip nu avea nicio expresie, de parcă era o marionetă într-o vitrină. Fusese așezat ca să se uite la grădină. Nu știu dacă aprecia cu adevărat. Se uita în gol la ceva – sau poate la nimic – în depărtare. Ochii nu i se mișcau nici când trecea cineva pe lângă el sau când striga tipul cu aparat auditiv. Nici nu cred că clipea.

Nu am fugit din cameră, dar era cât pe ce. Mama s-a așezat să îi citească. O carte clasică de un autor mort. Eu am inventat o scuză să ies și să mă plimb prin grădină doar ca să plec de acolo și să respir aer curat. Bătrâna cu pălărie enormă încă mai stătea acolo. Am încercat să nu intru în raza ei vizuală, dar s-a întors pe măsură ce mă apropiam.

— Ferdinand nu mai vine, nu?

— Nu ştiu, m-am bâlbâit.

S-a uitat cu luare-aminte la mine.

— Te ştiu. Cum te cheamă, băiete?

— Eddie.

— Eddie, *doamna*.

— Ai venit să-l vezi pe reverend.

— Mama.

Dă din cap că da.

— Freddie, vrei să ştii un secret?

Mă gândeam să îi spun că mă cheamă Eddie, apoi m-am răzgândit. Bătrâna avea un aer înfricoşător şi nu doar pentru că era în vârstă, deşi parţial. Când eşti puşti, bătrânii cu pielea lor lăsată şi mâinile aspre, pline de o reţea de vene albastre sunt monstruoşi.

Mi-a făcut semn cu un deget slab şi osos să vin mai aproape. Unghia era galbenă şi răsucită. O parte din mine voia să o rupă la fugă. Însă ce copil nu vrea să ştie un secret? Am făcut un pas mic în faţă.

— Reverendul… i-a păcălit pe toţi.

— Cum aşa?

— L-am văzut noaptea. E diavolul deghizat.

Am aşteptat. S-a rezemat de scaun şi s-a încruntat.

— Te ştiu.

— Sunt Eddie, i-am zis din nou.

Dintr-odată m-a arătat cu degetul.

— Eddie, ştiu ce ai făcut. Ai furat ceva, nu?

Am tresărit.

— Nu, n-am furat nimic.

— Du-o înapoi! Dacă nu, o să pun să te biciuiască, puşlama ce eşti!

M-am dat în spate şi am luat-o înapoi pe cărare spre casă, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul şi cu faţa roşie ca focul. Mama încă îi citea reverendului. Am stat pe treptele din faţă până a terminat.

Însă înainte de asta am înapoiat figurina din porţelan pe care o luasem din camera comună.

‣

Asta a fost mai târziu. Mult mai târziu. După ce a venit poliţia. După ce l-au arestat pe tata. Şi după ce domnul Halloran a fost forţat să-şi dea demisia de la şcoală.

Nicky se dusese să stea cu mama ei în Bournemouth. Gav Grasu s-a dus o dată sau de două ori acasă la Mickey – ca să încerce să se împace –, dar mama lui Mickey i-a spus de fiecare dată că Mickey nu poate să iasă şi i-a trântit uşa în nas.

— *Ce* rahat! a zis Gav Grasu, pentru că mai târziu îl văzuse pe Mickey la magazine stând cu câţiva copii mai mari. Copii duri, care obişnuiau să o ardă cu fratele lui.

Mie nu-mi păsa cu adevărat cu cine umbla Mickey. M-am bucurat că nu mai făcea parte din gaşca noastră. Însă îmi păsa că Nicky plecase mai mult decât puteam să recunosc faţă de Hoppo şi Gav Grasu. Nu era singurul lucru pe care nu l-am recunoscut. Nu le-am spus niciodată că a venit să mă vadă o dată. În ziua în care a plecat.

Eram în bucătărie şi îmi făceam temele la masă. Tata bătea cu ciocanul pe undeva, iar mama dădea cu aspiratorul. Radioul era pornit, aşa că a fost o minune că am auzit soneria.

Am aşteptat o clipă. Apoi, când mi-am dat seama că nimeni nu va răspunde, m-am ridicat de pe scaun, m-am dus în hol şi am deschis uşa.

Nicky era afară cu mâinile pe ghidonul bicicletei. Pielea îi era palidă, iar părul roşcat era tern şi încurcat şi pielea de sub ochiul stâng încă mai era de culoare galben-albăstrui. Arăta ca unul din tablourile abstracte ale domnului Halloran. O versiune palidă şi cârpită a ei înseşi.

— Bună! m-a salutat şi nici măcar vocea nu părea fi a ei.

— Bună! i-am răspuns. Voiam să venim pe la tine, dar…

Vocea mi s-a pierdut. Nu intenţionam. Ne era frică de ce voiam să spunem. Ca şi cu Mickey.

— E în regulă, a zis ea.

Dar nu era. Trebuia să fim prietenii ei.

— Vrei să intri? am întrebat-o. Avem limonadă şi biscuiţi.

— Nu pot. Mama crede că împachetez. M-am furişat afară.

— Pleci azi?

— Mda.

Mi-am simţit inima grea ca o povară. Simţeam că se rupe ceva pe dinăuntru.

— O să-mi fie tare dor de tine, mi-a scăpat. Tuturor.

M-am pregătit de un răspuns sarcastic, zeflemitor. Însă a făcut un pas spre mine şi m-a cuprins în braţe. Atât de tare încât nu părea o îmbrăţişare, ci o strânsoare mortală; de parcă eram ultima plută într-un ocean agitat şi întunecat.

A rămas înlănţuită de mine. Am tras în piept mirosul buclelor ei învârtejite. Vanilie şi gumă de mestecat. Am simţit cum i se ridică şi i se coboară pieptul. Sânii ei mici prin puloverul lălâu. Îmi doream să stăm aşa pentru totdeauna. Să nu se mai desprindă niciodată de mine.

Dar a făcut-o. S-a întors la fel de brusc şi a ridicat piciorul ca să urce pe bicicletă. Apoi a pedalat furioasă pe stradă, cu părul roşcat în urma ei ca

nişte flăcări aprinse. Niciun alt cuvânt. Nici măcar un rămas-bun.

M-am uitat la ea cum pleacă şi mi-am dat seama de altceva: nu mi-a pomenit de tatăl ei. Nici măcar o dată.

‣

Poliţia a venit să discute din nou cu mama lui Hoppo.

— Deci ei ştiu cine a făcut-o? l-a întrebat Gav Grasu pe Hoppo, ducând o sticlă de cola acidulată la gură.

Stăteam pe o bancă pe terenul de joacă al şcolii. Acolo unde noi cinci obişnuiam să stăm, pe marginea câmpului, lângă pătratele de şotron. Acum eram doar noi trei.

Hoppo a clătinat din cap.

— Nu cred. O întrebau de cheie, de cine ştia unde e. Au întrebat-o din nou de desenele din biserică.

Asta mi-a trezit interesul.

— Ce au întrebat în legătură cu desenele?

— Mai văzuse aşa ceva înainte? Mai adusese reverendul vorba de alte mesaje sau ameninţări? Îi purta cineva pică?

M-am foit, simţindu-mă nelalocul meu. *Fereşte-te de oamenii desenaţi cu cretă!*

Gav Grasu s-a uitat la mine.

— Ce e, Eddie Munster?

Am ezitat. Nu ştiu de ce. Erau prietenii mei. Gaşca mea. Puteam să le spun orice. Trebuia să le zic despre ceilalţi oameni desenaţi.

Dar ceva m-a oprit.

Poate pentru că Gav Grasu, deşi era amuzant, loial şi generos, nu se pricepea să păstreze secrete. Poate pentru că nu voiam să-i spun lui Hoppo despre desenul din cimitir, pentru că atunci ar fi trebuit să explic de ce nu am zis nimic atunci. Şi încă îmi aminteam ce a zis atunci. *Când o să aflu cine a făcut asta, o să-l omor.*

— Nimic, am zis. Numai că noi desenăm oameni de cretă, nu? Sper să nu creadă poliţia că suntem noi.

Gav Grasu a pufnit.

— Alea erau rahaturi tâmpite. Nimeni n-o să creadă că ne-am dus şi i-am crăpat capul vicarului. Apoi faţa i s-a luminat. Pun pariu că a fost un satanist sau ceva. Un adorator al diavolului. E sigură maică-ta că a fost cretă? Nu *sâââânge*eee?

S-a dat în spate, şi-a încovoiat degetele ca nişte gheare şi a râs malefic.

Apoi a sunat clopoţelul pentru cursurile de după-amiază şi subiectul, deşi nu închis, a fost lăsat pe altă dată.

‣

Când m-am întors acasă, o mașină ciudată era parcată pe alee și tata stătea în bucătărie cu o femeie și un bărbat îmbrăcați în niște costume gri fără formă. Păreau duri și neprietenoși. Tata era cu spatele la mine, dar, după cum stătea revărsat în scaun, știam că pe față i se citea îngrijorarea, iar sprâncenele stufoase erau strânse întrucât se încrunta.

N-am mai apucat să mai văd ceva, pentru că mama a ieșit din bucătărie și a închis ușa după ea. M-a dus pe hol.

— Cine sunt? am întrebat-o.

Mama nu era genul care să îndulcească adevărul.

— Detectivi, Eddie.

— Poliția? De ce sunt aici?

— Trebuie să ne pună mie și tatălui tău niște întrebări despre reverendul Martin.

Mă uitam lung la ea, cu inima bătându-mi un pic mai tare.

— De ce?

— E ceva de rutină. Vorbesc cu mulți oameni care l-au cunoscut.

— Nu au vorbit cu tatăl lui Gav și el știe pe toată lumea.

— Eddie, nu fi obraznic! Du-te și uită-te la televizor până terminăm!

Mama nu mi-a sugerat niciodată să mă uit la televizor. De obicei nu mă uitam până nu-mi terminam temele, așa că știam că e ceva în neregulă.

— Voiam să-mi iau ceva de băut.

— Îți aduc eu.

M-am uitat la ea un pic mai mult.

— E totul în regulă, mamă? Ei cred că tata a făcut ceva?

Ochii i s-au îmblânzit. Mi-a pus mâna pe braț și m-a strâns ușor.

— Nu, Eddie. Tatăl tău nu a făcut nimic rău. Acum du-te! Îți aduc niște sirop în câteva minute.

— Bine.

M-am dus în sufragerie și am dat drumul la televizor. Mama nu mi-a mai adus de băut. Dar a fost în regulă. La scurtă vreme, polițistul și femeia au plecat din nou. Tata s-a dus cu ei. Și știam că nu e în ordine. Deloc.

‣

S-a dovedit că tata a ieșit la plimbare în noaptea când reverendul a fost atacat, dar nu a ajuns decât până la „The Bull”. Tatăl lui Gav Grasu a spus că era acolo și a băut whisky (tata nu bea des, dar, când o făcea, nu bea bere ca alți tați, ci doar whisky). Tatăl lui Gav Grasu vorbise cu el, dar era aglomerat în noaptea respectivă și, în plus, tatăl lui Gav mai spusese: „Îți dai seama când un client vrea să stea singur”. Totuși, s-a gândit să nu îi mai dea tatei de băut când a plecat, chiar înainte de închidere.

Tata nu își mai amintea multe, dar și-a adus aminte că s-a așezat să ia o

gură de aer pe una din băncile din curtea bisericii aflate în drum spre casă. Cineva îl văzuse acolo pe la miezul nopții. Mama le-a spus polițiștilor că tata s-a întors la 1 dimineață. Poliția nu a putut stabili când a fost atacat cu precizie reverendul Martin, dar credeau că s-a întâmplat cândva între miezul nopții și trei dimineața.

Probabil nu aveau suficiente probe ca să-l acuze pe tata, dar nu aveau nevoie de mai mult – dată fiind bătaia și amenințările adresate mamei – ca să-l ducă până la secție și să-l interogheze. Poate l-ar fi ținut și mai mult, dacă nu ar fi fost domnul Halloran.

A intrat în secția de poliție a doua zi ca să le spună că îl văzuse pe tata dormind pe o bancă în curtea bisericii în acea noapte. Fiind îngrijorat să-l lase acolo, îl trezise și îl ajutase să meargă până acasă. Asta se întâmplase între miezul nopții și unu. Le luase patruzeci de minute (deși era doar o plimbare de zece minute) pentru că tata era foarte beat.

Și nu, domnul Halloran le-a spus polițiștilor că tata nu avea sânge pe el și nu era furios sau violent. Era doar beat și un pic emotiv.

Tata a fost practic salvat. Din nefericire, domnul Halloran a fost întrebat ce căuta în curtea bisericii așa târziu în noapte și așa toată lumea a aflat de Dansatoare.

2016

Credem că vrem răspunsuri. Dar de fapt ne dorim răspunsurile *bune.* Așa e natura umană. Ne punem întrebări care sperăm să ne ofere adevărul pe care vrem să-l auzim. Problema e că nu poți alege adevărul. Adevărul are obiceiul de a fi pur și simplu adevăr. Singura soluție reală pe care o ai este dacă să crezi sau nu.

— I-ai furat bicicleta lui Sean Cooper? îl întreb pe Gav.

— Știu că adesea, noaptea, o lăsa pe alee. Credea că e mare și tare și nu i-o poate lua nimeni. Așa că i-am furat-o eu doar ca să-l scot din minți.

Gav face o pauză, apoi continuă:

— Nu m-am gândit niciodată că o să intre în râu să încerce să o ia. N-am crezut că o să se înece.

Nu credeam nici eu, dar toată lumea știa cât de atașat era Sean de bicicletă. Gav Grasu s-a gândit cu siguranță că, dacă o fură, bine n-o să fie.

— De ce ai făcut-o? îl întreb.

Gav scoate un cerculeț de fum.

— Am văzut ce ți-a făcut pe terenul de joacă în ziua aia. Mărturisirea lui mă lovește ca un pumn în stomac. Au trecut treizeci de ani, dar obrajii încă mi se mai înroșesc când îmi amintesc. Asfaltul aspru care îmi zgâria genunchii. Gustul sărat și stătut din gură.

— Eram în parc, spune Gav. Am văzut totul și nu am făcut nimic. Am stat acolo. Apoi l-am văzut pe domnul Halloran venind în grabă, așa că mi-am spus că totul e în regulă. Dar nu era.

— N-aveai ce să faci, îi zic. S-ar fi întors împotriva ta.

— Tot ar fi trebuit să încerc. Prietenii sunt totul pe lumea asta. Mai ții minte? Asta spuneam mereu. Dar, când a venit vremea să fac ceva, te-am dezamăgit. L-am lăsat pe Sean să scape basma curată. Cum o făceau toți. Acum ar ajunge în pușcărie pentru una ca asta. Pe atunci ne era tuturor frică de el, spune Gav, privindu-mă cu îndârjire, apoi continuă: Nu a fost doar un agresor, ci un nenorocit de psihopat.

Are dreptate. În mare parte. Nu sunt sigur dacă Sean Cooper a fost psihopat. Însă cu siguranță a fost sadic. Așa sunt majoritatea copiilor până într-un anumit punct. Dar poate s-ar fi schimbat când s-ar fi maturizat. Îmi amintesc ce-mi spusese domnul Halloran la cimitir:

N-a avut niciodată prilejul de a se schimba.

— Ai amuțit, îmi spune Gav.

Am tras mai tare din țigară. Fluxul de nicotină îmi face urechile să bubuie.

— Cineva a desenat un om de cretă pe aleea mea în a doua noapte după moartea lui Sean. Un om de cretă care se *îneca.* Era un soi de mesaj.

— N-am fost eu.

— Dar cine?

Gav își stinge țigara pe bancă.

— Cine știe? Cui îi pasă? Căca-m-aș pe oamenii de cretă! Asta e tot ce-mi amintesc din vara aia. Multora le pasă mai mult de niște desene cretine decât că niște oameni au avut de suferit.

E adevărat. Dar între cele două era o legătură clară. Ca oul și găina. Care a fost primul? Oamenii de cretă sau crimele?

— Ed, tu ești singurul care știe.

— N-o să suflu o vorbă.

— Știu, spune Gav, apoi oftează. Ai făcut vreodată ceva atât de rău încât să nu le poți spune nici măcar prietenilor apropiați?

Îmi sting și eu țigara, stâlcind filtrul.

— Sunt sigur că mulți oameni au făcut astfel de lucruri, îi spun.

— Știi ce mi-a zis cineva odată? Secretele sunt ca un cur. Cu toții avem unul, dar unele sunt mai murdare decât altele.

— Mișto imagine!

— Mda, râde el. Ce rahat!

‣

E deja după-amiază târziu când ajung acasă. Intru, mă duc în bucătărie și imediat mirosul neplăcut al litierei mă face să mă încrunt. Mă uit în tava de plastic. Nu pare să fi făcut nimic. Ceea ce e de bine sau îngrijorător, în funcție de cât de malefic este Mittens astăzi. Mă gândesc să-mi verific papucii înainte de a mă încălța.

Sticla tentantă de bourbon stă pe masa din bucătărie, însă îmi iau o bere din frigider (vreau să am mintea limpede) și urc. Stau o clipă în fața camerei lui Chloe. Nu aud nimic înăuntru, dar simt vibrații slabe prin podea, ceea ce înseamnă că ascultă muzică la căști. Bun!

Mă duc tiptil în camera mea și închid ușa. Apoi pun berea pe masa de lângă pat, mă ghemuiesc și dau la o parte scrinul de la fereastră. E greu și scoate un hârșâit când îl mut, dar nu-mi fac prea multe griji în privința zgomotului. Chloe ascultă de obicei muzica la un volum la care îți explodează timpanele. N-ar simți un cutremur minor.

Iau o șurubelniță veche pe care o țin în sertarul cu lenjerie intimă și scot plăcile de lemn. Patru. Mai multe decât atunci când eram mic. Acum am mai multe de ascuns.

Scot una din cele două cutii din gaură, ridic capacul și mă uit la conținut.

Iau cel mai mic obiect și desfac cu grijă hârtia de împachetat. Înăuntru e un cercel rotund și aurit. Nu aur veritabil, ci doar o bijuterie ieftină un pic oxidată acum. Îl ţin în mână o clipă şi las metalul să mi se încălzească în palmă. Cred că a fost primul lucru pe care l-am luat. În ziua când a început totul la bâlci.

Înțeleg cum se simte Gav. Dacă nu i-ar fi furat bicicleta lui Sean Cooper, ar mai fi în viaţă. Un mic gest copilăresc care a dus la o mare tragedie. Nu că Gav ar fi putut ști cum se va termina. Nici eu. Dar mă cuprinde un sentiment ciudat. Un disconfort. Nu chiar vinovăție, ci geamănul ei. Responsabilitate. Pentru tot.

Cu siguranţă Chloe mi-ar spune că sunt obsedat, limitat, că iau totul asupra mea și cred că lumea se învârte în jurul meu. E oarecum adevărat. Când ești singur, o dai în introspecție. Pe de altă parte, poate că nu am acordat suficient timp introspecţiei și nu m-am gândit suficient la trecut. Împachetez din nou cu grijă cercelul și îl pun la loc în cutie.

Poate a sosit vremea să fac o plimbare pe cărarea amintirilor. Numai că nu e un drum în lumina soarelui însoţit de amintiri frumoase. Cărarea e întunecată, plină de încrengături de minciuni, secrete și gropi ascunse.

Iar pe drum mai sunt și oameni de cretă.

1986

— Nu alegi de cine te îndrăgostești.

Asta mi-a spus domnul Halloran.

Cred că avea dreptate. Dragostea nu e o alegere. E iraţională. Acum ştiu. Dar poate că uneori *ar trebui* să alegi. Sau cel puţin să alegi să *nu* te îndrăgosteşti. Să lupţi, să te smulgi. Dacă domnul Halloran ar fi ales să nu se îndrăgostească de Dansatoare, poate totul ar fi fost diferit.

S-a întâmplat după ce a părăsit şcoala, când m-am furişat şi m-am dus cu bicicleta să mă văd cu el în căsuţa lui. Era frig. Cerul era cenuşiu, dur şi neclintit ca un bloc de ciment. Uneori mai şi ploua mărunt. Era aşa de mohorât că nici nu putea ploua ca lumea.

Domnul Halloran fusese obligat să demisioneze. Nu se făcuse niciun anunţ. Cred că sperau că va pleca fără mare tam-tam. Dar cu toţii ştiam că pleacă şi de ce.

Domnul Halloran o vizitase pe Dansatoare în spital pe când se recupera. A tot vizitat-o şi după externare. Se întâlneau la cafea sau în parc. Cred că au păstrat bine secretul, pentru că nimeni nu îi văzuse sau poate că da, dar nu îşi dăduseră seama. Dansatoarea se vopsise într-o nuanţă mai deschisă, aproape blond. Nu ştiam exact de ce. Credeam că avea păr frumos înainte. Dar poate simţea că trebuia să se schimbe pentru că totul se schimbase. Uneori mergea cu un baston. Uneori şchiopăta. Cred că, dacă îi vedea cineva, ar fi crezut că domnul Halloran era drăguţ. Pe atunci încă era un erou.

Totul s-a schimbat când oamenii au aflat că Dansatoarea se ducea la căsuţa lui seara şi el intra pe ascuns în casa ei când mama fetei era plecată. De aceea se întorcea pe lângă curtea bisericii în acea noapte.

Apoi totul s-a dus naibii, pentru că Dansatoarea avea doar şaptesprezece ani şi domnul Halloran peste treizeci şi era profesor. Oamenii nu l-au mai considerat erou şi au început să-l facă pervers şi pedofil. Părinţii se duceau să discute aprins cu directoarea. Deşi el nu făcuse nimic rău oficial şi nu încălcase legea, ea a trebuit să îi ceară să îşi dea demisia. În joc era reputaţia şcolii şi „siguranţa” copiilor.

Au început să apară tot felul de poveşti cum că domnul Halloran scăpa pe jos gume de şters ca să se uite pe sub fustele fetelor la oră sau asista la ora de educaţie fizică şi se holba la picioarele fetelor sau că odată la cantină îi atinsese sânii unei fete care servea când a venit să ia tava.

Nu era nimic adevărat, dar zvonurile sunt ca microbii. Se împrăştie şi se

înmulţesc imediat şi, înainte să te prinzi, toată lumea e contaminată.

Aş vrea să zic că i-am ţinut partea domnului Halloran şi i-am apărat reputaţia în faţa celorlalţi copii. Dar nu e adevărat. Aveam doisprezece ani şi eram la şcoală. Râdeam la glumele pe seama lui şi nu am suflat o vorbă când lumea îl jignea sau răspândea un zvon revoltător.

Nu le-am spus niciodată că nu-i cred. Că domnul Halloran e bun. Pentru că salvase viaţa Dansatoarei şi pe tata. Nu le puteam spune de tablourile superbe pe care le pictase sau de ziua în care m-a salvat de Sean Cooper sau cum m-a ajutat să înţeleg că trebuie să nu renunţi la lucrurile speciale. Trebuie să te ţii bine de ele.

‣

Cred că de-aia m-am dus atunci la el. Pe lângă faptul că trebuia să-şi dea demisia, trebuia să părăsească şi căsuţa. Era închiriată de şcoală, iar noul profesor, înlocuitorul lui, urma să se mute în ea.

Încă mă simţeam puţin speriat şi stânjenit când mi-am proptit bicicleta afară şi am bătut la uşă. I-a luat ceva domnului Halloran până mi-a deschis. Mă întrebam dacă să plec sau dacă era pe afară, deşi maşina era parcată în dreptul casei, când uşa s-a deschis şi domnul Halloran a apărut în prag.

Cumva arăta diferit. Fusese mereu slab, dar acum arăta sfrijit. Pielea îi era şi mai palidă. Avea părul desprins, purta blugi şi un tricou negru care îi scotea în evidenţă braţele musculoase, singura pată de culoare fiind albastrul venelor, foarte clar prin pielea transparentă. În acea zi chiar arăta ca o creatură ciudată şi inumană. Ca Omul de Cretă.

— Salut, Eddie!

— Bună ziua, domnule Halloran!

— Ce cauţi aici?

Bună întrebare pentru că eram aici şi nu aveam habar.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici?

— Ei bine, nu.

S-a încruntat puţin, apoi a păşit afară şi s-a uitat în jur. Atunci nu am înţeles de ce. Mai târziu aveam să înţeleg – cu toate acuzaţiile care veneau din toate părţile, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie văzut invitând un băieţel în casă. Cred că era pe punctul de a mă refuza, dar apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus pe un ton blând:

— Intră, Eddie! Vrei ceva de băut? Nişte sirop sau lapte?

Nu voiam nimic, dar mi se părea nepoliticos să-l refuz, aşa că i-am zis:

— Lapte ar fi excelent.

— Bine.

L-am urmat pe domnul Halloran în bucătăria mică.

— Ia loc!

M-am așezat pe unul din scaunele șubrede din lemn de pin. Pe blatul din bucătărie erau cutii; și în sufragerie la fel.

— Plecați? l-am întrebat, ceea ce era stupid, pentru că știam deja.

— Da, a răspuns domnul Halloran pe când a luat niște lapte din frigider, verificând data de expirare înainte de a se uita prin dulap după un pahar. O să stau cu sora mea în Cornwall.

— Credeam că v-a murit sora.

— Mai am una mai mare. O cheamă Kirsty.

— Aha!

Domnul Halloran mi-a adus laptele.

— E totul în regulă, Eddie?

— Eu… voiam să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru tata.

— N-am făcut nimic, am spus doar adevărul.

— Da, dar nu trebuia și dacă nu ați fi făcut-o…

Las propoziția în aer. Era groaznic. Mai groaznic decât am crezut. Nu voiam să fiu aici. Voiam să plec, însă simțeam că nu pot.

Domnul Halloran a oftat.

— Eddie, nimic din toate astea nu are legătură cu tatăl tău sau cu tine. Oricum voiam să plec.

— Din cauza Dansatoarei?

— Te referi la Elisa?

— O, da.

Am dat din cap. Am băut din lapte. Părea un pic stricat.

— Cred că amândurora ne-ar prinde bine un nou început.

— Deci vine cu dumneavoastră la Cornwall?

— Eu sper că da, în cele din urmă.

— Oamenii spun lucruri îngrozitoare despre dumneavoastră.

— Știu.

Dar cred că a simțit că trebuia să mă convingă mai mult pentru că a continuat:

— Eddie, Elisa e o fată foarte specială. Nu am vrut să se întâmple. Voiam doar să o ajut, să-i fiu prieten.

— Și de ce nu ați putut să fiți doar prieten cu ea?

— O să înțelegi mai bine când o să crești. Nu putem alege de cine ne îndrăgostim sau cine ne face fericiți.

Dar nu părea fericit. Nu cum ar trebui să fie oamenii îndrăgostiți. Părea trist și cam pierdut.

‣

M-am dus acasă pe bicicletă, simțindu-mă și eu cam confuz și pierdut. Venea iarna și deja la trei după-amiază lumina începea să nu mai aibă

putere, prefăcându-se într-un amurg prăfuit.

Totul părea rece, deprimant și schimbat pentru totdeauna. Gașca noastră fusese dezbinată. Nicky locuia cu mama ei în Bournemouth. Mickey avea tovarăși noi și scârboși. Încă mai umblam cu Hoppo și Gav Grasu, dar nu era la fel. Un grup de trei are problemele lui. Mereu crezusem că Hoppo e cel mai bun prieten al meu, dar uneori când mă duceam pe la el era deja pe afară cu Gav. Și un alt sentiment a ieșit la iveală: ciuda.

Și ai mei se schimbaseră. De la atacul asupra reverendului Martin, nu mai erau proteste în fața clinicii mamei.

— A fost retezat capul bestiei, zicea tata.

Pe când mama era mai relaxată, tata părea mai dur și agitat. Poate fusese tulburat de faza cu poliția sau poate era altceva. Uita lucruri și era nervos. Uneori îl prindeam stând pe scaun și uitându-se în gol, de parcă aștepta ceva, dar nu știa ce anume.

Sentimentul de așteptare părea să planeze asupra întregului oraș Anderbury. Totul părea cumva suspendat. Poliția încă nu acuzase pe nimeni de atacul asupra reverendului, așa că poate sentimentul de bănuială era explicația: te uitai și te întrebai dacă un cunoscut era capabil de așa ceva.

Frunzele s-au răsucit, s-au ofilit și în cele din urmă nu s-au mai putut ține de copaci. Totul părea cuprins de uscăciune și de moarte. Nimic nu mai părea proaspăt, colorat sau nevinovat. De parcă tot orașul fusese temporar suspendat într-o capsulă prăfuită a timpului.

Cum s-a dovedit, *așteptam* cu toții. Și când mâna palidă a fetei ne-a făcut semn de sub un covor de frunze călcate, parcă tot orașul a răsuflat îndelung. Pentru că se întâmplase. Ce era mai rău se întâmplase.

2016

Mă trezesc devreme a doua zi dimineață. Sau mai degrabă renunț la somn după ore de foit întrerupte de vise pe care mi le amintesc pe jumătate.

Într-unul din ele domnul Halloran se dă în carusel cu Dansatoarea. Sunt aproape sigur că e Dansatoarea datorită hainelor, deși nu are cap pentru că este în poala domnului Halloran și țipă ori de câte ori sunt împinși de cel care lucrează la carusel, despre care îmi dau seama că e Sean Cooper.

Țipați dacă vreți să vă dau mai cu viteză, Căcaților! Am zis să ȚIPAȚI!

Mă dau jos din pat, tulburat și evident neodihnit. Apoi îmi pun niște haine pe mine și mă duc până jos. Chloe cred că doarme, așa că îmi petrec timpul punând de cafea, citind și fumând două țigări în spatele casei. Apoi, când e trecut de nouă și mi se pare o oră normală, ridic receptorul și îl sun pe Hoppo.

Răspunde mama lui.

— Bună ziua, doamnă Hopkins! David e acolo?

— Cine e?

Vocea îi e tremurătoare și fragilă. Un contrast puternic cu cea sacadată și precisă a mamei. Mama lui Hoppo suferă de demență. Ca și tata, numai că Alzheimerul de care a suferit el a început devreme și a fost galopant.

De aia Hoppo mai stă cu ea în aceeași casă în care a crescut. Ca să aibă grijă de mama lui. Uneori glumim că noi doi, oameni în toată firea, nu am plecat niciodată de acasă. E o glumă oarecum amară.

— Doamnă Hopkins, sunt Ed Adams, îi spun acum.

— Cine?

— Eddie Adams, prieten cu David.

— Nu e aici.

— Știți când se întoarce?

Urmează o pauză lungă. Apoi pe un ton mai ascuțit:

— Nu vrem nimic. Avem deja termopane.

Trântește telefonul. Mă uit la receptor o clipă. Știu că nu ar trebui să bag în seamă ce spune Gwen. Tata adesea pierdea șirul conversațiilor și spunea lucruri complet la întâmplare.

Îl sun pe mobil. Intră căsuța vocală. Așa e mereu. Dacă nu ar avea o afacere, aș putea să jur că nu deschide niciodată afurisitul ăla de telefon.

Dau pe gât ce a mai rămas din a patra cafea, apoi mă duc pe hol. E o zi răcoroasă pentru jumătatea lui august și vântul bate cu putere. Mă uit în jur

după pardesiu. De obicei atârnă în cuierul de lângă ușă. Nu l-am mai purtat de ceva vreme datorită vremii îngăduitoare. Însă acum am nevoie de el și nu pare să fie aici.

Mă încrunt. Nu-mi place să rătăcesc lucruri. Era începutul declinului tatei și de câte ori îmi pierd cheile fac un atac de panică minor. Întâi pierzi obiecte, apoi nu mai știi cum se numesc.

Încă îmi amintesc cum se uita tata în gol la ușa din față într-o dimineață, dând din gură fără să scoată vreun sunet și încruntându-se. Și apoi deodată a bătut din palme ca un copil, a zâmbit larg și a arătat spre mânerul ușii.

— *Cârligul* de la ușă! *Cârligul* de la ușă! a spus întorcându-se către mine. Credeam că am uitat.

Era atât de fericit, atât de mulțumit încât nu l-am putut contrazice. Doar am zâmbit.

— Super, tată! Foarte bine!

Mă uit din nou în cuier. Poate am lăsat haina sus. Dar nu, de ce să mă duc cu ea sus? Însă o iau cu pași greoi pe scări și mă uit prin cameră. E pe spătarul scaunului de lângă pat? Nu. Atârnă de cârligul din spatele ușii? Nu. În șifonier? Mă uit la hainele de pe umerașe… și apoi văd ceva făcut ghem într-un colț, la fundul grămezii.

Mă aplec și o scot. Haina mea. Mă uit fix la ea. Mototolită, șifonată, un pic umedă. Încerc să mă gândesc ultima oară când am folosit-o. În noaptea când a venit Mickey. Îmi amintesc că am pus haina lui sport scumpă pe cârligul de lângă a mea. Și după? Nu-mi amintesc să o fi purtat.

Sau poate am făcut-o. Poate m-am îmbrăcat cu ea mai târziu în noaptea aia, am ieșit în aerul nopții umed și răcoros și… *și ce?* L-am împins pe Mickey în râu? *Ridicol!* Cred că mi-aș aminti dacă îmi împingeam bunul prieten în râu în toiul nopții.

Sigur, Ed? Pentru că nu-ți amintești că ai coborât și ai desenat oamenii de cretă pe șemineu, nu? Ai băut mult. N-ai idee ce ai mai făcut în noaptea aia.

Încerc să reduc la tăcere vocea tracasantă. Nu aveam niciun motiv să-i fac rău lui Mickey. Îmi dădea o șansă extraordinară. Și dacă Mickey știa cine a ucis-o pe Dansatoare – dacă îl putea exonera pe domnul Halloran –, m-aș fi bucurat, nu?

Și atunci ce caută haina îndesată la fundul șifonierului, Ed?

Mă uit din nou la ea și îmi trec degetele peste lâna aspră. Și apoi văd altceva. Pe manșeta uneia din mâneci. Câteva pete de un roșu ruginit spălăcit. Mi se pune un nod în gât.

E sânge.

‣

Să fii adult e doar o iluzie. Până la urmă, nu sunt sigur că vreunul din noi

se maturizează cu adevărat. Pur şi simplu suntem mai înalţi şi mai păroşi. Uneori mă minunez că sunt lăsat să conduc o maşină sau că nu sunt amendat pentru că beau într-un bar.

Sub pojghiţa de adult, sub straturile de experienţă pe care le dobândim pe când anii se succed cu stoicism, suntem tot copii cu genunchii juliţi şi muci la nas care au nevoie de părinţi… şi prieteni.

Duba lui Hoppo e parcată în faţă. Pe când cotesc, îl văd pe Hoppo dându-se jos de pe bicicletă. Are două plase cu beţe şi scoarţă de copac atârnate de ghidon şi un rucsac plin în spate.

Mă gândesc la zilele însorite de vară când ne întorceam din pădure împreună, iar Hoppo era împovărat de cioturi de lemn pentru mama lui.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, zâmbesc pe când se dă jos de pe bicicletă şi o sprijină de bordură.

— Ed, ce faci aici?

— Am încercat să te sun, dar aveai mobilul închis.

— A, da. Am fost în pădure. Nu e cine ştie ce semnal.

Dau din cap că da.

— Obiceiurile vechi mor greu.

Zâmbeşte larg.

— Pe mama o lasă memoria, dar tot nu m-ar ierta dacă am plăti pentru lemne de foc.

Apoi zâmbetul dispare pe când se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai auzit de Mickey?

— Ce a mai făcut acum?

Deschid gura, limba mi se plimbă şi în cele din urmă creierul o împinge în direcţia celor mai evidente cuvinte.

— A murit.

— A… murit?

Ce ciudat când oamenii repetă cuvintele, deşi sunt conştienţi că le-au auzit corect. Parcă e o negare prin întârziere.

După o clipă, Hoppo mă întreabă:

— Cum aşa? Ce s-a întâmplat?

— S-a înecat. În râu.

— Doamne, ca fratele lui!

— Nu chiar. Auzi, pot să intru?

— Da, sigur.

Hoppo îşi duce bicicleta pe cărarea scurtă. Îl urmez. Descuie uşa. Mergem pe un hol întunecat şi îngust. N-am mai fost acasă la Hoppo de când eram mici şi nici atunci nu prea intram din cauza dezordinii. Ne jucam uneori în

curtea din spate, dar nu mult, pentru că grădina era mică, nu cred că avea mai mult de un metru. De cele mai multe ori erau rahați de câine care nu fuseseră strânși, unii proaspeți, alții albi.

Casa miroase a transpirație, mâncare stătută și dezinfectant. În dreapta, prin ușa deschisă de la sufragerie văd aceeași canapea ponosită cu motive florale, iar dantela albă acoperă un galben murdar ca de nicotină. Într-un colț e televizorul. În altul, un scaun de toaletă și un cadru de mers.

Mama lui Hoppo stă într-un fotoliu cu spătar înalt de lângă canapea, uitându-se în gol la o emisiune concurs. Gwen Hopkins a fost mereu mică, dar se pare că boala și vârsta au micșorat-o și mai mult. Pare înghițită de o rochie lungă, înflorată și de un pulover verde. Încheieturile îi ies din mâneci ca niște bucăți de carne uscată și boțită.

— Mamă? îi spune Hoppo cu blândețe. Ed e aici. Ți-l mai aduci aminte pe Eddie Adams?

— Bună ziua, doamnă Hopkins! îi spun pe acel ton oarecum ridicat pe care oamenii îl folosesc cu cei bătrâni și bolnavi.

Se întoarce încet, face efort să își concentreze privirea sau poate mintea încearcă să înțeleagă. Apoi zâmbește, dezvelind o proteză egală de un alb-crem.

— Te țin minte, Eddie. Ai un frate Sean?

— Mamă, intervine Hoppo, de fapt Mickey avea un frate pe nume Sean.

Se încruntă, apoi zâmbește din nou.

— A, da, desigur. *Mickey*. Cum mai e?

— E bine, mamă, foarte bine, zice Hoppo repezit.

— Bun, bun! Îmi mai aduci niște ceai, David?

— Desigur, mamă. Se uită la mine: Mă duc să pun ceainicul pe foc.

Stau în prag și îi zâmbesc jenat lui Gwen. Miroase un pic în cameră. Nu știu dacă oala de sub scaun a fost golită recent.

— E băiat bun, îmi spune Gwen.

— Da.

Se încruntă.

— Cine ești?

— Ed. Eddie. Prieten cu David.

— A, da. Unde e David?

— În bucătărie.

— Ești sigur? Credeam că a scos câinele la plimbare.

— Câinele?

— Pe Murphy.

— A, da. Nu, nu cred că l-a scos pe Murphy la plimbare.

Îmi face un semn cu degetul:

— Ai dreptate. Murphy a murit. Mă refer la Buddy.

Hoppo l-a avut pe Buddy după ce a murit Murphy. E tot mort.

— Da, desigur.

Dau din cap. Şi ea la fel. Dăm fiecare din cap. Am fi arătat bine pe bancheta din spate a unei maşini.

Se întoarce spre mine peste braţul fotoliului.

— Eddie, mi-aduc aminte de tine. Mama ta omora bebeluşi.

Mi se pune un nod în gât. Gwen continuă să dea din cap şi să zâmbească, dar are ceva diferit; colţul gurii i s-a ridicat în semn de amărăciune, iar ochii ei albaştri şi spălăciţi au o anumită limpezime.

— Nu-ţi face griji, nu le zic, şopteşte ea aplecându-se în faţă. Pot să ţin un secret, adaugă apoi, atingându-şi nasul şi făcându-mi cu ochiul.

Hoppo reapare cu o ceaşcă de cafea.

— Poftim! E totul în regulă? întreabă el.

Mă uit la Gwen, dar limpezimea se estompează, iar ochii i se înceţoşează de confuzie.

— Bine, îi zic. Vorbeam şi noi.

— Uite, mamă, ceaiul, spune Hoppo, punând ceaşca pe masă. Nu uita că e fierbinte. Să sufli în el înainte.

— Mulţumesc, Gordy.

Mă uit la Hoppo.

— Gordy?

— Tata, îmi şopteşte el.

— Am înţeles.

Tatăl meu nu confunda oamenii, dar uneori îmi spunea „fiule”, de parcă nu observam că îmi uitase din nou numele.

Gwen se aşază din nou în scaun, se uită la TV, pierdută din nou în lumea ei sau poate în alta. Ce subţire este ţesătura între realităţi! Poate minţile nu sunt pierdute. Poate doar se duc în altă parte şi găsesc un alt loc unde să se plimbe.

Hoppo îmi zâmbeşte sumbru şi scurt:

— Hai să mergem în bucătărie!

— Desigur.

Aş fi fost de acord şi dacă îmi propunea să înot cu rechini doar ca să ies din sufrageria aia călduroasă şi împuţită.

Nici în bucătărie nu e mai bine. În chiuvetă sunt multe vase murdare. Pe blaturi e plin de plicuri, reviste vechi, cutii de suc la reducere şi cola. Masa a fost curăţată în grabă, dar încă mai văd ce a rămas dintr-un radio vechi sau poate mecanismul intern al unui motor. Nu sunt un tip „practic”, dar Hoppo s-a priceput mereu să meşterească – asambla şi dezasambla lucruri.

Mă așez pe unul din scaunele de lemn. Scârțâie și e un pic șubred.

— Ceai, cafea? mă întreabă Hoppo.

— Cafea, mersi.

Hoppo se duce la ceainic, care din fericire e nou, și ia două căni din scurgător.

Toarnă niște cafea măcinată direct din borcan, apoi se întoarce spre mine.

— Așadar ce s-a întâmplat?

Povestesc din nou ce s-a întâmplat în ultimele două zile. Hoppo mă ascultă în tăcere. Fața nu i se schimbă până nu ajung la ultimul lucru.

— Gav mi-a zis că ai primit și tu o scrisoare? îl întreb.

Dă din cap că da și toarnă apă clocotită peste cafea.

— Da, acum câteva săptămâni.

Se duce la frigider, ia niște lapte, îl miroase și apoi pune un pic în fiecare ceașcă.

— Credeam că e vreo glumă bolnavă.

Aduce băuturile la masă și se așază în fața mea.

— Însă poliția crede că moartea lui Mickey a fost un accident?

Fusesem cam vag, dar acum îi zic:

— Momentan.

— Crezi că lucrurile se vor schimba?

— Au găsit scrisoarea aia.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva.

— Nu?

— Ce? Crezi că cineva o să înceapă să ne omoare pe toți, unul câte unul, ca într-o carte?

De fapt, nu mă gândisem chiar așa, dar acum că a zis-o el, totul pare plauzibil. Și mă face să mă gândesc la altcineva. A primit și Nicky o scrisoare?

— Glumesc, îmi spune el. Și tu ai spus-o, Mickey era beat. Era întuneric, mare parte din cărare nu e luminată. Poate doar a căzut. Oamenii beți cad tot timpul în râu.

Are dreptate, *dar*: Mereu e un „dar”. Un tip cicălitor și enervant care face noduri de cercetaș în stomacul tău.

— Mai e ceva?

— Când Mickey a venit în noaptea aia, vorbeam și mi-a zis… mi-a zis că știe cine a omorât-o cu adevărat pe Elisa.

— Rahat!

— Ei bine, asta credeam și eu, dar dacă spunea adevărul?

Hoppo mai ia o gură de cafea.

— Crezi că ucigașul „adevărat” l-a împins pe Mickey în râu?

Clatin din cap:

— Nu știu.

— Uite ce e, Mickey s-a priceput mereu de minune să agite lucrurile. Se pare că o face și acum când e mort, spune Hoppo, apoi face o pauză. Oricum ești singurul căruia i-a spus teoria asta, nu?

— Cred că da.

— Și cum de-ar ști ucigașul „adevărat” că Mickey e pe urmele lui?

— Ei bine…

— Dacă nu ești cumva tu.

Mă uit lung la el.

Pete de un roșu-ruginiu. Sânge.

— Am glumit.

— Desigur.

Sorb din cafea. *Desigur*.

Pe drum spre casă îmi scot telefonul și o sun pe Chloe. Însă simt că lucrurile nu stau bine între noi. Parcă e ceva nerezolvat. Mă deranjează. Pe lângă Hoppo și Gav, ea e singura prietenă adevărată pe care o am.

Răspunde la al treilea apel.

— Bună!

— Salut, eu sunt!

— Da.

— Nu fi așa entuziasmată!

— Încerc.

— Scuze de faza cu mama de ieri.

— E-n regulă. Mama ta, casa ta.

— Ei bine, oricum îmi pare rău. Ce faci la prânz?

— Sunt la muncă.

— Credeam că ai liber azi.

— Cineva s-a îmbolnăvit.

— OK. Păi, eu…

— Uite ce e, Ed, îți accept scuzele. Trebuie să plec. Am un client.

— Bine. Atunci ne vedem mai târziu.

— Poate.

Închide. Mă uit o clipă la telefon. Chloe nu-mi ușurează situația cu nimic. Mă opresc și îmi aprind o țigară, gândindu-mă să-mi iau un sandvici în drum spre casă. Apoi mă răzgândesc. S-ar putea ca Chloe să fie la muncă, dar sigur trebuie să aibă și pauză de prânz. Îmi spun că nu trebuie să mă descurajez așa de ușor. Mă întorc acasă, mă sui în mașină și mă îndrept spre Boscombe.

Până acum nu am fost la Chloe la serviciu. Trebuie să mărturisesc că un magazin de îmbrăcăminte „rock alternativ/gotic” nu face parte din habitatul

meu. Cred că mi-era frică să nu mă fac de râs, dar nici pe ea.

Nici nu știu exact unde e. Mă chinui să răzbesc prin traficul obișnuit de sărbători și în cele din urmă găsesc un loc la parcometru. Magazinul lui Chloe, „Gear” (simbolul frunzei de marijuana din logo sugerează mai mult decât îmbrăcăminte), este pe o stradă lăturalnică între un bar pentru studenți și un magazin second hand și vizavi de „The Pit”, un club rock.

Deschid ușa. Sună un clopoțel. Magazinul e prost luminat și zgomotos. Ceva ce ar trebui să fie muzică – sau poate chiar e cineva căruia i se smulg membrele – urlă din difuzoarele de deasupra capului meu și imediat încep să mă doară timpanele.

Câțiva adolescenți slăbănogi se plimbă printre haine – nu sunt sigur dacă sunt angajați sau clienți. Însă *sunt* sigur că Chloe nu e aici. Mă încrunt. La casă e o domnișoară cu păr roșcat-închis într-o parte, ras în cealaltă și cu multe podoabe de argint pe față. Pe când se întoarce, văd că pe tricoul de pe trupul slăbănog scrie: „Găurită. Penetrată. Mutilată”. Frumos!

Mă duc la casă. Fata Găurită ridică privirea și îmi zâmbește:

— Bună, pot să te ajut?

— De fapt, căutam pe altcineva.

— Păcat!

Râd un pic stânjenit.

— Lucrează aici. E o prietenă, Chloe Jackson.

Se încruntă.

— Chloe Jackson?

— Da, slabă. Păr negru. Poartă mult negru.

Se tot uită lung la mine și îmi dau seama că aș putea descrie pe oricine de aici.

— Scuze, nu-mi sună cunoscut. Ești sigur că lucrează aici.

Da, însă acum încep să mă îndoiesc. Poate că am greșit magazinul.

— Mai e un magazin ca ăsta în Boscombe?

Se gândește.

— Nu chiar.

— În regulă.

Poate că se uită la mine și i se face milă de sărmanul bărbat zăpăcit între două vârste și îmi spune:

— Sunt aici de câteva săptămâni. Să-l întreb pe Mark, e manager.

— Mulțumesc, îi zic, deși nu voi găsi o explicație. Chloe mi-a zis că e la muncă *azi* și, din câte știu, tot vine la muncă în ultimele nouă luni.

Aștept și admir un rând de ceasuri cu cranii roșii uitându-se chiorâș pe cadran și la niște felicitări pe care scrie „Mă cac pe zilele de naștere” și „La mulți ani, pizdo!”

După câteva minute vine un tânăr deșirat, ras în cap și cu o barbă imensă și stufoasă.

— Salut, sunt Mark, managerul!

— Salut!

— O cauți pe Chloe?

Mă simt un pic ușurat. O cunoaște.

— Da. Credeam că lucrează aici.

— Da, dar nu în ultima vreme.

— Serios? Păi, și de când nu mai e aici?

— Cred că de acum o lună.

— Înțeleg, îi spun, deși nu prea înțeleg. Sigur vorbim de aceeași Chloe?

— Slabă, păr negru, îl poartă adesea în codițe?

— Pare a fi ea.

Se uită la mine cu băgare de seamă.

— Și e prietenă cu tine?

— Credeam că da.

— Ca să fiu sincer, a trebuit s-o dau afară.

— Ce vrei să spui?

— Avea o atitudine nepotrivită și le-a vorbit urât câtorva clienți.

Da, pare a fi Chloe.

— Mă gândeam că e de așteptat într-un magazin ca al vostru.

Zâmbește larg:

— Nepăsare, da, dar nu insulte. Oricum a început să țipe la o femeie. A trebuit să intervin. Credeam că o să se încaiere. După asta am dat-o afară.

— Înțeleg.

Încerc să diger totul ca pe un sandvici stricat. Îmi dau seama că se uită amândoi la mine.

— Scuze. Cred că am fost prost informat. E un mod politicos de a spune că am fost mințit de cineva pe care îmi închipuiam că îl cunosc destul de bine. Mersi pentru ajutor.

Mă duc spre ușă și apoi fac precum Colombo. Mă întorc.

— Cum arăta femeia cu care s-a luat la harță Chloe?

— Slabă, atrăgătoare pentru o femeie matură. Păr lung, roșcat.

Îngheț și fiecare terminație nervoasă e întinsă.

— Păr roșcat?

— Da. Un roșcat-aprins. Era foarte mișto.

— Nu cred că ai reținut cum o cheamă.

— Am scris – nu a vrut, dar am fost nevoit în caz că depunea o plângere sau ceva.

— Mai ai foaia pe care ai scris? Știu că îți cer multe. Dar… e foarte

important.

— Ei bine, îmi place mereu să ajut un client.

Se încruntă, îşi plimbă mâna prin barbă şi mă analizează din cap până în picioare.

— *Eşti* client, nu? Doar că nu văd o pungă…

Desigur. Nimic nu e pe gratis. Oftez, mă duc prin magazin şi aleg cel mai apropiat hanorac cu cranii care se uită chiorâş. Îl dau Fetei Găurite.

— Îl cumpăr.

Zâmbeşte, deschide un sertar şi scoate un bilet mototolit. Mi-l dă. Disting mâzgălitura urâtă:

— Nicola Martin.

Nicky.

1986

„Trebuie să ai un vis. Dacă nu, cum vrei să se îndeplinească?” E ciudat, dar mereu îmi vine în minte cântecul ăsta când mă gândesc la ziua în care am găsit-o. Știu multe piese din musicaluri vechi poate pentru că aceste cântece se puneau de obicei la azil când îl vizitam pe tata după ce mama s-a dat bătută și nu a mai putut să îl îngrijească acasă.

Am văzut multe lucruri îngrozitoare, dar tot declinul înspăimântător al tatei din cauza Alzheimerului survenit înainte de pensie îmi bântuie zilele și visele, făcându-mă să mă trezesc acoperit de sudoare rece. Există o moarte violentă, bruscă și sângeroasă și ceva mult mai sinistru. Știu ce aș alege dacă aș fi nevoit.

Aveam douăzeci și șapte de ani când l-am văzut pe tata murind. Aveam doisprezece ani, unsprezece luni și opt zile când am văzut primul cadavru.

Era ciudat, dar cumva mă așteptasem. De la atacul asupra reverendului Martin. Poate de la accidentul lui Sean Cooper și de la primul om de cretă. Și pentru că avusesem un vis.

Eram în pădure. În adâncul pădurii. Copacii se ridicau ca niște uriași noduroși, întinzându-și spre cer membrele ce scârțâiau. Luna palidă se profila neclar printre siluetele lor aplecate și chircite.

Stăteam într-un luminiș înconjurat de mormane de frunze maronii putrezite. Aerul umed al nopții mi se așeza pe piele și îmi intra adânc în oase. Purtam doar pijama, adidași și un hanorac. Tremuram și m-am închis la hanorac. Metalul fermoarului s-a sprijinit rece ca gheața de bărbia mea.

Aievea. Mult prea aievea.

Mai era ceva. Un miros. Dulceag, însă aspru. Mi-a intrat în nări și mi-a blocat gâtlejul. Odată am dat peste un bursuc mort în pădure. Putrezise și era infestat de viermi. Acum simțeam același miros.

Am știut imediat. Trecuseră aproape trei luni de la accident. Multă vreme sub pământ. Mult timp într-un sicriu greu și strălucitor în vreme ce florile se prefăceau în praf, iar viermi maronii agitați se plimbau pe carnea ta moale și începeau să-ți intre pe sub piele.

M-am întors. Sean Cooper sau ce mai rămăsese din el îmi zâmbea cu buzele crăpate printre resturi de dinți albi ieșiți dintre gingii negre și putrezite.

— *Salut, căcăciosule!*

În loc de ochi avea niște găuri întunecate și goale. Numai că nu erau goale.

Vedeam cum se mişcă ceva înăuntru. Chestii negre, strălucitoare care se foiau grăbite în pielea moale a orbitelor.

— Ce caut aici?

— *Tu să-mi spui, căcăciosule.*

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce sunt aici. Nu ştiu de ce *tu eşti* aici.

— *E uşor, căcăciosule. Sunt Moartea – prima ta experienţă de aproape. Se pare că te gândeşti des la mine.*

— Nu vreau să mă gândesc la tine. Vreau să dispari.

— *Cam greu. Dar nu-ţi face griji, o să ai alte coşmaruri în curând.*

— Poftim?

— *Tu ce crezi?*

M-am uitat în jur. Pe trunchiurile copacilor erau numai desene. Oameni de cretă. Se mişcau. Îşi schimbau poziţia şi se zbenguiau pe scoarţă de parcă dansau o gigă[3] ciudată şi sinistră. Membrele desenate se zbăteau şi fluturau. Nu aveau feţe, dar ştiam cumva că zâmbesc larg. Şi nu de bine.

Pielea mi se zbârcea.

— Cine i-a desenat?

— *Cine crezi, căcăciosule?*

— Nu ştiu!

— *Ba ştii, căcăciosule. Dar încă nu conştientizezi.*

Mi-a făcut cu ochiul, reuşind cumva fără ochi sau pleoape, şi apoi s-a făcut nevăzut. Nu într-un nor de praf de data asta, ci nişte frunze au căzut la pământ, s-au chircit şi au murit.

Am ridicat din nou privirea. Oamenii de cretă dispăruseră. Nici pădurea nu mai era. Eram în dormitor, cu trupul tremurând de frig şi frică, cu mâinile amorţite şi furnicându-mă. Mi le-am vârât adânc în buzunare. Şi atunci mi-am dat seama.

În buzunar aveam multă cretă.

‣

Gaşca mea nu se strânsese de la încăierare. Nicky plecase, evident, iar Metal Mickey avea alţi tovarăşi acum. Dacă ne vedea pe Gav Grasu, pe Hoppo sau pe mine, ne cam ignora de obicei. Uneori îi auzeam pe cei din gaşca lui râzând zeflemitor dacă treceam pe lângă ei şi cineva şoptea „poponarilor”, „găozarilor” sau alte insulte.

În acea dimineaţă, pe când mă duceam la terenul de joacă, aproape nu l-am recunoscut. Îi crescuse părul şi se deschisese la culoare. Era ciudat, dar începuse să semene foarte mult cu fratele lui. Eram aproape sigur că purta şi nişte haine de-ale lui Sean.

---

[3] Vechi dans vioi şi vesel, de origine engleză (n. red.).

De fapt, preț de o clipă groaznică, am crezut că *este* fratele lui care stă în carusel și mă așteaptă.

Salut, căcăciosule! Vrei să mi-o sugi?

Și de data asta eram sigur – aproape sigur – că nu era un vis. În primul rând era zi. Fantomele sau zombii nu existau în lumina zilei, ci doar în spațiul dintre miezul nopții și zori, prefăcându-se în scrum la primele raze ale soarelui. Sau asta credeam la doisprezece ani.

Apoi Mickey a zâmbit și era doar el. S-a dat jos din caruselul unde se suise; mesteca gumă și a venit spre mine.

— Salut, Eddie Munster! Ai primit mesajul?

Da. Scris cu albastru pe alee când am coborât. Simbolul pe care îl foloseam când voiam să ne vedem pe terenul de joacă și trei semne ale exclamării. Unul însemna că e destul de urgent. Două însemnau că trebuia să ajungi acolo imediat. Trei însemnau că e o chestiune de viață și de moarte.

— De ce ai vrut să ne întâlnim? Ce-i așa urgent?

S-a încruntat:

— Eu? N-am scris eu mesajul.

— Mi-ai lăsat un mesaj scris cu albastru.

A clătinat din cap:

— *Nu.* Am primit un mesaj de la Hoppo. Cu verde.

Ne uitam fix unul la altul.

— Oho, s-a întors fiul risipitor! a zis Gav Grasu intrând pe terenul de joacă. Ce s-a întâmplat?

— Ți-a lăsat cineva mesaj să vii aici? l-am întrebat.

— Da, tu, pulifrici!

Aproape terminaserăm cu explicațiile când a sosit Hoppo.

— Cine ți-a zis să vii? l-a întrebat Gav.

Hoppo s-a uitat ciudat la el.

— Tu. Ce se întâmplă?

— Cineva a vrut să ne strângă pe toți aici, am zis.

— De ce?

Știi, căcăciosule. Dar încă nu ți-ai dat seama.

— Cred că cineva o să fie rănit sau s-a întâmplat deja.

— Du-te de aici! a pufnit Mickey.

M-am uitat în jur după un alt mesaj. Avea să fie unul, eram sigur. Am început să dau roată terenului de joacă. Restul se uitau la mine de parcă eram nebun. Și apoi am arătat. Sub leagănele pentru bebeluși. Un desen cu cretă albă. Dar era diferit. Silueta avea păr lung și purta rochie. Nu era un *bărbat* desenat cu cretă, ci o fată, iar lângă ea erau desenați câțiva copaci cu cretă albă.

Încă îmi amintesc limpede momentul. Claritatea cretei albe pe asfaltul negru. Scârțâitul slab al leagănului vechi pentru bebeluși și frigul puternic al aerului de dimineață.

— Ce-i rahatul ăsta? a întrebat Metal Mickey venind mai aproape.

Hoppo și Gav Grasu l-au urmat. Cu toții s-au uitat cu luare-aminte la desen.

— Trebuie să mergem în pădure, am zis.

— *Nu* vorbești serios! a exclamat Gav, dar cam cu jumătate de gură.

— Nu mă duc în pădure, a zis Metal Mickey. O să ia o veșnicie și pentru ce?

— Eu mă duc, a zis Hoppo, deși era de acord doar ca să-l calce pe nervi pe Mickey, însă tot mă bucuram că mă susține.

Gav Grasu și-a dat ochii peste cap și a ridicat din umeri.

— Bine, vin și eu.

Metal Mickey stătea într-o parte, în semn de revoltă, cu mâinile băgate în buzunare.

M-am uitat la ceilalți doi.

— Hai!

Am traversat terenul de joacă și ne-am luat bicicletele.

— Stați așa! a zis Metal Mickey venind spre noi. Sper să nu fie un căcat de glumă, a adăugat uitându-se chiorâș.

— Nu-i nicio glumă, i-am zis și am dat din cap.

Am scos bicicletele de pe terenul de joacă. M-am uitat în urmă la leagăne. Nu sunt sigur dacă observaseră și ceilalți, dar era ceva diferit la silueta de cretă a fetei. Era ruptă. Liniile nu erau drepte. Brațele, picioarele și capul nu erau legate.

‣

E ciudat, atunci când se întâmplă ceva îngrozitor, ai o dorință nestăvilită de a râde până nu te mai poți opri, dar drumul până în pădure în dimineața aia a fost cel mai antrenant și plăcut din câte făcuserăm.

Nu prea ne duceam în pădure iarna, cu excepția lui Hoppo, care se ducea uneori după lemne. Astăzi soarele strălucea și vântul tăios ne biciuia fețele și ne trăgea de păr. Îmi simțeam pielea înviorată și înfiorată. Îmi simțeam picioarele de parcă aș fi putut pedala mai repede ca niciodată. Nimic nu ne putea opri. Voiam să dureze o veșnicie, dar desigur că nu se putea. Pădurea întunecată ni s-a ivit în față mult prea repede.

— Acum ce facem? a întrebat Metal Mickey gâfâind un pic.

Ne-am dat jos de pe biciclete. M-am uitat în jur. Un desen pe gardul de lemn de lângă pârleaz. Un singur braț desenat cu cretă albă cu degetul care arăta drept înainte.

— Atunci, drept înainte! a zis Gav, ridicându-și bicicleta peste pârleaz.

Avea o expresie în privire care oglindea ce simțeam. O conștientizare crescută, un entuziasm exacerbat. Nu sunt sigur dacă vreunul din ei știa exact ce caută. Sau poate că da și nu voiau să zică cu voce tare.

Orice puști vrea să găsească un cadavru. Un copil de doisprezece ani și-ar dori și mai mult să găsească o navă spațială, o comoară îngropată sau o revistă porno. Voiam tare mult să găsim ceva groaznic în ziua aia. Și așa a fost. Nu sunt sigur dacă ne-am dat seama cât de oribil avea să fie.

Gav era primul și îmi amintesc că m-a deranjat. Trebuia să fie aventura *mea.* Chestia *mea.* Dar Gav fusese mereu liderul nostru și era bine într-un anumit fel. Gașca se reunise. Aproape.

Am mers mult în pădure până am văzut altă mână desenată pe trunchiul unui copac.

— Pe aici, a zis Gav, gâfâind un pic.

— Da, vedem și noi, a replicat Metal Mickey.

Hoppo și cu mine ne uitam unul la altul și zâmbeam larg. Era ca odinioară. Certurile cretine. Metal Mickey care făcea comentarii sarcastice.

Ne-am îndepărtat de cărarea bătătorită și mai adânc în inima pădurii. Uneori se auzea un zgomot brusc și un stol de grauri sau de ciori își lua zborul din copaci. O dată sau de două ori am crezut că aud foșnete din tufișuri. Poate un iepure sau uneori erau și vulpi.

— Opriți-vă! a ordonat Gav și cu toții am rămas pe loc.

A arătat spre alt copac, în fața noastră. Pe trunchi nu era un braț desenat, ci altă fată. Sub ea era un morman uriaș de frunze. Ne-am uitat cu toții unii la alții. Și apoi din nou la mormanul de frunze. Ceva ieșea de acolo.

— Ce căcat! a exclamat Gav Grasu.

Degete.

‣

Unghiile erau scurte, curate și date cu ojă roz-pastel. Nu erau ciobite, rupte sau altceva. Poliția va spune că nu se luptase. Sau poate nu avusese nicio șansă. Pielea îi era mai palidă decât îmi aminteam, bronzul de vară se transforma într-o nuanță mai de iarnă. Pe degetul mijlociu avea un inel mic de argint cu o piatră verde în centru. Am știut de când l-am văzut prima oară că brațul îi aparținea Dansatoarei.

Hoppo s-a aplecat primul. El era mereu cel mai puțin sensibil. Îl văzusem odată omorând cu piatra o pasăre rănită. A dat la o parte mai multe frunze.

— Futu-i! a zis Metal Mickey în șoaptă.

Capătul crestat al osului era foarte alb. Mi-a sărit în ochi mai mult decât sângele. Se uscase și avea o nuanță ruginie spălăcită, aproape confundându-se cu frunzele care acopereau parțial brațul. Doar brațul. Tăiat de la umăr.

Gav s-a așezat brusc și cu toată greutatea pe jos.

— E o mână, a murmurat. E o futută de mână.

— Bravo, Sherlock! i-a zis Mickey, dar până și ironia lui exersată era un pic nesigură.

Gav s-a uitat cu speranță la mine:

— Poate e o glumă! Poate nu e real?

— E real, i-am zis.

— Ce facem?

— Sunăm la poliție, a zis Hoppo.

— Da, da, a murmurat Gav. Adică poate mai e în viață…

— Nu mai e în viață, gras prost ce ești! i-a retezat-o Mickey. E moartă ca Sean.

— N-ai de unde să știi.

— Ba da, am zis și am arătat spre alt copac cu alt deget desenat cu cretă pe el. Sunt mai multe indicații… către alte bucăți din ea.

— Trebuie să mergem la poliție, a zis Hoppo din nou.

— Are dreptate, a zis Mickey. Hai, ar trebui să mergem!

Apoi Gav a zis:

— N-ar trebui să rămână cineva… în caz că…

— De ce, în caz că brațul se ridică și fuge? a făcut Metal Mickey.

— Nu, nu știu. Să ne asigurăm că nu se întâmplă ceva cu el.

Ne-am uitat cu toții unii la alții. Avea dreptate. Cineva trebuia să stea de pază. Dar nimeni nu voia. Nimeni nu voia să stea în pădure cu un braț detașat de trup, ascultând foșnetele din tufișuri, tresărind la fiecare stol de păsări care își lua zborul, întrebându-se…

— Stau eu, m-am oferit.

După ce au plecat ceilalți, am stat lângă ea. M-am întins și i-am atins degetele. Pentru că asta părea să facă. Întindea mâna, rugând pe cineva să i-o țină. Mă așteptam ca mâna ei să fie rece ca gheața. Dar, de fapt, era catifelată și aproape caldă.

— Îmi pare rău, i-am zis. Îmi pare atât de rău.

Nu mai știu sigur cât am rămas în pădure. Poate nu mai mult de jumătate de oră. Când ceilalți s-au întors în cele din urmă cu doi polițiști pentru început, picioarele îmi amorțiseră complet și cred că intrasem într-o semitransă ciudată.

Dar am putut să-i asigur pe cei doi polițiști că nimeni nu s-a atins de braț. Așa l-am lăsat. Și era aproape adevărat.

Singura diferență era un cerc mai palid în jurul degetului mijlociu unde fusese un inel.

Au găsit celelalte părţi din ea sub mormane diferite de frunze prin pădure. Ei bine, mare parte. Cred că de aia le-a luat ceva să-şi dea seama cine e. Eu, unul, ştiam deja, desigur. Dar nimeni n-a întrebat. Au pus multe alte întrebări. *Ce căutam în pădure? Cum am găsit cadavrul?* Când le-am spus de desenele cu creta din copaci, s-au arătat interesaţi, dar când am încercat să le zic de celelalte siluete, de mesaje, nu sunt sigur că au înţeles.

Asta e problema cu adulţii. Uneori nu contează ce zici, aud doar ce vor să audă.

Iar în ochii poliţiei eram doar copii care ne jucam în pădure, ne-am luat după indicaţiile scrise cu creta şi am dat peste un cadavru. Nu s-a întâmplat chiar aşa, dar era destul de aproape de adevăr. Aşa cred că iau naştere miturile şi legendele. Trecutul este povestit şi repovestit, lucrurile sunt un pic distorsionate şi neclare, iar noua poveste devine adevăr.

Evident că toţi cei de la şcoală voiau să discute cu noi. Era cam ca după bâlci, numai că de data asta oamenii erau mai interesaţi pentru că era moartă. Şi în bucăţi.

S-a ţinut o adunare şi un poliţist a venit să ne spună să fim grijulii şi să nu vorbim cu străinii. Desigur că erau mulţi străini prin oraş. Oameni cu camere şi microfoane vorbind pe stradă şi în faţa pădurii. Nu ni se permitea să mergem acolo. Copacii erau acoperiţi de banda galbenă şi poliţiştii stăteau de pază.

Gav şi Metal Mickey s-au bucurat să dea detalii sângeroase şi să mai inventeze câteva. Hoppo şi cu mine i-am lăsat să vorbească. Adică, era captivant. Dar mă simţeam şi vinovat. Nu părea normal ca moartea unei fete să te facă să te simţi aşa de bine. Şi părea nedrept ca Dansatoarea să supravieţuiască în ziua cu bâlciul şi să scape de amputarea piciorului doar ca să îi fie tăiat din nou. Asta chiar era de rahat.

Mi-a părut rău şi pentru domnul Halloran. Păruse atât de trist ultima oară când îl văzusem şi atunci Dansatoarea era în viaţă şi se pregăteau să trăiască împreună. Acum era moartă şi nu avea să mai plece nicăieri, cu excepţia acelui loc întunecat şi rece unde era şi Sean Cooper.

Am încercat să le zic alor mei la cină într-o seară:

— Îmi pare rău pentru domnul Halloran.

— Pentru domnul Halloran. De ce? m-a întrebat tata.

— Pentru că i-a salvat viaţa, iar acum e moartă şi a fost degeaba.

Mama a oftat.

— Tu şi cu domnul Halloran tot aţi fost curajoşi. Nu a fost degeaba. Să nu te gândeşti niciodată aşa, indiferent de ce zic oamenii.

— Ce spun oamenii?

Ai mei au făcut schimb de priviri de „adult” despre care ei cred că nu le

vezi doar pentru că ești copil.

— Eddie, mi-a zis mama, știu că ți-e drag domnul Halloran. Dar uneori nu cunoaștem oamenii așa de bine pe cât credem. De fapt, domnul Halloran nu e aici de multă vreme. Nimeni nu îl cunoaște prea bine.

M-am uitat la ei.

— Oamenii cred că a ucis-o?

— Eddie, n-am zis asta.

Nici nu trebuia. Aveam doisprezece ani, nu eram idiot.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât.

— N-ar fi putut s-o ucidă. O iubea. Urma să plece împreună. Așa a zis.

Mama s-a încruntat.

— Când a zis așa ceva, Eddie?

Mă băgasem singur în gura lupului.

— Când m-am dus la el.

— Te-ai dus la el? Când?

Am dat din umeri.

— Cu câteva săptămâni în urmă.

— Acasă la el.

— Mda.

Tata a pus cuțitul pe masă cu zgomot.

— Eddie, să nu te mai duci niciodată acolo, ai înțeles?

— Dar suntem prieteni.

— Nu mai sunteți, Eddie. Acum nu știm ce gen de om e. Să nu vă mai vedeți niciodată!

— De ce?

— Pentru că așa am spus, Eddie! mi-a zis mama pe un ton aspru.

Mama nu spunea *niciodată* așa ceva. Zicea că nu poți să spui ceva unui copil și apoi să te aștepți să o facă fără motiv. Dar nu mai văzusem niciodată ce i se citea în privire. Nici măcar când venise coletul. Nici când cineva ne-a spart geamul cu o cărămidă. Nici măcar când a fost atacat reverendul Martin. Părea speriată.

— Îmi promiți acum?

Am coborât privirea și am murmurat:

— Promit.

Tata mi-a pus cu greutate mâna pe umăr.

— Foarte bine.

— Pot să mă duc în cameră puțin?

— Desigur.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus tiptil sus. Pe drum mi-am desfăcut degetele.

2016

Răspunsuri. La o întrebare pe care nici nu o pusesem.

Nici nu mă gândisem să întreb. Oare Chloe îmi ascundea ceva? Mă mințea.

A trebuit să o dau afară. S-a luat la harță cu o clientă. Cu Nicky!

Scotocesc prin sertarul de la bucătărie, printre meniurile vechi de livrare ale restaurantelor, cărțile de vizită ale meseriașilor și fluturașii de la supermarket, încercând să pun laolaltă bucăți din mintea mea împrăștiată și să mă gândesc la o explicație rațională.

Poate Chloe are altă slujbă și nu s-a obosit să-mi spună. Poate îi era jenă că a fost dată afară – deși nu pare genul ei. Poate cearta cu Nicky a fost o simplă coincidență. Poate nici nu era Nicky pe care o știu (sau știam). Poate e altă femeie mai în vârstă, slabă și atrăgătoare, cu păr roșcat-aprins, pe care o cheamă Nicky. Mda, sigur! Mă agăț de un pai, dar e *posibil*.

Aproape o sun de câteva ori. Dar nu o fac. Nu încă. Înainte trebuie să sun pe altcineva.

Închid sertarul și mă duc sus. Nu în dormitor, ci în camera cu obiecte strânse. Mă uit la cutiile stivuite, iar pe unele le exclud deja în minte.

După ce Nicky a plecat, ne-a trimis tuturor o vedere cu adresa nouă. I-am scris de câteva ori, dar nu mi-a răspuns niciodată.

Dau jos trei cutii de pe rafturile de sus și încep să scotocesc. Nici în prima, nici în a doua nu găsesc ceva. O deschid deznădăjduit pe a treia.

Când a murit tata, am primit altă vedere. Doar câteva cuvinte. *Îmi pare rău. N.* Și de data asta un număr de telefon. N-am sunat niciodată.

Ochii îmi pică pe o vedere mototolită cu o poză cu debarcaderul din Bournemouth. O înșfac și o întorc. Bingo! Îmi scot telefonul.

Sună și sună. Poate nu mai e numărul corect. Probabil a schimbat multe telefoane. Este…

— Alo?

— Nicky, Ed la telefon.

— *Ed?*

— Eddie Adams…

— Nu, nu, știu cine ești. Sunt doar surprinsă, atâta tot. A trecut ceva vreme.

Are dreptate. Dar tot îmi dau seama când minte. Nu e mirată. E îngrijorată.

— Știu.

— Ce mai faci?

Bună întrebare! Multe răspunsuri. Îl aleg pe cel mai ușor.

— Am avut și zile mai bune. Auzi, știu că e un pic din senin, dar am putea vorbi?

— Păi, nu asta facem?

— Față în față.

— Despre ce?

— Chloe.

Tăcere. Durează așa mult încât cred că mi-a închis.

Apoi îmi spune:

— Termin munca la trei.

‣

Trenul spre Bournemouth ajunge la trei și jumătate. Îmi petrec drumul prefăcându-mă că citesc, uneori întorcând paginile ultimului roman de Harlan Coben. După ce trenul ajunge, ies din gară și mă alătur șirului de oameni care se îndreaptă spre faleză. Traversez la semafor și mă plimb prin grădinile Bournemouth.

Deși e la treizeci de km depărtare, vin rar în Bournemouth. Nu mă dau în vânt după mare. Și când eram mic îmi era cam frică de valurile care veneau spre mine și îmi displăcea senzația de nisip moale și aspru între degetele de la picioare care s-a exacerbat când am văzut pe cineva îngropând în nisip sandviciurile mâncate pe jumătate. De atunci am refuzat cu îndârjire să pun piciorul pe plajă fără papuci sau adidași.

Azi nu e cea mai caldă din zilele de vară târzie, încă mai sunt suficienți oameni care se plimbă prin grădină și joacă nebunește golf (un lucru care îmi plăcea copil fiind).

Ajung pe promenadă, ocolesc spațiul gol unde cinematograful IMAX odată monstruos s-a degradat după ani în care fusese lăsat în paragină, trec pe lângă zona de tiribombe și apoi mă îndrept spre cafenelele de pe faleză.

Mă așez în fața uneia, țin un cappuccino călduț în mână și fumez. Mai e doar o altă masă ocupată de un cuplu tânăr. O femeie cu păr blond scurt și un tip cu codițe afro și mulți cercei pe față. Mă simt – și cu siguranță arăt – foarte bătrân și serios.

Îmi scot din nou cartea, dar din nou nu mă pot concentra. Mă uit la ceas. Aproape patru și un sfert. Mai scot o țigară din pachet – a treia în jumătate de oră – și mă aplec să o aprind. Când ridic privirea, Nicky e în fața mea.

— Ce obicei dezgustător! Își trage un scaun și se așază: Ai una în plus?

Împing pachetul și bricheta spre ea, recunoscător că nu-mi tremură mâna. Scoate o țigară și o aprinde, dându-mi răgaz să o cercetez cu luare-aminte. Pare mai în vârstă. Normal. Timpul i-a schițat riduri pe frunte și în

jurul ochilor. Părul roșcat e mai drept și are șuvițe blonde. Încă e slabă, are blugi și o cămașă ecosez. Sub machiajul atent aplicat văd câțiva pistrui. Fata ce se ascunde sub masca de femeie.

Ridică privirea:

— Da, am îmbătrânit. Și tu.

Deodată sunt foarte conștient de cum par în ochii ei. Un bărbat slab și neîngrijit, îmbrăcat cu un sacou vechi, o cămașă boțită și o cravată înnodată pe jumătate. Părul îmi stă aiurea și am ochelari de citit. Mă mir că mă recunoaște.

— Mersi. Mă bucur că am pus politețurile deoparte.

Se uită la mine cu ochii ei verzi și vii:

— Știi ce e ciudat?

Multe răspunsuri.

— Ce anume?

— Nu m-am mirat când m-ai sunat. De fapt, cred că mă așteptam.

— Nu eram sigur că am numărul corect.

Un chelner îmbrăcat în negru, cu o barbă de hipster pentru care nu pare suficient de matur și cu o șuviță la modă care sfidează gravitația, vine spre noi cu pași grăbiți.

— Un espresso dublu, comandă Nicky.

Schițează un gest vag că a auzit-o și pleacă.

— Așadar, începe ea, întorcându-se din nou la mine. Cine începe primul?

Îmi dau seama că nu știu de unde să încep. Mă uit în cafea ca să capăt inspirație. Nimic. Mă hotărăsc să încep cu ceva evident.

— Ai rămas în Bournemouth?

— M-am mutat cu munca o perioadă. Apoi m-am întors.

— Bun! Ce faci?

— Nimic captivant. Chestii administrative.

— Super!

— Nu chiar, e destul de plictisitor.

— Ah!

— Tu?

— Predau. Sunt profesor acum.

— În Anderbury?

— Da.

— Bravo ție!

Chelnerul se întoarce cu cafeaua ei. Îi mulțumește. Eu sorb din cappuccino. Mișcările îmi par intenționate și exagerate. Amândoi tragem de timp.

— Cum mai e mama ta? o întreb.

— A murit. Avea cancer mamar. Acum cinci ani.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu prea ne înțelegeam. Am plecat de acasă la 18 ani. Nu am mai văzut-o prea mult de atunci.

Mă uit la ea. Crezusem mereu că Nicky avusese parte de un final fericit. Scăpase de tatăl ei. Mama ei se întorsese. Cred că în viață nu există finaluri fericite, ci doar complicate și tulburi.

Nicky suflă fumul.

— Te mai vezi cu ceilalți?

Dau din cap că da.

— Mda. Hoppo e instalator acum, Gav a preluat „The Bull”, îi spun, apoi ezit. Știi de accident?

— Am auzit.

— Cum?

— Ruth obișnuia să-mi scrie. Așa am aflat de tatăl tău.

Ruth? O amintire îndepărtată iese la suprafață. Apoi mi-o aduc aminte. Era prietena cu păr ondulat a reverendului Martin. Femeia care a găzduit-o pe Nicky după atac.

— Dar îmi tot spunea să-l vizitez pe tata, continuă ea. După o vreme, nu i-am mai citit scrisorile. Apoi mi-am schimbat adresa și nu i-am zis.

Nicky bea din cafea.

— Apropo, el încă mai trăiește, îmi spune apoi.

— Știu.

— A da, zice dând din cap. Mama ta. Bunul samaritean. Ce ironie, nu?

Îi zâmbesc slab.

— Nu l-ai vizitat deloc?

— Nu. Îl vizitez când o să moară.

— Nu te-ai gândit să te întorci în Anderbury?

— Prea multe amintiri urâte. Și nici măcar nu am fost în zonă când s-au întâmplat cele mai rele lucruri.

Nu, mă gândesc. Nu a fost. Dar tot făcea oarecum parte.

Se apleacă să stingă țigara.

— Am isprăvit cu flecăreala. Să trecem la subiect? De ce întrebi de Chloe?

— De unde o știi?

Mă cercetează o clipă și apoi spune:

— Tu primul.

— E chiriașa mea.

Face ochii mari.

— Futu-i!

— M-ai liniștit.

— Scuze, dar… ei bine… Clătină din cap. Nu pot să cred că ar face așa ceva.

Mă uit la ea nedumerit.

— Ce anume?

Se întinde și mai ia o țigară din pachet fără să mă întrebe. Mâneca de la cămașă i se suflecă și văd un mic tatuaj la încheietură. Aripi de înger. Vede că am observat.

— În amintirea tatei. Un omagiu.

— Păi, nu este încă în viață?

— Nu cred că aia se poate numi viață.

Iar eu nu aș numi tatuajul ăla un omagiu. E altceva. Ceva care mă face cumva să mă simt incomod.

— Oricum, continuă ea, aprinzând țigara și trăgând adânc în piept. Nu știam cine e până acum un an. Atunci m-a găsit.

— Te-a găsit? Cine e?

— Sora mea.

‣

— O mai ții minte pe Hannah Thomas?

Îmi ia ceva. Apoi îmi pică fisa. Fata blondă care protesta, prietena Dansatoarei. Fiica polițistului. Și desigur…

— Era fata pe care a violat-o Sean Cooper, zic. Și pe care a lăsat-o gravidă.

— Numai că n-a fost așa, mă corectează Nicky. A fost o minciună. Sean Cooper n-a violat-o și nu era tatăl copilului.

— Și cine a fost? o întreb și mă uit nedumerit la ea.

Se uită la mine ca la un cretin.

— Hai, Ed, gândește-te!

Mă gândesc. Și îmi dau seama.

— Tatăl tău? *Tatăl tău* a lăsat-o gravidă?

— Nu mai fi așa de șocat! Protestatarele alea erau ca haremul tatei. Fane. Îl idolatrizau ca pe un star rock. Și tata… Hai să spunem că omul e slab.

Încerc să procesez ce îmi spune.

— Și de ce a mințit Hannah și a spus că a fost Sean Cooper?

— Așa i-a zis tata. Pentru că tatăl *ei* nu putea omorî un puști deja mort.

— Cum ai aflat?

— I-am auzit certându-se într-o noapte. Credeau că dorm. La fel cum credeau că dorm și când și-o trăgeau.

Mă gândesc la seara când am văzut-o pe Hannah Thomas în sufragerie cu mama.

— A venit să o vadă pe mama, i-am zis. Era tare supărată. Mama o consola. Ce ciudat cum ți se duc principiile pe apa sâmbetei când e copilul *tău* nedorit și viața *ta.*

Zâmbesc slab.

— De fapt voia să păstreze copilul. Tata voia să scape de el.

Mă uit la ea nevenindu-mi a crede.

— Voia să facă *avort*? După toată tevatura aia?!

Nicky ridică dintr-o sprânceană:

— Ce ciudat cum credința dumnezeiască se duce pe apa sâmbetei când e copilul *tău* din flori și reputația *ta* în joc!

Clatin din cap.

— Javra!

— Mda, cam așa ceva.

Mintea o ia la goană, încercând să pună totul cap la cap.

— Așadar a născut? Nu-mi amintesc.

— Toată familia s-a mutat. Taică-su s-a transferat sau ceva de genul ăsta.

Și apoi reverendul Martin a fost atacat, așa că sigur nu mai putea să țină legătura.

Nicky scutură scrumul în scrumiera care începe să arate ca un avertisment al Ministerului Sănătății.

— Și după aproape treizeci de ani, continuă Nicky, Chloe ajunge la ușa mea. Nici nu știu cum a dat de mine. Mi-a zis că e sora mea vitregă, fiica lui Hannah. La început nu am crezut-o. I-am zis să plece. Dar mi-a dat numărul. Nu intenționam să o sun, dar nu știu, cred că eram curioasă… Ne-am întâlnit la prânz. Mi-a adus poze, mi-a zis chestii care m-au convins că *era* cine spunea că e. Mi-a plăcut de ea. Poate îmi amintea un pic de mine când eram mai tânără.

Cred că de asta mi-a plăcut și mie.

— Mi-a zis că mama ei murise de cancer. Nu avea o relație foarte bună cu tatăl vitreg. Din nou am înțeles-o. Ne-am mai întâlnit de câteva ori. Apoi, într-o zi, mi-a zis că a trebuit să părăsească apartamentul și avea probleme să găsească altul. I-am zis să vină la mine puțin dacă o ajută.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Trei luni a fost chiriașa perfectă – prea perfectă.

— Și apoi?

— Am ajuns acasă într-o seară. Chloe cred că ieșise. Lăsase întredeschisă ușa de la dormitor… și avea laptopul deschis pe birou.

— I-ai cotrobăit prin cameră.

— Era camera *mea…* nu știu, doar…

— Îi invadai intimitatea?

— Ei bine, mă bucur că am făcut-o. Scria despre mine. Despre oamenii de cretă. Despre noi toți. De parcă făcea cercetare.

— Pentru ce?

— Cine știe?
— Ți-a explicat?
— Nu i-am oferit prilejul. M-am asigurat că își face bagajele în seara aia.
Stinge a doua țigară și ia o gură mare de cafea. Observ că mâna îi tremură un pic.
— Când s-a întâmplat?
— Cu nouă-zece luni în urmă.
Cam când a ajuns la ușa mea, mulțumindu-mi că îi ofer o cameră așa din scurt.
Vântul bate pe promenadă. Tremur și îmi ridic gulerul sacoului. Doar vântul. Atâta tot.
— Dacă n-ai mai văzut-o de luni întregi, de ce v-ați certat la magazin?
— Știi?
— Așa am aflat că te cunoaște.
— Aveam o scrisoare…
Inima mi se strânge.
— Spânzurătoarea și creta?
Se uită fix la mine.
— De unde știi?
— Pentru că și eu, Gav, Hoppo… și Mickey am primit una. Nicky se încruntă.
— Așadar ne-a trimis una tuturor?
— Crezi că ea a trimis scrisorile?
— Desigur, izbucnește Nicky.
— A recunoscut?
— Nu, dar cine altcineva să fie?
Urmează o pauză. Mă gândesc la Chloe pe care o știu. Tipa impertinentă, amuzantă, isteață pe care m-am obișnuit să o am prin preajmă. Nimic nu are sens.
— Nu știu. Nu vreau să trag concluzii pripite.
Dă din umeri.
— Bine, e înmormântarea ta.
Că veni vorba. Aștept să mai bea din cafea și o întreb mai cu blândețe:
— Ai auzit de Mickey?
— Ce-i cu el?
Ed Adams aduce bucurie și vești bune.
— A murit.
— *Iisuse!* Ce s-a întâmplat?
— A căzut în râu și s-a înecat.
Se uită în gol la mine.

— Râul din Anderbury?
— Da.
— Ce căuta acolo?
— A venit să mă vadă. Se gândea să scrie o carte despre oamenii de cretă. Voia să-l ajut. Băusem ceva, a insistat să meargă pe jos până la hotel… dar nu a mai ajuns.
— Futu-i!
— Mda.
— A fost un accident?
Șovăi.
— Ed?
— Probabil.
— Probabil?
— Uite ce e, o să sune nebunesc, dar înainte să plece în noaptea aia Mickey mi-a zis că știe cine a ucis-o pe Elisa.
Pufnește:
— Și l-ai crezut?
— Dacă spunea adevărul?
— Ar fi prima oară.
— Dar, *dacă* da, poate moartea lui n-a fost un accident.
— Și cui îi pasă?
Preț de o clipă m-a lăsat mască. Mă întreb dacă a fost mereu așa dură. O piatră pe care scrie „HAI SICTIR!” peste tot.
— Nu vorbești serios.
— Ba da, Mickey și-a petrecut viața făcându-și dușmani. Nu era prietenul nimănui. Tu ai fost odată. De aia am venit să mă văd cu tine. Dar acum am terminat.
Își dă scaunul în spate.
— Ascultă la mine… du-te acasă, dă-o pe Chloe afară… și vezi-ți de viață în continuare.
Ar trebui să o ascult. Ar trebui să o las să plece. Ar trebui să termin de băut și să prind trenul. Dar viața mea e ca o epavă plină de „ar trebui” care se ciocnește de un ghețar imens de regrete.
— Nicky, așteaptă!
— *Ce e?*
— Dar nu vrei să știi cine e vinovat de atacul asupra tatălui tău?
— Ed, las-o baltă!
— De ce?
— Pentru că *știu* cine a făcut-o.
Sunt luat prin surprindere a doua oară.

— De unde ştii?

Se uită intens la mine.

— Pentru că mi-a zis ea.

‣

Trenul înapoi spre Anderbury are întârziere. Încerc să mă gândesc că e o coincidenţă nefericită, dar nu pot. Mă plimb prin gară, înjurând că am vrut să iau trenul şi nu maşina (şi să stau să beau o sticlă de vin decât să iau un tren mai devreme). Mă uit cu atenţie la tabela de plecare. Întârziere. Mai bine ar scrie: „Hotărât să ţi-o trag, Ed”.

Ajung după nouă, încălzit, distrus şi amorţit pe o parte pentru că am fost strivit de fereastră de un tip care parcă a jucat rugby pentru Titans (nu zeii, echipa).

După ce iau autobuzul de la gară şi ajung acasă, sunt obosit, nervos şi din păcate treaz. Deschid poarta şi merg pe alee. Casa e în întuneric. Cred că Chloe a ieşit. Poate e mai bine aşa. Nu cred că sunt încă gata pentru discuţia pe care ar trebui să o avem.

Mi se ridică părul pe ceafă când ajung la uşa din faţă, care e descuiată. Chloe poate fi neserioasă, dar nu e iresponsabilă sau uitucă.

Stau o clipă ca un vânzător nepoftit în pragul casei mele şi apoi deschid uşa.

— E cineva?

Singurul răspuns este tăcerea casei şi un zgomot slab din bucătărie. Aprind lumina pe hol şi rămân acolo, ţinând cheile inutile.

— Chloe?

Mă duc în bucătărie, aprind lumina şi mă uit în jur.

Uşa din spate e întredeschisă şi o adiere răcoroasă mă izbeşte. Pe blat sunt resturi de la pregătirile pentru cină: o pizza, nişte salată într-un vas, un pahar cu vin băut pe jumătate pe masă. Zumzăitul vine din cuptor.

Mă aplec şi îl închid. Tăcerea pare imediat mai asurzitoare. Sigurul sunet pe care îl aud e sângele care îmi pompează în urechi.

— Chloe?

Fac un pas în faţă. Piciorul îmi alunecă pe podea. Mă uit în jos. Inima mi se opreşte. Vacarmul din urechi se intensifică. Roşu. Roşu-închis. Sânge. O dâră subţire duce la uşa deschisă din spate. Mă duc în faţă, cu inima bubuindu-mi în piept. Şovăi la uşa din spate. E aproape întuneric. Mă întorc, iau o lanternă din sertar şi ies afară.

— Chloe? Eşti aici?

Merg cu prudenţă prin spatele casei şi îndrept lanterna spre vegetaţia crescută care ajunge la copaci. Iarba mai mare a fost călcată în picioare. Cineva a fost recent prin grădină.

O iau pe cărarea nebătătorită. Buruieni și urzici mi se prind de pantaloni. Văd ceva în iarbă. Ceva roșu, roz și maro. Mă aplec și stomacul mi se întoarce ca o gimnastă rusoaică.

— Futu-i!

Un șobolan. Un șobolan eviscerat. Stomacul i-a fost scos și mațele i-au ieșit afară ca o masă amestecată de cârnați mici și cruzi.

Ceva foșnește în dreapta mea. Tresar și mă întorc. O pereche de ochi verzi strălucesc din iarba înaltă. Mittens sare înainte cu un sâsâit gutural.

Mă dau în spate cu un strigăt în gât.

— Băga-mi-aș!

Mittens se uită amuzat la mine – *Te-am speriat, Eddie, băiete?* – apoi se furișează nonșalant pe lângă mine, apucă restul de șobolan între dinții albi și o ia la fugă în noapte.

Mă las cuprins de un râs isteric.

— Futu-i pizda mă-sii!

Un șobolan. De *aia* era sânge. Doar un șobolan și o mâță *dată dracu'.* Mă cuprinde ușurarea. Și apoi o voce îmi șoptește:

Dar pisica și șobolanul nu explică de ce ușa din spate e deschisă. Nu, Eddie? Sau cina neterminată? Cu alea ce-i?

Mă întorc în casă.

— Chloe! strig.

Apoi o iau la fugă. Urc scările și ajung la ușa ei. Bat o dată și apoi o deschid cu putere, dorindu-mi cumva să văd un cap cu păr vâlvoi în pat. Dar patul e gol. Camera e goală. Mânat de impuls, deschid șifonierul. Umerașele goale se ciocnesc unele de altele. Smulg sertarele dulapului. Goale. Goale. Goale.

Chloe și-a luat tălpășița.

1986

Credeam că va trece ceva vreme până să am prilejul de a mă furișa. Însă a trebuit doar să aștept câteva zile până la sfârșitul de săptămână.

Mama a fost sunată și a trebuit să se ducă imediat la clinică. Tata trebuia să mă supravegheze, dar avea un termen-limită și se închisese în birou. Am văzut biletul lăsat de mama: „Fă-i micul-dejun lui Eddie. Cereale sau pâine prăjită. FĂRĂ chipsuri sau ciocolată! Cu drag, Marianne”.

Cred că tata nici măcar n-a citit. Părea mai distrat ca niciodată. Când m-am dus la dulap, am văzut că pusese laptele pe un raft și cafeaua în frigider. Am clătinat din cap, am scos un vas, am pus cereale Rice Krispies și puțin lapte, apoi le-am lăsat pe scurgător cu o lingură în vas.

Am luat o pungă de chipsuri pe care le-am mâncat rapid în sufragerie în timp ce mă uitam la *Saturday Superstore.* Apoi am lăsat televizorul pornit și m-am dus sus tiptil până în dormitor. Am dat comoda deoparte, am scos cutia de pantofi și am înlăturat capacul.

Înăuntru era inelul. Era încă murdar de la mizeria din pădure, dar nu voiam să-l curăț. Altfel n-ar mai fi fost al ei, n-ar fi fost special. Era important. Dacă voiai să te agăți de ceva, trebuia să te ataşezi de tot. Să ții minte momentul și locul.

Dar altcineva avea nevoie mai mare de el. Cineva care o iubea, care nu avea nimic care să-i amintească de ea. Adică avea tablourile. Dar nu erau parte din ea, nu-i atinseseră pielea și nu se sprijiniseră când se răcea încetișor pe pământul din pădure.

Am împachetat inelul din nou în hârtie igienică și l-am pus cu grijă în buzunar. Nu cred că știam atunci ce voiam să fac. În mintea mea îmi imaginam că mă duc să-l văd pe domnul Halloran, îi spun ce rău îmi pare, îi dau inelul, el avea să fie foarte recunoscător și eu l-aș fi răsplătit pentru toate lucrurile pe care le-a făcut pentru mine. *Cred* că asta voiam.

Am auzit mișcare în camera de alături: tuse, scârțâitul scaunului tatei, huruitul și zumzăitul imprimantei. Am pus la loc comoda și am coborât pe furiș. Mi-am luat haina groasă de iarnă, un fular și, în caz că tata cobora și se îngrijora, am mâzgălit un bilet în grabă: „M-am dus la Hoppo. N-am vrut să te deranjez. Eddie”.

De obicei nu ieșeam din cuvântul părinților. Dar eram încăpățânat, obsedat chiar. Odată ce-mi intra o idee în cap, nimeni nu mi-o mai scotea. Nu pot spune că m-a trecut un sentiment de îndoială sau de agitație pe când

scoteam bicicleta din garaj şi am pornit-o în direcţia casei domnului Halloran.

Domnul Halloran ar fi trebuit să plece în Cornwall. Dar poliţia îi ceruse să nu o facă din cauza anchetei. Nu ştiam atunci, dar erau cât pe ce să decidă dacă au suficiente probe să-l acuze de uciderea Dansatoarei.

De fapt, aveau foarte puţine probe concludente. Majoritatea erau indirecte şi se bazau pe zvonuri. Toată lumea îl voia vinovat pentru că era convenabil, simplu şi de înţeles. Era un străin şi, nu numai atât, ci un străin care arăta ciudat, unul care se dovedise a fi un pervers corupând o fată.

Teoria lor era că Dansatoarea a vrut să pună capăt relaţiei şi, când i-a spus, domnul Halloran a luat-o razna şi a omorât-o. Lucrul ăsta era parţial susţinut şi de mama Dansatoarei, care a spus poliţiei că fiica ei venise acasă plângând în hohote cu o seară în urmă după o ceartă cu domnul Halloran. Domnul Halloran a confirmat că s-au certat, dar nu că s-ar fi despărţit. A recunoscut şi că trebuiau să se întâlnească în pădure în noaptea când a fost ucisă, dar, după ceartă, nu se mai dusese. Nu sunt sigur care era adevărul şi nimeni nu putea confirma sau infirma ce a zis cu excepţia unei fete care nu va mai vorbi niciodată decât într-un loc unde vocea ei va fi înăbuşită de pământ şi viermi.

Era linişte pentru sâmbătă dimineaţa, dar era una din acele dimineţi când nici ziua nu vrea să se dea jos din pat, asemenea unui adolescent îmbufnat care nu vrea să iasă din îmbrăţişarea nopţii şi să tragă perdelele pentru a vedea zorile. La zece era încă ceaţă şi cerul era cenuşiu, şi numai câte o maşină veche care trecea îmi lumina când şi când drumul. Majoritatea caselor erau în întuneric. Deşi nu mai era mult până la Crăciun, aproape nimeni nu începuse să atârne decoraţii. Cred că nimeni nu prea avea chef de sărbătoare. Tata încă nu cumpărase bradul şi abia dacă mă gândisem la ziua mea de naştere. Casa se profila ca o fantomă albă, iar laturile nu se vedeau în lumina difuză. Maşina domnului Halloran era parcată afară. M-am oprit la scurtă distanţă şi m-am uitat în jur. Casa era la capătul lui Amory Lane, o străduţă cu doar câteva locuinţe. Nimeni nu părea să fie acasă. Însă, în loc să-mi las bicicleta proptită în faţa casei domnului Halloran, am ascuns-o într-un gard viu de-a lungul drumului, unde nu putea fi văzută uşor. Apoi am traversat şi am mers grăbit pe alee.

Perdelele erau trase, dar nu era lumină înăuntru. Am ridicat mâna, am bătut la uşă şi am aşteptat. Nicio mişcare. Am încercat din nou. Tot tăcere. Ei bine, nu chiar tăcere. Credeam că aud ceva. Am stat pe gânduri. Poate nu voia să mă mai vadă. Poate ar trebui să mă duc acasă. Aproape am făcut-o. Dar ceva – încă nu sunt sigur ce – m-a îmboldit şi am auzit o voce: *încearcă uşa*.

Pun mâna pe mâner și apăs. Ușa se deschide. Mă uit la peticul îmbietor de întuneric.

— Bună dimineața, domnule Halloran!

Niciun răspuns. Trag aer adânc în piept și intru.

— Bună dimineața!

Mă uit în jur. Cutiile erau încă peste tot, dar mai era ceva în sufragerie. Sticle. Vin, bere și câteva mai mari pe care scria „Jim Beam”. M-am încruntat. Bănuiam că toții adulții mai beau din când în când. Dar erau multe sticle.

Sus auzeam robinete curgând. Deci asta auzisem înainte. M-am simțit ușurat. Domnul Halloran făcea duș. De aia nu mă auzise când am bătut la ușă.

Doar că asta mă punea acum într-o poziție jenantă. Nu puteam să-l strig. Poate era gol. În plus, ar ști că am intrat în casă neinvitat. Dar nu voiam nici să ies, în caz că mă vede cineva.

M-am gândit și apoi am luat o decizie. Am intrat pe furiș în bucătărie, am scos inelul din buzunar și l-am pus în mijlocul mesei, unde nu avea cum să nu-l vadă.

Ar fi trebuit să las un bilet, dar nu vedeam o bucată de hârtie sau un pix. M-am uitat sus. Pe tavan era un petic ciudat. Mai întunecat decât restul. M-am gândit fugitiv că nu era în regulă, bașca apa care tot curgea. Apoi motorul unei mașini a scos un zgomot puternic. Am tresărit, iar zgomotul mi-a reamintit că eram în casa altcuiva și că ai mei mă avertizaseră. Cred că tata terminase lucrul și dacă se întorsese mama acasă? Lăsasem un bilet, dar mama putea să bănuiască ceva și să o sune pe mama lui Hoppo ca să mă verifice.

Cu inima bătându-mi nebunește în piept, am ieșit repede din casă și am închis ușa. Apoi am gonit pe stradă și mi-am luat bicicleta. Am pedalat repede spre casă, cât de repede am putut, am sprijinit bicicleta de ușa din spate, mi-am dat jos haina și fularul și m-am trântit pe canapea în sufragerie. Tata a venit jos după douăzeci de minute și și-a băgat capul pe ușă.

— Totul OK, Eddie? Ai fost pe afară?

— M-am dus la Hoppo, dar nu era acasă.

— Trebuia să-mi fi spus.

— Am lăsat un bilet. N-am vrut să te deranjez.

A zâmbit.

— Ce băiat bun! Ce zici să facem niște fursecuri pentru mama când se întoarce?

— În regulă.

Îmi plăcea să gătesc cu tata. Unii băieți credeau că e o treabă de fete, dar nu era când o făcea tata. Nu se lua după nicio rețetă și punea chestii ciudate.

Fie aveau un gust grozav, fie cam excentric, dar era mereu o aventură să afli.

Peste o oră tocmai scoteam din cuptor fursecuri cu stafide și unt de arahide când mama a intrat pe ușă.

— Aici suntem! a strigat tata.

Mama a intrat. Am știut imediat că ceva nu era în regulă.

— E totul bine la clinică? a întrebat-o tata.

— Ce? Da. E totul pus la punct. Minunat!

Dar nu arăta ca și cum era de bine. Părea îngrijorată și supărată.

— Ce s-a întâmplat, mamă? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și la tata și, în cele din urmă, a zis:

— Pe drum spre casă am trecut pe lângă casa domnului Halloran.

Eram încordat ca un arc. Oare mă văzuse? Cu siguranță nu. Eram acasă de multă vreme. Sau poate că mă văzuse altcineva și îi spusese sau poate că știa pur și simplu pentru că era mama și avea un al șaselea simț când făceam ceva greșit.

Dar nu avea legătură.

— Erau polițiști în față… și o ambulanță.

— O ambulanță? a făcut tata. De ce?

A zis pe un ton scăzut:

— Scoteau un cadavru pe targă.

‣

S-a sinucis. Poliția venise să-l aresteze pe domnul Halloran, însă în schimb îl găsiseră sus într-o cadă care dădea pe dinafară de apă, ceea ce făcuse tavanul de jos să se umfle și să se îndoaie. Apa care picura din tavan pe masa din bucătărie era de un roz pal. În baie era un roșu mai deschis, unde stătea domnul Halloran: tăieturi adânci pe brațe, de la încheieturi până la cot. Pe lung. Nu era un strigăt de ajutor, ci unul de rămas-bun.

Au găsit inelul pe care încă era pământul din pădure. Poliția a considerat că este suficient. Era singura dovadă concretă de care aveau nevoie. Domnul Halloran o ucisese pe Dansatoare și apoi se sinucisese.

N-am spus niciodată. Ar fi trebuit, știu. Dar aveam doisprezece ani și eram speriat și oricum eram sigur că nimeni nu m-ar fi crezut. Mama ar fi crezut că încercam să-l ajut pe domnul Halloran și ideea era că nimeni nu mai putea să-i ajute pe el sau pe Dansatoare acum. La ce bun să mai spun adevărul?

N-au mai fost mesaje. Nici oameni de cretă. Nici accidente îngrozitoare sau crime abominabile. Cred că cel mai oribil lucru care s-a întâmplat în următorii ani în Anderbury au fost țiganii care au furat cupru de pe acoperișul bisericii. Da, și când Mickey s-a izbit cu mașina de un copac, aproape punându-și capăt vieții lui și a lui Gav, bineînțeles.

Asta nu înseamnă că oamenii au uitat ca prin minune. Crima, celelalte lucruri care s-au întâmplat au adus un renume sumbru orașului Anderbury. Ziarele locale au bătut monedă săptămâni întregi.

— O să dea și cretă gratis cu ediția de weekend, a zis mama într-o seară.

Gav mi-a zis că tatăl lui se gândise să schimbe numele barului în „Omul de cretă”, dar mama lui l-a convins să se răzgândească.

— E prea devreme, i-a zis.

O vreme, vedeai grupuri de străini în oraș. Purtau hanorace, pantofi comozi și veneau cu aparate de filmat și carnețele. Se duceau în biserică și prin pădure.

— Gură-cască, le zicea tata.

Trebuia să-l întreb ce înseamnă.

— Oameni cărora le place să se uite la ceva sinistru sau să vadă un loc unde s-a petrecut ceva abominabil. Se mai numesc și hiene morbide.

Cred că-mi plăcea mai mult a doua descriere. *Hiene morbide*. Așa arătau oamenii ăștia. Cu părul lins, fețele lăsate și părând mereu să stea cu nasurile lipite de ferestre sau aplecați la pământ, tot făcând poze cu aparatele lor Polaroid.

Uneori puneau și întrebări: *Unde era casa unde a locuit Omul de cretă? L-a cunoscut cineva personal? Are cineva desenele?*

Nu întrebau niciodată de Dansatoare. Nimeni nu o făcea. Mama ei a dat un interviu la ziar. A vorbit despre Elisa căreia îi plăcea muzica, voia să se facă asistentă ca să ajute oamenii răniți ca ea și cât de curajoasă fusese după accident. Dar era un articol de mici dimensiuni. De parcă oamenii *voiau* să o uite. De parcă povestea nu mai era aceeași dacă își aminteau că era o persoană adevărată care murise.

În cele din urmă, și hienele morbide s-au întors în habitatul lor. Alte evenimente sinistre și-au făcut loc pe primele pagini. Uneori crima era menționată într-un articol de ziar sau repusă în discuție într-o emisiune cu crime adevărate de la TV.

Însă da, erau și chestii neelucidate. Lucruri ciudate care nu aveau sens. Toată lumea a presupus că domnul Halloran l-a atacat pe reverendul Martin și a desenat imaginile în biserică, dar nimeni nu putea să explice motivul. N-au găsit niciodată toporul pe care l-a folosit ca să tranșeze cadavrul…

Și, desigur, n-au găsit niciodată capul Dansatoarei.

Presupun că, deși nimeni nu s-a pus de acord asupra începutului, cu toții credeam că totul a luat sfârșit în ziua în care a murit domnul Halloran.

2016

Într-un fel, funeraliile tatei au avut loc cu șapte ani prea târziu. Bărbatul pe care îl știam murise cu mult timp înainte. Rămăsese doar o coajă goală pe dinăuntru. Tot ceea ce îl definea dispăruse: compasiunea, umorul, căldura, chiar și nenorocitele alea de previziuni meteo. Și amintirile. Și poate că asta a fost cel mai groaznic. Pentru că cine suntem dacă nu totalitatea experiențelor noastre, a lucrurilor pe care le adunăm în viață? Odată ce le scoți din ecuație, devenim doar un boț de carne, oase și vase de sânge.

Dacă există suflet – și încă nu sunt convins –, atunci al tatei dispăruse cu mult înainte să îi ia viața pneumonia pe un pat alb și steril de spital, printre gemete și deliruri; o versiune împuținată și scheletică a tatălui înalt și plin de energie pe care îl știusem o viață întreagă. Nu recunoșteam acea ființă umană sfrijită. Mi-e rușine să spun că, atunci când mi-au spus că murise, nu am simțit durere la început, ci ușurare.

N-au venit mulți oameni la înmormântare și s-a ținut la crematoriu. Doar mama și cu mine, câțiva prieteni de la revistele pentru care a scris tata, Hoppo și mama lui, Gav și familia lui. Nu mi-a păsat. Nu cred că poți judeca valoarea cuiva după câți oameni vin la funeralii. Mulți oameni au prea mulți prieteni. Și nu folosesc termenul de „prieteni” în sens restrictiv. „Prietenii” online nu sunt prieteni adevărați. Prietenii adevărați sunt diferiți. Prietenii adevărați sunt cu tine indiferent de situație. Prietenii adevărați sunt oameni la care ții și pe care îi urăști în egală măsură, dar care fac parte din tine.

După slujbă ne-am dus cu toții acasă la noi. Mama făcuse tartine și gustări, dar oamenii mai mult au băut. Deși tata fusese îngrijit la cămin timp de un an înainte să moară și deși casa era mai plină de oameni decât oricând, nu cred că a fost mai goală ca atunci.

Mama și cu mine mergem împreună la crematoriu în fiecare an în ziua când a murit. Cred că mama se duce mai des. Sunt mereu flori proaspete lângă placa mică pe care e gravat numele și un rând sau două din *Cartea comemorării*.

O găsesc azi stând pe una din băncile din grădină. E soare când și când. Norii cenușii se învârt neliniștiți pe cer, grăbiți de o briză nerăbdătoare. Are blugi și o haină roșie și elegantă.

— Bună!

— Bună, mamă!

Mă așez lângă ea. Ochelarii mici și familiari îi stau pe nas și strălucesc în

lumină pe când se întoarce spre mine.

— Ed, arăți obosit.

— Da, a fost o săptămână lungă. Îmi pare rău că a trebuit să-ți scurtezi vacanța.

Dă din mână.

— N-a trebuit, așa am decis. Oricum, după ce ai văzut un lac, le-ai văzut pe toate.

— Mersi că te-ai întors.

— Cred că patru zile cu Mittens au fost probabil suficiente pentru amândoi.

Zâmbesc. Necesită efort din partea mea.

— Așadar, îmi spui ce s-a întâmplat?

Se uită la mine ca atunci când eram copil. Mă face să mă simt de parcă vede prin păienjenișul meu de minciuni.

— Chloe a plecat.

— Cum adică?

— Și-a luat lucrurile, a plecat și a dispărut.

— Fără un cuvânt?

— Da.

Și nici nu mă aștept la vreunul. De fapt, e o minciună. În primele zile, mă așteptam și speram să mă contacteze. Să intre nonșalant în casă, să-și facă o cafea și să se uite cu ironie la mine cu o sprânceană ridicată în timp ce dădea o explicație laconică și plauzibilă care m-ar face să mă simt mic, prost și paranoic.

Dar nu a făcut-o. Acum, după aproape o săptămână, întorcând pe toate părțile, nu mă pot gândi la nicio explicație cu excepția celei evidente. O tânără duplicitară care m-a jucat pe degete.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după ea, îmi zice mama. Dar nu pare a fi genul ei.

— Cred că nu mă pricep să citesc caracterul oamenilor.

— Nu te învinovăți, Ed. Unii oameni mint foarte bine.

Da, cred, așa e.

— Mamă, ți-o amintești pe Hannah Thomas?

Se încruntă.

— Da, dar nu…

— *Chloe* e fiica lui Hannah Thomas.

În spatele ochelarilor face ochii mari, dar nu se pierde cu firea.

— Înțeleg. Și ți-a zis ea?

— Nu, Nicky.

— Ai vorbit cu Nicky?

— M-am dus să o văd.

— Ce mai face?

— Probabil la fel ca atunci când te-ai dus la ea acum cinci ani… și i-ai zis ce s-a întâmplat cu adevărat cu tatăl ei.

Urmează o tăcere mult mai lungă. Mama e cu ochii în pământ. Mâinile îi sunt noduroase și punctate de vene albastre. Mă gândesc că mâinile ne dau mereu de gol. Vârsta. Nervii. Mâinile mamei puteau face lucruri minunate. Îmi descâlceau părul, mă mângâiau cu blândețe pe obraz, îmi făceau baie și îmi puneau un plasture pe genunchiul rănit. Mâinile acelea puteau face și alte lucruri. Lucruri pe care alții le-ar considera deloc acceptabile.

— Gerry m-a convins să mă duc, îmi zice în cele din urmă. I-am zis tot. Și m-am simțit bine să mă spovedesc. M-a făcut să înțeleg că îi eram datoare lui Nicky să-i spun adevărul.

— Și care e adevărul?

Îmi zâmbește trist.

— Ți-am zis mereu: să nu ai regrete. Iei o decizie și o iei din cel mai bun motiv tot timpul. Chiar dacă se dovedește a fi decizia greșită, te împaci cu ea.

— Nu te uita în urmă.

— Da, dar e mai ușor de zis decât de făcut.

Aștept. Oftează.

— Hannah Thomas era o fată tânără și vulnerabilă. Ușor de dus de nas. Căuta mereu să urmeze pe cineva. Să venereze. Din păcate, l-a găsit pe el.

— Pe reverendul Martin?

Dă din cap că da.

— A venit la mine într-o seară…

— Îmi amintesc.

— Da?

— Am văzut-o în sufragerie cu tine.

— Ar fi trebuit să-și facă o programare la clinică. Ar fi trebuit să insist, dar era așa supărată sărmana, că nici nu știa cu cine să discute, așa că am poftit-o înăuntru, i-am făcut un ceai…

— Chiar dacă protestase în fața clinicii?

— Sunt doctor. Doctorii nu judecă. Era gravidă. În patru luni. Îi era frică să-i spună tatălui ei. Și avea doar 16 ani.

— Voia să păstreze copilul.

— Nu știa ce vrea. Era doar o fetiță.

— Și ce i-ai zis?

— I-am zis ce le spun tuturor femeilor care veneau la clinică. I-am prezentat toate opțiunile. Și desigur, am întrebat-o dacă tatăl ar vrea să o ajute.

— Ce a zis?

— La început n-a vrut să-mi spună cine e, dar apoi a spus tot. Cum ea și cu reverendul se iubeau, dar biserica nu voia să-i mai lase să se vadă. I-am dat cel mai bun sfat și apoi a plecat mai liniștită. Dar recunosc că eram supărată, confuză. Și apoi în ziua aia la înmormântare, când taică-su a dat buzna și l-a acuzat pe Sean Cooper de viol…

— Știai adevărul?

— Da, dar ce puteam să fac? Nu puteam trăda încrederea lui Hannah.

— Dar i-ai zis tatei?

Dă din cap că da.

— Știa deja că venise la mine. În seara aia i-am zis totul. Voia să se ducă la poliție, la biserică pentru a-l da în vileag pe reverendul Martin, dar l-am convins să nu sufle o vorbă.

— Dar nu a putut, nu?

— Nu. Când cărămida a spart geamul, era foarte furios. Ne-am certat…

— V-am auzit. Tata a ieșit și s-a îmbătat…

Știu restul, dar o las pe mama să termine.

— Tatăl lui Hannah și câțiva din prietenii lui erau la bar în noaptea aia. Tatăl tău băuse mult, era așa furios…

— Le-a spus că reverendul Martin era tatăl copilului lui Hannah?

Mama dă din cap din nou.

— Trebuie să înțelegi că nu avea de unde să știe ce avea să se întâmple. Ce aveau să-i facă reverendului Martin în noaptea aia. Au intrat cu forța, l-au târât la biserică și l-au bătut cu sălbăticie.

— Știu, îi spun, înțeleg.

La fel cum Gav nu avea de unde să știe ce se va întâmpla când a furat bicicleta lui Sean. La fel cum nici eu nu aveam de unde să știu ce se va întâmpla când i-am lăsat inelul domnului Halloran.

— De ce n-ai spus nimic după aceea, mamă? De ce n-a suflat nici tata o vorbă?

— Andy Thomas era ofițer de poliție și nu puteam dovedi nimic.

— Și atât? I-ați lăsat să scape basma curată?

Îi ia ceva să răspundă.

— Nu a fost numai atât. Andy Thomas și prietenii lui erau beți și voiau vărsare de sânge în noaptea aia. N-am nicio îndoială că ei l-au bătut măr pe reverendul Martin…

— Dar?

— Desenele alea oribile cu creta și spatele crestat… încă mi se pare greu de crezut că ei au făcut așa ceva.

Aripi de înger. Îmi amintesc de tatuajul mic de pe încheietura lui Nicky. *În*

amintirea tatălui meu.

Și altceva ce a zis înainte să plece, când am întrebat-o de desene:

Tata ținea mult la biserică. Era singurul lucru pe care îl iubea. Desenele alea i-au pângărit sanctuarul prețios. Nu bătaia, ci asta l-ar fi ucis.

Mă trec fiori reci. Un curent rece ca gheața.

— Ei trebuie să fi fost, îi zic. Cine altcineva?

— Bănuiesc că da, admite ea oftând. Ed, am greșit că i-am spus tatălui tău. Și că nu am spus cine l-a atacat pe reverend.

— De asta îl vizitezi în fiecare săptămână? Te simți vinovată?

Mama dă din cap că da.

— Poate n-a fost un om bun, dar toți merităm puțină iertare.

— Nu și de la Nicky. A zis că o să-l viziteze când o să moară.

Mama se încruntă.

— Ce ciudat!

— Poți zice și așa.

— Nu, adică e ciudat, pentru că îl vizitează.

— Poftim?

— Asistentele mi-au zis că a venit în fiecare zi în ultima lună.

‣

Pe măsură ce îmbătrânești, lumea se micșorează. Devii Gulliver în propriul Lilliput. Îmi amintesc că Azilul St Magdalene era o clădire veche și imensă. Un conac impunător la capătul unei alei lungi și șerpuitoare, înconjurat de acri întregi de pajiști verzi și tunse meticulos.

Azi aleea e mai mică, pajiștea de afară nu e mai mare decât o grădină din suburbii, un pic năpădită de buruieni și inegală. Niciun grădinar care să aibă grijă să o mai tundă. Baraca veche e într-o rână, cu ușa deschisă, prin care se văd câteva echipamente în paragină și o salopetă veche care atârnă într-un cuier. Mai încolo pe pajiște, unde am întâlnit-o pe femeia bătrână cu pălărie fistichie, e același set de mobilă de grădină din fier forjat ce se sprijină pe niște picioare ruginite, lăsat pradă mizeriei de la păsări și intemperiilor.

Casa este mai mică, pereții albi trebuie revopsiți, iar ferestrele vechi din lemn ar trebui urgent înlocuite. Arată – la fel ca unii dintre locatarii săi, aș zice – ca o doamnă odată bine, ofilită acum, în anii amurgului.

Sun la soneria de la intrare. Urmează o pauză, un trosnet și apoi o voce nerăbdătoare de femeie:

— Da?

— Edward Adams, am venit să-l văd pe reverendul Martin.

— Da.

Ușa bâzâie și o deschid. Înăuntru, azilul nu e foarte diferit de cum mi-l aminteam. Pereții sunt încă gălbeni sau poate de culoarea muștarului. Sunt

foarte sigur că atârnă aceleaşi tablouri şi că miroase la fel. Parfum à la azil. Detergent, pipi şi mâncare stricată.

Într-un colţ al holului este o recepţie la care nu e nimeni. Pe calculator e un screensaver animat, iar pe telefon pâlpâie o lumină. Registrul vizitatorilor e deschis. Mă apropii şi mă uit în jur. Apoi trec cu degetul în josul paginii, uitându-mă la nume şi date…

Nu sunt prea multe. Fie rezidenţii nu au familie sau, cum ar fi spus Chloe, i-au tăiat din porţie şi i-au lăsat să se scufunde în mlaştina mocirloasă a propriei minţi.

Văd imediat numele lui Nicky. L-a vizitat săptămâna trecută. Aşadar, de ce a minţit?

— Pot să vă ajut?

Tresar. Registrul se închide cu zgomot. O femeie îndesată, cu o expresie severă, cu părul strâns în coc şi unghii false uriaşe se uită la mine cu sprâncenele ridicate. Cel puţin aşa cred. Ar putea fi desenate.

— Bună ziua! Eu… mă pregăteam să semnez.

— A, da?

Asistentele au aceeaşi expresie ca mamele. Expresia aia care spune: *Nu mânca rahat, băiete! Ştiu exact ce făceai.*

— Scuze, registrul era deschis la pagina greşită şi…

Pufneşte dispreţuitor, se duce la recepţie şi dă la pagina de azi.

O împunge cu una din ghearele de un purpuriu strălucitor.

— Nume. Persoana pe care o vizitaţi. Prieten sau rudă.

— În regulă.

Iau un pix, îmi scriu numele şi „reverendul Martin”. După ce şovăi o clipă bifez „prieten”.

Asistenta se uită la mine.

— Aţi mai fost aici? mă întreabă.

— Păi… mama vine de obicei.

Se uită la mine mai cu luare-aminte.

— *Adams.* Desigur. Marianne.

Trăsăturile i se îndulcesc.

— E o femeie de treabă. Vine şi îi citeşte în fiecare săptămână. În toţi anii ăştia. Se încruntă deodată. E bine, nu?

— Da. Mă rog, e răcită. De asta sunt aici.

Dă din cap.

— Reverendul e momentan în camera lui. Voiam să mă duc să îl scot pentru ceaiul de după-amiază, dar vrei s-o faci dumneata?

Nu prea. De fapt, acum că sunt aici mă apucă un sentiment de repulsie la gândul că îl voi vedea şi că o să fiu aproape de el, dar nu am de ales.

— Desigur.

— Luați-o pe hol. Camera reverendului este a patra pe dreapta.

— Super! Mulțumesc.

Pornesc încet, târșâindu-mi picioarele. N-am venit pentru asta, ci să văd dacă Nicky își vizitase tatăl. Nu sunt sigur de ce. Părea important. Acum sunt aici. Ei bine, nu prea știu *de ce* sunt aici, dar trebuie să continui cu teatrul.

Ajung la camera reverendului. Ușa e închisă. Aproape mă întorc și o iau înapoi pe hol. Dar ceva – poate o curiozitate morbidă – mă oprește. Ridic mâna și bat. Nu mă aștept la un răspuns, dar pare un gest politicos. După o clipă deschid ușa.

Dacă restul azilului a încercat – și a eșuat – să pară mai mult decât un spital pentru oameni ale căror minți nu se mai pot vindeca, atunci camera reverendului a rezistat cu încăpățânare oricăror încercări de a părea îmbietoare.

Este goală și austeră. Niciun tablou pe pereți sau flori în vaze. Nici cărți, ornamente sau amintiri. Doar o cruce pe perete deasupra patului făcut cu migală și o Biblie lângă. Fereastra dublă – un singur strat de geamuri, o încuietoare șubredă, nu chiar conform standardelor de siguranță – dă spre gazonul neîngrijit ce se întinde până la marginea pădurii. Cred că e o priveliște minunată, dacă ești în stare să o apreciezi, însă mă îndoiesc că reverendul poate.

Omul, sau ce a mai rămas din el, stă într-un scaun cu rotile în fața unui televizor mic într-un colț al încăperii. Pe brațul scaunului este o telecomandă. Dar ecranul televizorului e negru.

Mă întreb dacă doarme, dar apoi văd că are ochii larg deschiși și se uită fix înainte. Efectul este la fel de tulburător. Gura i se mișcă puțin, lăsând impresia că are un soi de monolog intern cu cineva pe care doar el îl vede sau aude. Poate e Dumnezeu.

Fac un efort să intru în cameră, apoi rămân în prag nesigur pentru o clipă. Parcă intru neinvitat, deși sunt sigur că reverendul e foarte puțin conștient de prezența mea. În cele din urmă mă așez jenat la capătul patului lângă el.

— Bună ziua, domnule reverend!

Niciun răspuns, dar la ce mă așteptam?

— Probabil nu vă amintiți de mine. Sunt Eddie Adams. Mama vine să vă viziteze în fiecare săptămână în ciuda… ei bine, în ciuda a tot.

Tăcere. Cu excepția respirației șuierate și scăzute. Nu se aude nici ticăitul ceasului. Nimic care să marcheze trecerea timpului. Dar cred că aici e ultimul lucru pe care ți-l dorești. Să ți se amintească trecerea înceată a timpului. Mă uit în jos, departe de privirea fixă a reverendului. Deși sunt adult, încă mă simt speriat și nelalocul meu.

— Eram un puşti când m-aţi văzut ultima oară. Aveam doisprezece ani. Eram prieten cu Nicky. Vi-o amintiţi? Fiica dumneavoastră… Ce întrebare idioată! Sunt sigur că da. Undeva. Înăuntru.

Iar fac o pauză. Nu intenţionasem să zic nimic, dar acum că sunt aici îmi dau seama că vreau să vorbesc.

— Tatăl meu a avut şi el probleme cu mintea. Nu ca dumneavoastră. La el problema e că totul se scurgea. De parcă era o spărtură. Nu putea să reţină nimic: amintirile, cuvintele şi în cele din urmă a uitat de el însuşi. Cred că la dumneavoastră e invers. Totul e ferecat. Undeva. În adâncime. Dar încă acolo.

Ori s-a şters, e distrus, a dispărut pentru totdeauna. Dar nu cred. Gândurile, amintirile trebuie să se ducă undeva. Poate ale lui tata s-au scurs, dar mama şi cu mine am încercat să păstrăm ce puteam. Să ne amintim pentru el. Să păstrăm în siguranţă în mintea noastră cele mai preţioase clipe.

Numai că, pe măsură ce îmbătrânesc, mi se par mai greu de recuperat. Evenimente, ce a zis cineva, ce a purtat sau cum arăta devin din ce în ce mai neclare. Trecutul se estompează ca o poză veche şi, oricât aş încerca, nu pot face nimic ca să opresc mersul lucrurilor.

Mă uit din nou la reverend şi aproape sar din pat pe podea.

Se uită direct la mine cu ochii lui cenuşii şi severi.

Buzele i se mişcă şi se aude o şoaptă slabă.

— Mărturiseşte!

Mi se strânge pielea capului.

— *Ce?*

Mă apucă deodată de braţ. Pentru cineva care şi-a petrecut ultimii 30 de ani fără să se poată duce neînsoţit la toaletă, are o strânsoare destul de puternică.

— Mărturiseşte!

— Ce anume? Nu am…

Înainte să mai pot spune ceva, o bătaie în uşă mă trimite în cealaltă direcţie. Reverendul îmi dă drumul.

O asistentă îşi bagă capul. E alta. Slabă şi blondă, cu o faţă blândă.

— Bună ziua! spune ea zâmbind. Voiam să verific dacă e totul în ordine.

Zâmbetul i se şterge.

— Totul e-n regulă, nu?

Încerc să-mi revin. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să apese cineva butonul de panică şi să fiu escortat afară.

— Da, e bine. Doar… ei bine, vorbeam doar eu.

Asistenta zâmbeşte.

— Mereu le spun oamenilor că trebuie să discute cu rezidenţii. Le face

bine. Poate nu ascultă, dar înțeleg mai mult decât credem.

Mă chinui să zâmbesc.

— Știu ce ziceți. Tata a avut Alzheimer. Adesea răspundea la lucruri pe care credeam că nu le-a priceput.

Dă din cap înțelegătoare.

— Nu înțelegem multe despre bolile mintale. Dar mai sunt încă oameni acolo înăuntru. Orice s-a întâmplat – își atinge capul – inima e la fel.

Mă uit la reverend. Privirea îi e din nou fixă. *Mărturisește!*

— Poate aveți dreptate.

— Luăm ceaiul în camera comună, îmi spune pe un ton mai jovial. Ați vrea să-l aduceți pe reverend?

— Da, desigur.

Orice ca să ies de aici. Iau scaunul și îl împing pe ușă. Mergem pe coridor.

— Nu v-am mai văzut pe aici, remarcă asistenta.

— Nu, de obicei vine mama.

— A, Marianne?

— Da.

— E bine?

— E răcită.

— O, Doamne! Sper să se simtă mai bine curând.

Deschide ușa de la camera comună – camera unde l-am vizitat înainte împreună cu mama – și îl aduc pe reverend înăuntru. Forțez nota.

— Mama spune că l-a vizitat fiica lui.

Asistenta pare căzută pe gânduri.

— Da, așa e, am văzut o tânără cu el recent. Slabă, cu păr negru?

— Nu, încep eu, Nicky e…

Și apoi fac o pauză.

Mă plesnesc în gând. *Desigur*. Nicky n-a fost aici, indiferent ce a scris o tânără în registru. Dar reverendul are altă fiică. Pe *Chloe*. Chloe a venit să-și vadă tatăl.

— Scuze. Dau înapoi. Da, ea e.

Asistenta dă din cap.

— Nu știam că e rudă. Oricum, trebuie să mă duc să servesc ceaiul.

— Da, desigur.

Se îndepărtează. Și câteva chestii încep să aibă sens. Unde se ducea Chloe când nu era la muncă. Vizita de săptămâna trecută. În aceeași zi s-a întors beată, în lacrimi și făcuse comentariile alea ciudate despre familie.

Dar de ce? Mai multă cercetare? Răscolea trecutul? Ce pune la cale?

Îl aduc pe reverend în cameră și îl pun să se uite la televizor unde acum se dă *Diagnostic: crimă.* Iisuse, dacă nu-ți pierdeai mintea înainte să vii aici, să

te uiți la Dick Van Dyke și la familia lui jucând ca niște cizme în fiecare zi, te-ar face să explodezi.

Apoi altceva îmi atrage atenția. În spatele televizorului și a siluetelor în fotolii e o persoană fragilă care stă în fața ușilor vitrate. Are o haină de blană groasă pe ea, un turban purpuriu într-un echilibru precar pe cap, din care ies fuioare de păr alb.

Femeia din grădină. Cea care mi-a zis un secret. Dar a fost în urmă cu 30 de ani. Nu pot să cred că e încă în viață. Cred că avea în jur de 60 de ani pe atunci. Dar tot ar avea în jur de 90 acum.

Cuprins de curiozitate, mă duc în față și împing ușile. Aerul e răcoros, dar soarele încălzește un pic vremea.

— Bună ziua!

Femeia din grădină se întoarce. Ochii îi sunt lăptoși și încețoșați de cataractă.

— Ferdinand?

— Nu, mă cheamă Ed. Am venit aici o dată, cu mult timp în urmă, cu mama.

Se apleacă în față și se uită cu ochi mijiți la mine. Ochii îi dispar într-o rețea de riduri maro ce seamănă cu un pergament încrețit.

— Mi te amintesc. Băiatul. Hoțul.

Simt că ar trebui să neg, dar ce rost are?

— Așa e, îi zic.

— Ai pus la loc ce-ai furat?

— Da.

— Bun băiat!

— Pot să mă așez?

Arăt singurul scaun de acolo.

Șovăie, apoi încuviințează din cap.

— Însă doar o clipă. O să vină Ferdinand în curând.

— Desigur.

Mă las în scaun.

— Ai venit să-l vezi, îmi zice.

— Pe Ferdinand?

— Nu, neagă clătinând din cap. Pe reverend.

Mă uit în spate acolo unde stă cufundat în scaun. *Mărturisește!*

— Da, ați zis și înainte – i-a păcălit pe toți. Ce ați vrut să spuneți?

— Picioare.

— Poftim?

Se apleacă în față și îmi prinde coapsa cu o gheară albă și osoasă. Tresar. Nu sunt genul căruia îi place să fie atins nici în cele mai prielnice momente.

Azi nu e cu siguranţă una din acele zi.

— Îmi place un bărbat cu picioare bune. Ferdinand are picioare straşnice. Picioare *puternice*.

— Înţeleg.

Nu înţeleg, dar e mai uşor să fiu de acord cu ea.

— Ce are a face cu reverendul? o întreb.

— Cu reverendul?

Chipul i se încețoșează din nou. Nu mai recunoaște. Parcă îi văd mintea ducându-se din prezent în trecut. Îmi dă drumul piciorului şi se uită chiorâş la mine:

— Cine eşti? Ce faci pe scaunul lui Ferdinand?

— Îmi pare rău.

Mă ridic. Piciorul stâng mă doare un pic din cauza strânsorii.

— Du-te şi adu-l pe Ferdinand. A întârziat.

— Da. A fost… o plăcere… să vă reîntâlnesc.

Flutură din mână fără chef. Mă întorc şi trec înapoi pragul uşilor vitrate. Aceeaşi asistentă care m-a poftit stă în apropiere și șterge pe cineva la gură. Ridică privirea:

— N-am ştiut că o cunoaşteţi pe Penny, îmi spune.

— Am cunoscut-o când am venit cu mama cu mulţi ani în urmă. Mă mir că mai e aici.

— Are 98 de ani acum şi e puternică.

Picioare puternice.

— Şi tot îl aşteaptă pe Ferdinand?

— O, da!

— Cred că asta e dragostea adevărată. Să-ţi aştepţi logodnicul atâţia ani.

— Da, aşa o fi.

Asistenta se îndreaptă de spate şi îmi zâmbeşte radios.

— Numai că pe logodnicul decedat îl chema, de fapt, Alfred.

‣

Mă duc spre casă cu paşi repezi. Aş fi putut merge cu maşina până la St Magdalene, dar e la doar jumătate de oră pe jos de oraş şi voiam să-mi limpezesc mintea. Deşi, ca să fiu sincer, nu-mi prea iese. Cuvintele şi propoziţiile îmi plutesc prin minte, ca fulgii de zăpadă într-un glob.

Mărturisește! Picioare puternice. Pe logodnicul decedat îl chema, de fapt, Alfred.

E ceva acolo. Aproape vizibil prin perdeaua tulbure. Dar nu pot să-mi limpezesc gândurile care se agită ca să pot vedea mai clar.

Îmi ridic gulerul hainei. Soarele nu mai e, fiind înlocuit de nori cenuşii. Amurgul pândeşte deja, o umbră întunecată în coasta zilei.

Mă simt ciudat în împrejurimile şi locurile cunoscute. Sunt un străin în lumea mea. De parcă tot timpul am perceput greşit lucrurile. Nu m-am uitat *cum trebuie.* Totul pare mai ascuţit, mai greu. Aproape îmi imaginez că, dacă aş atinge o frunză din copac, mi-ar tăia degetul.

Trec de marginea pădurii care acum este un cartier întins de locuinţe. Mă uit constant în urmă, tresărind la fiecare rafală de vânt. Singurii oameni pe care îi văd sunt un bărbat care plimbă un labrador cu o expresie reticentă şi o mamă tânără care împinge un cărucior spre staţia de autobuz.

Dar nu e adevărat. O dată sau de două ori cred că văd pe cineva sau *altceva* pândind în umbrele din spatele meu: piele de culoarea fildeşului, borul unei pălării negre şi o strălucire palidă de păr alb ce îmi rămân o secundă în colţul ochiului.

Ajung acasă, mă simt încordat şi fără suflare, asudat în ciuda vremii reci. Pun o mână lipicioasă pe clanţă. Trebuie să chem un lăcătuş să schimbe încuietorile. Dar întâi vreau să beau ceva. Adică am *nevoie* de o băutură. Mai multe. Intru în hol şi mă opresc. Cred că am auzit un zgomot, dar ar putea fi vântul sau casa. Şi totuşi… mă uit în jur. Ceva e în neregulă. Miroase ceva. O aromă vagă de vanilie. Feminină. Nelalocul ei. Şi uşa de la bucătărie. E întredeschisă. N-am închis-o înainte să plec?

Strig:

— Chloe?

Tăcere răsunătoare. Desigur. Ce prost! Sunt nervii mei mai întinşi decât coardele unei Stradivarius. Pun cheile pe masă. Şi apoi sar până în tavan când aud o voce laconică şi tărăgănată din bucătărie:

— Era şi timpul!

2016

Are părul desfăcut până la umeri. L-a vopsit blond. Nu i se potrivește. Poartă blugi, tenişi în picioare şi un hanorac vechi cu Foo Fighters. Nu e machiată cu negru la ochi ca de obicei. Nu pare a fi Chloe. Nu Chloe a mea. Dar cred că nici nu a fost vreodată.

— E un look nou? o întreb.

— Am vrut o schimbare.

— Îmi plăcea mai mult cum erai înainte.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

— N-am vrut să te rănesc niciodată.

— Nu sunt rănit, ci şucărit.

— Ed…

— Scutește-mă! Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui să sun acum la poliție.

— Pentru că n-am făcut nimic rău.

— M-ai urmărit. Ai trimis scrisori de amenințare. De crimă ce zici?

— *Crimă?*

— L-ai urmărit pe Mickey până la râu în noaptea aia și l-ai împins.

— *Iisuse,* Ed! De ce să-l omor pe Mickey?

— Tu să-mi spui!

— Acum recunosc totul ca într-un roman polițist prost?

— Credeam că de asta te-ai întors.

Ridică o sprânceană.

— De fapt, am lăsat o sticlă de gin în frigider.

— Servește-te!

Se duce şi ia sticla de Bombay Sapphire.

— Vrei?

— Ce întrebare stupidă!

Toarnă două porții generoase, se așază în fața mea și ridică paharul.

— Noroc!

— Cu ce ocazie bem?

— Cu ocazia mărturisirilor?

Mărturisește!

Trag o dușcă și îmi amintesc că nu-mi prea place ginul. Acum o sticlă de spirt m-ar ajuta.

— Bine. Începe tu. De ce ai venit aici să locuiești cu mine?
— Poate îmi plac bărbații mai în vârstă.
— Cândva ai fi făcut foarte fericit un bărbat în vârstă.
— Iar acum?
— Aș vrea să aud doar adevărul.
— Bine. Mickey, prietenul tău, m-a contactat în urmă cu un an.
Nu era răspunsul la care mă așteptam.
— Cum te-a găsit?
— Nu m-a găsit pe mine, ci pe mama.
— Credeam că mama ta a murit.
— Nu, asta i-am spus lui Nicky.
— Altă minciună. Ce șocant!
— Oricum ar putea fi la fel de bine să fie și moartă. N-a fost chiar o mamă extraordinară. Mi-am petrecut jumătate din adolescență prin centre de plasament.
— Credeam că l-a găsit pe Dumnezeu.
— Mda, după El a găsit și băutura, iarba și orice tip care îi cumpăra votcă și cocaină.
— Îmi pare rău.
— N-ai de ce. Oricum i-a zis aproape imediat lui Mickey cine e tata. Și când zic *aproape* mă gândesc că a băut jumătate de sticlă de Smirnoff.
— Și apoi te-a găsit Mickey?
— Da. Știai de tatăl tău?
Dă din cap că da:
— Mi-a zis mama cu mulți ani în urmă, când era beată. Nu mi-a păsat. Era doar un donator de spermă, un accident biologic. Dar cred că vizita lui Mickey mi-a trezit interesul. Mai ales că îmi făcuse și o propunere. Dacă îl ajutam cu cercetarea la o carte pe care o scria, avea să-mi dea o parte din bani.
Mă ia un sentiment deprimant de déjà-vu.
— Sună cunoscut.
— Mda. Însă, spre deosebire de tine, am insistat să-mi dea niște bani înainte.
Zâmbesc cu tristețe:
— Desigur.
— Știi, nu mă simt grozav, dar mi-am spus că o fac și pentru tine – aflu chestii despre familie, trecut.
— Și banii n-aveau cum să strice, nu?
Trăsăturile i se înăspresc.
— Și ce vrei să zic, Ed?

Vreau să *nu* zică nimic. Vreau să fie doar un coşmar sinistru. Dar realitatea este mereu mai grea şi mai crudă.

— Deci, practic, Mickey te-a plătit să ne spionezi pe mine şi pe Nicky. De ce?

— Mi-a zis că s-ar putea să te deschizi mai mult. Şi avea să fie un context interesant.

Context. Cred că asta am reprezentat mereu pentru Mickey. Nu un prieten, ci doar un căcat de context.

— Apoi Nicky a aflat ce făceai şi te-a dat afară?

— Cam aşa ceva.

— Şi s-a întâmplat să am o cameră liberă. Ce coincidenţă!

Prea bine, desigur. Mă întrebasem de ce tânărul care se pregătea să se mute (un student tupeist la medicină) s-a răzgândit brusc şi a vrut banii înapoi. Dar acum pot intui de ce.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt chiriaş? o întreb.

Îşi plimbă degetele pe buza paharului.

— Cred că s-a dus să bea câteva pahare cu o tânără care i-a zis că eşti un libidinos căruia îi plac studenţii la medicină şi că ar trebui să-şi închidă uşa la noapte.

— Ce plan meticulos!

— De fapt, ţi-am făcut o favoare. Era cam tâmpit.

Clatin din cap. Nu e prost mai mare decât unul bătrân, poate cu excepţia unuia între două vârste. Mă întind după gin şi umplu tot paharul. Apoi dau pe gât jumătate.

— Dar scrisorile?

— Nu eu le-am trimis.

— Dar cine?

Înainte să poată rosti ceva, răspund la propria-mi întrebare:

— Mickey, nu?

— Bingo! Ai câştigat premiul special.

Desigur. A tulburat trecutul. Să ne sperie. Era clar Mickey, de la o poştă. Dar bănuiesc că în cele din urmă se fripsese singur.

— Nu i-ai făcut ceva?

— Sigur că nu. Iisuse, Ed! Chiar crezi că aş omorî pe cineva?

Chloe tace un moment, apoi continuă:

— Dar ai dreptate, l-am urmărit în noaptea aia.

Deodată îmi pică fisa.

— Mi-ai luat haina?

— Era frig. Am luat-o când ieşeam.

— De ce?

— Păi, arăta mai bine pe mine…

— *De ce* l-ai urmărit?

— Știu că n-o să mă crezi, dar mă săturasem să mint. Auzisem fără să vreau ce prostii îți îndruga. M-am înfuriat, așa că m-am dus după el. Să-i spun că mă săturasem.

— Ce s-a întâmplat?

— A râs de mine. Mi-a aruncat că mi-o trag cu tine și că abia aștepta să bage asta în carte pentru sare și piper.

Dragul de Mickey!

— L-am pălmuit, continuă ea. Peste față. Poate mai tare decât voiam. I-a dat sângele. M-a înjurat și a plecat împleticindu-se…

— Spre râu?

— Nu știu, n-am mai rămas. Dar nu l-am împins.

— Și haina mea? o întreb.

— Era murdară, avea sângele lui Mickey pe ea. Nu puteam să o pun la loc în cuier, așa că am băgat-o la fundul șifonierului.

— Mersi.

— Nu credeam că o să-ți lipsească și m-am gândit să o dau la curățătorie când aveau să se calmeze spiritele.

— Până acum e totul foarte plauzibil.

— Ed, n-am venit să te conving de nimic. Crezi ce vrei.

Dar o cred. Desigur, încă nu era limpede ce s-a întâmplat cu Mickey.

— De ce ai plecat? o întreb.

— Un prieten de la magazin te-a văzut intrând și a auzit că mă cauți. M-au sunat. M-am gândit că, dacă ai aflat de Nicky, vei afla și că am mințit. Nu puteam să dau imediat ochii cu tine.

Mă uit în pahar.

— Și aveai de gând să fugi?

— M-am întors.

— Pentru gin.

— Nu doar pentru gin. Se întinde după mâna mea. Ed, n-au fost numai minciuni. Tu *ești* prietenul meu. În noaptea când m-am îmbătat, am vrut să-ți spun tot adevărul.

Aș vrea să-mi trag mâna, însă nu am atâta mândrie. Îi las degetele reci și palide să stea pe ale mele o clipă, până și le trage ea și se caută în buzunar.

— Știu că nu pot să îndrept totul, dar credeam că asta poate să te ajute.

Pune un carnețel negru pe masă.

— Ce e?

— Carnetul lui Mickey.

— De unde îl ai?

— I l-am furat din buzunarul de la haină când a venit la tine în noaptea aia.

— Sinceritatea ta nu e foarte convingătoare.

— N-am spus niciodată că sunt onestă. Am spus că n-au fost doar minciuni.

— Ce conţine?

Dă din umeri.

— N-am citit multe. Par chestii lipsite de sens, dar poate tu deslușești ceva.

Răsfoiesc câteva pagini. Scrisul urât al lui Mickey este și mai puțin citeț decât al meu. Nici măcar nu sunt propoziții coerente. Notițe, gânduri, nume (și al meu printre ele). Îl închid. Ar putea fi ceva sau nimic, dar mai bine mă uit singur din nou.

— Mersi.

— Cu plăcere.

Mai vreau să știu ceva.

— De ce ți-ai vizitat tatăl? Tot pentru Mickey și cartea lui?

Se uită mirată la mine.

— Ai mai făcut cercetări?

— Puțin.

— Mă rog, n-are nimic de-a face cu Mickey. A fost pentru mine. Inutil, desigur. N-are habar cine sunt. Poate așa e mai bine, nu?

Se ridică și își ia rucsacul de pe jos. Are un cort legat deasupra.

— Nu ți-a dat Mickey bani pentru un hotel de cinci stele?

— Nici măcar de motel, zice privindu-mă cu răceală. Îi folosesc ca să-mi plătesc facultatea de la anul, dacă vrei să știi.

Își pune rucsacul în spate. Pare slabă și fragilă cu greutatea în spate.

— O să fii bine, da? o întreb în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Nu-mi strică o noapte sau două cu cortul în pădure.

— *În pădure?* Nu cred că vorbești serios. Nu poți găsi un hostel sau ceva?

Se uită urât la mine.

— E-n regulă. Am mai stat așa.

— Dar nu ești în siguranță.

— Din cauza lupului cel mare și rău, a vrăjitoarei malefice și a casei de turtă dulce?

— Bine, fă mișto de mine.

— Asta-i treaba mea. Ne mai vedem, Ed! spune ea din pragul ușii de la intrare

Ar fi trebuit să mai spun ceva. *În visele tale*. *Poate vin eu pe la tine*. *Nu se știe niciodată*. Orice. Ceva potrivit pentru a pune capăt relației.

Dar nu o fac. Și momentul trece, căzând în marea prăpastie, unde se alătură celorlalte momente pierdute; „ar fi trebuit”, „aș fi putut” și „dar dacă” care alcătuiesc marea gaură neagră din centrul vieții mele.

Ușa din față se trântește. Înclin paharul și îmi dau seama că e gol. La fel și sticla de gin. Mă ridic, iau în schimb sticla de bourbon și îmi pun o cantitate sănătoasă. Apoi mă așez și răsfoiesc din nou prin carnet. Vreau doar să-l trec repede în revistă. Însă, după patru pahare mari, încă îl mai citesc. Ca să fiu sincer, Chloe are dreptate: în mare parte nu are sens deloc. Gânduri aleatorii, fluxul conștiinței, multe nonsensuri, iar ortografia e mai proastă decât scrisul de mână. Însă mă tot întorc la o pagină aproape de sfârșit:

Cine a vrut să o ucidă pe Elisa?
Omul de cretă? Nimeni?
Cine voia să-i facă rău Reverendului Martin?
Toți!! Suspecți: Tatăl lui Ed, ~~mama lui Ed. Nicky.~~ Hannah Thomas? Gravidă cu copilul lui Martin. Tatăl lui Hannah? Hannah? Hannah – reverendul Martin. Elisa – domnul Halloran. Legătură? Nimeni nu voia să îi facă rău Elisei – important!
PĂR.

Am o bănuială, dar nu pot să pun punctul pe i. În cele din urmă închid caietul și îl dau în lături. E târziu și sunt beat. Nimeni nu a găsit răspunsuri pe fundul unei sticle. Nu ăsta e scopul, desigur. De obicei bei până la fund pentru a uita întrebările.

Sting lumina și încep să urc împleticit scările. Apoi mă răzgândesc și mă reîntorc pe două cărări în bucătărie. Iau carnetul lui Mickey cu mine. Mă duc la baie, pun carnetul pe măsuța de lângă pat, unde mă prăvălesc. Sper să leșin de la whisky înainte să adorm. E o diferență importantă. Somnul de la prea mult alcool e diferit. E inconștiență cu gheață. Dacă dormi normal, te îndepărtezi și visezi. Și uneori… te trezești.

‣

Mi se deschid ochii burse. Nu mă trezesc treptat prin mai multe stadii ale somnului. Inima îmi bubuie, trupul mi-e scăldat de transpirație, iar ochii parcă îmi iau foc. Ceva m-a trezit. Nu. Greșeală. Ceva m-a *smuls* din somn și m-a trezit.

Mă uit prin cameră. Goală, numai că nicio cameră nu e cu adevărat goală, nu în întuneric. Sunt umbre în colțuri și pe jos dormind liniștite, uneori mișcându-se. Dar nu asta m-a trezit, ci senzația că cineva stătuse pe patul meu cu câteva secunde în urmă.

Mă ridic în capul oaselor. Ușa de la dormitor e larg deschisă. Știu că am

închis-o înainte să mă bag în pat. În hol se strecoară lumina difuză a lunii ce intră de pe fereastra de la palier. Azi cred că e lună plină. La fix. Pun picioarele pe podea, chiar pe când partea minusculă și rațională a creierului care există și când visezi îmi spune că e o idee proastă, *foarte* proastă, una din cele mai proaste. Trebuie să mă trezesc. Chiar acum. Dar nu pot. Nu din visul acesta. Unele vise, ca și anumite lucruri în viață, trebuie să se desfăşoare până la sfârşit. Şi, chiar dacă m-aş trezi, visul s-ar întoarce. Aşa e cu visele astea care te chinuie până nu le urmezi în miezul putred și nu tai rădăcinile putrede.

Îmi pun papucii în picioare și halatul pe mine. Mi-l înfăşor bine în jurul taliei și cobor pe palier. Mă uit în jos. Pe jos e mizerie și altceva. Frunze.

Mă mişc mai repede pe scările care trosnesc, prin hol și în bucătărie. Uşa din spate este deschisă. O pală de vânt rece îmi înconjoară gleznele goale pe când întunericul de afară mă îmbie cu degete înghețate. Nu simt mirosul proaspăt al aerului nopții, ci unul diferit: putreziciune umedă și fetidă. Îmi duc instinctiv mâna la gură și nas. Şi, pe când o fac, mă uit în jos. Pe podeaua întunecată placată cu gresie a bucătăriei e un om de cretă – un braț arată spre ușă. Desigur. Un om de cretă îmi arată calea. Ca înainte.

Încă aştept și apoi mai arunc o ultimă privire plină de regret la confortul bucătăriei din spate și ies pe ușa din spate.

Nu stau pe alee. Visul m-a aruncat, aşa cum fac visele, într-un alt loc. Pădurea. Umbrele foşnesc și şoptesc în jurul meu, copacii gem și scârțâie, crengile se mişcă de colo până colo ca insomniacii chinuiți de coşmaruri.

Am o lanternă pe care nu-mi amintesc să o fi luat. O îndrept în față și văd ceva mişcare într-un tufiş. Merg înainte, încercând să ignor bătăile frenetice ale inimii, concentrându-mă pe trosnetele și scrâşnetele pe care le fac picioarele mele pe terenul neregulat. Nu știu cât de departe merg. Pare mult, dar poate sunt câteva secunde. Cred că mă apropii. Dar de ce?

Mă opresc. Deodată, pădurea se răreşte. Stau într-un mic luminiş. Unul pe care îl știu. E același de acum mulți ani.

Luminez cu lanterna. E gol, cu excepția a câtorva mormane mici de frunze. Nu portocalii sau maronii ca înainte. Sunt deja moarte și răsucite, putrezite și cenuşii. Şi se mişcă, îmi dau seama îngrozit. Fiecare morman mic se mişcă neîncetat.

Eddieeee! Eddieeee!

Nu mai e vocea lui Sean Cooper sau a domnului Halloran. Azi am companie diferită. Feminină.

Din primul morman de frunze iese o mână palidă care despică aerul ca un animal nocturn ce iese din hibernare. Îmi înăbuş un strigăt. Din alt morman iese o labă a piciorului care țopăie în jur cu ojă roz pe unghii. Un picior se

târăşte în faţă, ţinut de un ciot însângerat, şi din cel mai mare morman de frunze iese un trunchi slab şi tonifiat, care începe să se târască pe jos ca un miriapod uman hidos.

Dar lipseşte ceva. Mă uit la o mână care se mişcă repede pe degete către cel mai îndepărtat morman de frunze. Dispare înăuntru şi apoi se ridică aproape maiestuos din movila putrezită purtând capul retezat, cu părul căzându-i peste faţa pe jumătate distrusă.

Urlu. Vezica mea plină cu whisky îşi dă drumul şi urina caldă mi se prelinge pe cracul de pijama. Abia observ. Îi văd doar capul fugind pe pământ spre mine, cu faţa încă acoperită de o perdea de păr mătăsos. Mă dau în spate, mă împiedic de o rădăcină şi cad cu toată greutatea pe spate.

Mă prinde cu degetele de gleznă. Vreau să ţip, dar coardele vocale sunt distruse, paralizate. Hibridul mână/cap se mişcă delicat pe piciorul meu, trecând peste zona umedă dintre picioare şi se aşază un pic pe burta mea. Am depăşit sentimentul de frică. Şi de repulsie. Sunt cu câţiva paşi dincolo de sănătatea mintală.

Edddieee! şopteşte. *Eddieee!*

Mana se târăşte pe piept. Începe să ridice capul. Îmi ţin respiraţia, aşteptând ochii acuzatori să mă pironească.

Mărturiseşte! mă gândesc. *Mărturiseşte!*

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Degetele ei îmi mângâie obrazul şi îmi dezmiardă buzele. Şi apoi observ ceva. Unghiile. Sunt vopsite în negru. Nu e bine. Nu e…

Îşi dă părul pe spate, e proaspăt vopsit blond, cu urme roşii de la sângele de la gâtul retezat.

Şi îmi dau seama de greşeala făcută.

‣

Mă trezesc între aşternuturi încâlcite pe podea lângă pat. Îmi simt coccisul zdrobit. Stau acolo şi gâfâi, lăsând realitatea să mă împresoare. Numai că nu prea merge. Visul e încă prea aproape, încă îi văd faţa. Degetele atingându-mi buzele. Îmi trec mâna prin păr şi descâlcesc o rămurică. Mă uit la picioare. Manşetele pijamalei şi tălpile papucilor sunt pline de mizerie şi frunze călcate. Simt mirosul acru de urină. Înghit în sec.

Mai e şi altceva şi trebuie să înţeleg rapid ce e, înainte să dispară ca păianjenul cu cap hidos din vis.

Fac un efort să mă ridic şi să mă pun pe pat. Aprind lampa de pe noptieră şi iau carnetul lui Mickey de pe masă. Dau paginile cu repeziciune până ajung la ultima. Mă uit la notiţele mâzgălite de Mickey şi realizez ceva cu o limpezime absurdă. Parcă aud zgomotul fisei care pică.

E ca atunci când te uiţi la una din imaginile cu iluzii optice şi, oricât ai

încerca, nu vezi decât niște puncte sau linii vălurite. Apoi te mişti puțin și deodată vezi imaginea ascunsă. Limpede. Și, odată ce ai văzut-o, te întrebi cum naiba de *nu* ai văzut-o până acum. E atât de orbitor de evident.

Unghiul meu a fost greşit în tot acest timp. Cu toții am greșit. Poate pentru că nu am avut ultima parte a puzzle-ului. Pentru că în toate pozele cu Elisa din ziare, din reportajele de la televizor apărea imaginea de *dinainte* de accident. *Acea* imagine, *acea* poză a devenit Elisa, fata din pădure.

Dar nu era o poză adevărată. Nu era o fată a cărei frumuseţe fusese smulsă atât de crud. Nu era fata pe care încercasem să o salvez cu domnul Halloran.

Și cu atât mai important, nu era Elisa care se hotărâse recent că era nevoie de o schimbare. Care se vopsise. Care, de la distanță, nici nu mai arăta ca Elisa.

„Nimeni nu voia să-i facă rău Elisei – important! PĂR”.

1986-1990

Când aveam nouă sau zece ani, îmi plăcea la nebunie *Doctor Who.* La doisprezece ani, devenise foarte penibil și de rahat. După mintea mea de doisprezece ani, totul începuse să o ia la vale când Peter Davison s-a transformat în Colin Baker, care nu era la fel de tare cu haina lui cretină multicoloră și cravata cu picăţele.

Oricum, până atunci îmi plăcuse fiecare episod, mai ales cele cu Daleks și cele în care te lăsau în suspans. În coadă de pește.

Ideea era că finalul nerezolvat era mereu mai bun decât soluția pe care o așteptai cu nerăbdare toată săptămâna. În primul episod doctorul era în mare pericol, înconjurat de o mulţime de Daleks gata să-l extermine sau pe o navă specială aproape să explodeze sau trebuia să facă faţă unui monstru uriaș de care nu avea cum să scape.

Dar mereu se întâmpla așa și presupunea ceea ce Gav Grasu numea „o vrăjeală uriașă și de rahat". O trapă secretă sau o salvare imediată de către UNITATE sau ceva incredibil ce putea face din nou doctorul cu șurubelnița lui sonică. Deși tot îmi plăcea să mă uit la a doua parte, mereu mă simţeam dezamăgit, de parcă fusesem cumva tras pe sfoară.

În viața reală nu ai parte de trucuri. Nu poți să scapi de destinul teribil, pentru că șurubelnița ta sonică funcţiona pe aceeași frecvenţă cu butonul de autodistrugere al cyberoamenilor. Lucrurile nu mergeau așa.

Și totuși, pentru o clipă, după ce am auzit de moartea domnului Halloran, voiam să trișez cumva. Voiam ca domnul Halloran să nu fi murit. Să apară și să le spună tuturor. *De fapt*, *sunt încă în viață*. *N-am făcut-o eu și lucrurile s-au întâmplat așa*…

Cred că am simţit că nu era sfârșitul *potrivit*. Nu era unul *bun.* Era dezamăgitor. Parcă trebuia să fie ceva mai mult. Și erau lucruri care mă deranjau. Cred că se numeau „fisuri în poveste" dacă te refereai la *Doctor Who.* Lucruri pe care scenariștii sperau să nu le observi, dar o făceai. Chiar și la doisprezece ani. De fapt, *mai ales* la doisprezece ani. Te pricepi foarte bine să nu fii tras pe sfoară la doisprezece ani.

Adică după aia toată lumea a spus că domnul Halloran era nebun, de parcă cumva așa se explica totul. De parcă, dacă erai nebun sau o șopârlă de doi metri în *Doctor Who*, tot aveai un motiv.

Când le-am spus-o și lui Gav Grasu și lui Hoppo (pentru că, în ciuda faptului că găsisem cadavrul împreună, nu ne-am apropiat de Mickey și nu

am ieșit mai mult după aceea), Gav Grasu se uita exasperat la mine, își rotea degetul în dreptul capului și spunea: „A făcut-o pentru că era sărit, omule. Era complet țăcănit. Diliu. Pe alăturea cu drumul. Membru plătit al brigăzii smintiților”.

Hoppo nu spunea multe, cu excepția unei dăți când Gav tot vorbea și nu ajungea la subiect. Atunci a adăugat încetișor: „Poate a avut motivele lui. Doar nu le înțelegem pentru că nu suntem ca el”.

Cred că era și un sentiment de vină pentru amestecul meu, mai ales în ceea ce privește rahatul ăla de inel stupid.

Dacă nu i l-aș fi lăsat atunci, oare toți ar mai fi crezut că domnul Halloran era vinovat? Probabil că da, pentru că s-a sinucis. Dar poate că, dacă nu era inelul, nu i-ar fi pus în cârcă uciderea Elisei. Poate nu ar fi clasat cazul așa de repede. Poate ar fi continuat să caute mai multe probe. Arma crimei. Capul.

Nu puteam oferi un răspuns satisfăcător la întrebări, la acele dubii. Așa că în cele din urmă le-am pus deoparte. Cu lucruri copilărești. Numai că nu sunt foarte sigur dacă chiar am reușit să le lăsăm deoparte.

Timpul s-a scurs, iar ce s-a întâmplat vara a început să se șteargă din amintirile noastre. Am împlinit paisprezece, cincisprezece, șaisprezece ani. Examenele, hormonii și fetele ne-au acaparat gândurile.

Pe atunci aveam altele pe cap. Boala tatei începuse să se manifeste. Viața căpăta o rutină cu care aveam să fiu groaznic de familiar mulți ani. Ziua învățam, apoi munceam, iar seara făceam față minții tatei care se deteriora din ce în ce mai mult și frustrărilor mamei. Devenise un obicei.

Gav a început să se vadă cu o fată drăguță și cam durdulie, pe nume Cheryl. A început și să piardă în greutate. Treptat. Mânca mai puțin și mergea cu bicicleta mai mult. S-a înscris într-un club de alergare și, deși la început i s-a părut o glumă, în curând alerga mai mult și mai repede și a continuat să slăbească. De parcă se descotorosea de vechea sa personalitate. Și cred că asta a făcut. Pe lângă greutate, a pierdut și comportamentul mai excentric, șuvoiul constant de glume care au fost înlocuite de o nouă seriozitate. Ceva mai glacial. Glumea mai puțin, învăța mai mult și, când nu învăța, se vedea cu Cheryl. Ca și Mickey, începea să se îndepărteze. Rămâneam doi: Hoppo și cu mine.

Am avut două relații serioase. Și câteva tipe de care mi-a plăcut, dar nu am putut să am o relație cu ele, printre care o profesoară de engleză brunetă, destul de severă, ochelari mici și ochi verzi incredibili. Domnișoara Barford.

Hoppo – ei bine, pe Hoppo nu-l prea interesau fetele până a întâlnit-o pe una pe nume Lucy (cea care îl va înșela în cele din urmă cu Mickey și va provoca o bătaie la petrecerea la care nu m-am dus).

Hoppo s-a îndrăgostit tare de tot. Puşti fiind, nu am prea înţeles. Adică era destul de drăguţă, dar nimic special. Era ca un şoricel. Păr şaten drept, ochelari. Se îmbrăca şi ciudat. Fuste lungi cu franjuri, cizme mari, tricouri colorate şi toate rahaturile alea hippy. Nu era prea *cool*.

Abia mai târziu mi-am dat seama de cine îmi amintea: de mama lui Hoppo.

Oricum păreau să se înţeleagă şi să se potrivească. Le plăceau aceleaşi lucruri, deşi cred că în relaţii cu toţii facem compromisuri şi ne prefacem că ne plac anumite lucruri pentru a-i face pe plac celuilalt.

La fel şi prietenii. Nu mă omoram după Lucy, dar mă prefăceam că îmi place de ea ca să-i fac pe plac lui Hoppo. Pe atunci mă vedeam cu o fată cu un an mai mică, pe nume Angie. Avea părul vâlvoi făcut permanent şi avea un trup OK. Nu eram îndrăgostit, dar îmi plăcea şi era uşor cu ea (nu era uşoară, deşi, ca să fiu sincer, nu era nici dificilă). Nu era pretenţioasă, ci relaxată. După toate prin câte treceam cu tata, era ceea ce îmi trebuia.

Am mers la câteva întâlniri duble cu Hoppo şi Lucy. Nu pot să zic că Lucy şi Angie aveau multe în comun, dar Angie era genul de fată drăguţă care îşi dădea silinţa cu oamenii, ceea ce era bine, pentru că însemna că nu trebuia să depun efort.

Ne-am dus la cinema, la bar şi într-un weekend Hoppo a sugerat ceva diferit.

— Să mergem la bâlci.

Pe atunci eram la bar. Nu la „Bull”. Nu avea să ne lase tatăl lui Gav să comandăm halbe cu bere aici. Eram la „Wheatsheaf” în cealaltă parte a oraşului, unde proprietarul nu ne ştia şi, ca să fiu sincer, nu i-ar fi păsat că aveam doar şaisprezece ani.

Era iunie, aşa că stăteam afară în grădină, practic o curte mică în spate, cu câteva mese din lemn cam şubrede şi băncuţe.

Lucy şi Angie erau ambele entuziasmate. Eu am amuţit. Nu mai fusesem la bâlci din ziua cu accidentul. Nu cred că evitam înadins bâlciurile sau parcurile de distracţii, ci nu prea mă trăgea aţa să merg.

Dar era o minciună. Mi-era frică. Nu m-am dus la parcul Thorpe vara trecută, pretextând că sunt deranjat la burtă, ceea ce fusese destul de adevărat. Mi se strângea stomacul când mă gândeam să mă dau în ceva. O vedeam doar pe Dansatoare zăcând pe jos, cu piciorul desprins şi cu faţa drăguţă care era numai oase şi cartilagii.

— Ed? a făcut Angie, strângându-mă de picior. Ce zici? Mergem la bâlci împreună? Mi-a şoptit cam ameţită la ureche: Poţi să-mi bagi un deget în Trenul Fantomă.

Oricât de tentant era (până acum îmi băgasem degetele în Angie în

camera mea deloc ademenitoare), a trebuit să zâmbesc forțat.

— Da, sună super.

Nu era, dar nu voiam să par laș, nu în fața lui Angie și cumva nici în fața lui Lucy, care se uita ciudat la mine. O privire care nu-mi plăcea, de parcă știa că mint.

‣

A fost cald în ziua cu bâlciul. Ca atunci. Și Angie s-a ținut de cuvânt. Dar tot nu am simțit plăcere cum credeam, deși mi-a fost cam greu să merg după ce am ieșit din Trenul Fantomă. Totul s-a spulberat când am văzut unde am ieșit. Față în față cu Dansatoarele.

Cumva nu le-am văzut. Poate era prea multă lume sau poate mă gândeam la altceva ca, de pildă, la fusta mini din lycra a lui Angie și la ce mă aștepta tentant cu câțiva centimetri sub ea.

Acum stăteam înghețat, uitându-mă la gondolele care se învârteau. Din difuzoare se auzea Bon Jovi la volum maxim. Fetele țipau fericite pe când muncitorii din parcul de distracții tot împingeau gondolele.

Țipă dacă vrei să te dai mai repede.

— Hei!

Hoppo a apărut lângă mine și apoi a văzut unde mă uitam.

— Ești bine?

Am dat din cap că da, nedorind să par un laș în fața fetelor.

— Bine, da.

— Mergem la Dansatoare acum? a întrebat Lucy, luându-l de braț pe Hoppo.

A spus-o pe un ton inocent, dar până în această zi sunt sigur că mai era ceva ascuns. Ipocrizie. Viclenie. Știa. Și îi plăcea să mă tachineze.

— Credeam că ne dăm în Meteorit, am zis.

— Putem după. Hai, Eddie, o să fie amuzant!

Detestam și că îmi spune Eddie. Eddie era nume de puști. La șaisprezece ani, îmi plăcea să mi se spună Ed.

— Cred că Dansatoarele sunt penibile, am făcut eu remarca, dând din umeri. Dar dacă vrei să te dai în ceva de rahat, OK.

A zâmbit.

— Angie, ce zici?

Știam ce va spune Angie. Dar și Lucy știa.

— Dacă asta vrea să facă toată lumea, nu mă opun.

Și preț de o clipă îmi doream să o fi făcut, să aibă o părere, coloană vertebrală. Pentru că un alt cuvânt pentru „relaxat” este „manipulabil”.

— Super! a zâmbit larg Lucy. Să mergem!

Ne-am dus până la Dansatoare și ne-am pus la coada de lângă. Inima îmi

bătea tare. Palmele îmi erau lipicioase. Credeam că o să vomit și nici măcar nu mă urcasem, nu suportam rotirile care aveau să mă îngreţoşeze.

Cei de dinainte s-au dat jos. Am ajutat-o pe Angie să urce, încercând să par un gentleman, lăsând-o prima. Am pus piciorul pe podeaua de lemn care se clătina și apoi m-am oprit. Ceva îmi captase atenția sau mai degrabă prinsesem ceva cu coada ochiului. Suficient cât să mă întorc.

O siluetă înaltă și slabă stătea lângă Trenul Fantomă, îmbrăcată toată în negru. Blugi strâmți negri, tricou lălâu și o pălărie de cowboy cu boruri largi. Era cu spatele la mine, uitându-se la Trenul Fantomă, dar vedeam păr lung de un blond alb fluturându-i pe spate.

Eddie, mai ești cu mine?

O nebunie. Imposibil. N-avea cum să fie domnul Halloran. N-avea cum. Era mort. Și îngropat. Dar și Sean Cooper.

— Ed? Angie se uita întrebătoare la mine. Ești bine?

— Eu…

M-am uitat la Trenul Fantomă. Silueta se mişcase. Am văzut o umbră neagră dispărând după colţ.

— Scuze, trebuie să verific ceva.

Am coborât din Dansatoare.

— *Ed*, nu poţi să pleci pur şi simplu!

Angie s-a uitat urât la mine. Mai supărată nu fusese niciodată pe mine. Eram convins că ceea ce făcusem în Trenul Fantomă avea să fie ultima experiență pentru o bună bucată de vreme, dar atunci nu mai conta. Trebuia să plec. Trebuia să *știu*.

— Scuze, am mormăit din nou.

Am alergat spre bâlci. M-am dus după Trenul Fantomă pe când silueta dispărea după tarabele cu vată de zahăr și baloane. Am iuţit ritmul, izbindu-mă de câţiva oameni pe drum, ceea ce i-a făcut să exclame dezaprobator și să mă înjure. Nu-mi păsa.

Nu sunt sigur dacă credeam că apariția pe care o urmăream era reală, dar eram familiar cu fantomele. Chiar și adolescent fiind încă verificam noaptea fereastra de la dormitor în caz că Sean pândea dedesubt. Încă îmi făceam griji că fiecare miros urât însemna atingerea unei mâini putrezite pe fața mea.

Am trecut grăbit pe lângă maşinuţe și Orbiter, odată o mare atracție, dar acum, când montagne rousse și alte tiribombe mai mari erau la modă, părea banal. Câștigam teren. Și apoi silueta s-a oprit. Și eu m-am oprit, pândind după o tarabă cu hot dog. Mă uitam pe când se căuta în buzunar și a scos un pachet de ţigări.

Atunci mi-am dat seama de greșeala făcută. Mâinile. Nu cu degete subţiri

și palide, ci aspre, de un maroniu-închis, cu unghii lungi și tocite. Silueta s-a întors. M-am uitat la fața obosită. Riduri atât de adânci de parcă fuseseră crestate cu lama, ochii erau pietre albastre îngropate în cicatrici. O barbă gălbuie îi acoperea bărbia aproape până la piept. Nu era domnul Halloran, nici măcar un bărbat tânăr, ci unul bătrân; un țigan.

Vocea era ca pietrișul într-o găleată ruginită.

— La ce te uiți, fiule?

— La nimic. Îmi… îmi cer scuze.

M-am întors și am fugit cât îmi permitea demnitatea – ce mai rămăsese din ea. Când eram departe de raza lui vizuală m-am oprit, încercând să respir, să potolesc valurile de greață care amenințau să mă înghită. Apoi am clătinat din cap și, în loc de vomă, mi-a ieșit un hohot de râs pe gură. Nu era nici domnul Halloran, nici Omul de Cretă, ci un muncitor bătrân în parcul de distracții, probabil cu capul chel sub pălăria de cowboy.

O nebunie, *nebunie*, *nebunie*. Ca pitica aia de rahat din *Nu privi acum* (un film pe care îl văzusem ilegal acasă la Gav cu mulți ani în urmă și doar pentru că auzisem că Donald Sutherland și Julie Christie chiar „au făcut-o” pe platou. De fapt a fost dezamăgitor pentru că nu am prea văzut-o pe Julie Christie, însă prea mult din curul alb și slăbănog al lui Sutherland.

— Ed, ce se întâmplă?

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Hoppo alergând spre mine urmat de fete. Cred că s-au dat jos din Dansatoare. Lucy părea destul de ofticată.

Am încercat să mă opresc din râs ca să par normal la cap.

— Am crezut că l-am văzut pe domnul Halloran. Pe Omul de cretă.

— *Poftim?* Glumești?

Am clătinat din cap:

— Dar nu era el.

— Desigur că nu, a zis Hoppo încruntându-se. A murit.

— Știu, i-am zis. Doar că…

M-am uitat la fețele lor îngrijorate și întrebătoare, dând din cap încetișor.

— Știu. Am greșit. O prostie.

— Hai! a zis Hoppo, încă îngrijorat. Să mergem să bem ceva.

M-am uitat la Angie. Mi-a zâmbit slab și mi-a întins mâna.

Eram iertat. Prea ușor. Ca întotdeauna.

Însă i-am luat-o. Recunoscător. Apoi m-a întrebat:

— Cine e Omul de cretă?

Ne-am despărțit la scurtă vreme. Nu cred că aveam prea multe în comun. Nu ne știam prea bine până la urmă. Sau poate că eram deja un tânăr cu un trecut și un bagaj emoțional și îmi trebuia o persoană specială care să împartă povara. Poate de aceea am rămas singur atât de mult. Încă n-am

găsit persoana. Nu încă. Poate niciodată.

După târg am sărutat-o pe Angie de rămas-bun și m-am dus pe jos, obosit, spre casă în căldura încă dogoritoare în acea după-amiază târzie. Străzile erau aproape pustii, oamenii căutau adăpost la umbra teraselor și grădinilor. Chiar și traficul de pe șosele era slab, nimeni nu-și dorea să moară de cald într-o cutie mare de metal.

Am intrat pe strada noastră, simțindu-mă încă ciudat de la incidentul de la târg. Cred că mă simțeam prost. Fusesem speriat așa de ușor, atât de ușor de convins că era el. Ce idiot! Normal că nu era. Nu avea cum. O altă farsă.

Am oftat, am intrat anevoie pe alee și am deschis ușa din față. Tata stătea în fotoliul preferat în sufragerie, uitându-se în gol la televizor. Mama era în bucătărie și pregătea cina. Avea ochii roșii de parcă ar fi plâns. Mama nu plângea. Nu ușor. Cred că semăn cu ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

S-a șters la ochi, dar nu mi-a zis că nu e nimic. Mama nici nu mințea. Sau așa credeam pe atunci.

— Tatăl tău, mi-a zis.

De parcă ar fi putut fi altceva. Uneori – și încă mi-e rușine să recunosc – îl uram pe tata pentru că era bolnav. Pentru ceea ce făcea și spunea. Pentru expresia goală și pierdută din privire. Pentru cum boala ne afecta pe mama și pe mine. Ca adolescent vrei doar să fii normal mai mult ca orice și nimic din viața noastră cu tata nu era normal.

— Ce a făcut acum? am întrebat-o, abia reușind să-mi maschez disprețul.

— A uitat cine sunt, mi-a zis și am văzut cum iar are lacrimi în ochi. I-am dus prânzul și o clipă s-a uitat la mine ca la o străină.

— Of, *mamă!*

Am tras-o spre mine și am îmbrățișat-o cât de tare am putut, de parcă aș fi vrut să-i iau durerea, deși o parte mică din mine se întreba dacă uneori uitarea nu era mai bună.

Să-ți amintești e poate ceea ce te omoară.

2016

Să nu presupui niciodată, mi-a zis tata odată. Dacă presupui, eşti un bou tu, dar şi eu.

Când m-am uitat fără expresie la el, a continuat:

— Vezi scaunul ăsta? Crezi că mâine-dimineaţă va fi aici unde e acum?

— Da.

— Atunci presupui.

— Bănuiesc că da.

Tata a luat scaunul şi l-a pus pe masă.

— Singura cale prin care să te asiguri că scaunul rămâne în acelaşi loc este să-l lipeşti de podea.

— Dar nu trişezi?

Tonul era mai serios acum.

— Eddie, oamenii vor trişa mereu. Şi vor minţi. De aia e important să pui orice sub semnul întrebării. Şi să cercetezi, să nu te mulţumeşti cu ceea ce e evident.

Am dat din cap că da.

— Bine.

Uşa de la bucătărie s-a deschis şi mama a intrat. S-a uitat la scaun, apoi la tata şi la mine şi a clătinat din cap.

— Nu cred că vreau să ştiu.

‣

Să nu presupui niciodată. Să pui totul sub semnul întrebării. Şi să cercetezi, să nu te mulţumeşti cu ceea ce e evident.

Presupunem pentru că e mai uşor, mai comod. Nu ne mai gândim aşa mult – de obicei în legătură cu lucrurile care ne fac să ne simţim incomod. Dar, dacă nu ne gândim, atunci se poate ajunge la neînţelegeri şi, în unele cazuri, la tragedii.

Ca festa nesăbuită jucată de Gav, care a avut ca rezultat moartea lui Sean. Doar pentru că era un puşti care nu prea se gândea la consecinţe. Şi mama, care nu s-a gândit că, dacă îi spune tatei despre Hannah Thomas, ar putea să facă atâta rău, care a presupus că soţul ei va păstra secretul. Şi băiatul care a furat un inel mic din argint şi a încercat să-l dea cuiva pentru că a crezut că face ceea ce trebuie, însă s-a înşelat amarnic.

Dacă presupunem, putem să greşim în multe alte feluri. Nu mai vedem cum sunt, de fapt, oamenii şi-i pierdem din vedere pe oamenii pe care îi

cunoaştem. Am presupus că Nicky şi-a vizitat tatăl la St Magdalene, dar a fost de fapt Chloe. Am presupus că l-am urmărit pe domnul Halloran la bâlci, dar era doar un muncitor bătrân de la parcul de distracţii. Chiar şi Penny, doamna din grădină, i-a făcut pe toţi să presupună. Toată lumea credea că îl aştepta pe Ferdinand, logodnicul ei mort. Dar logodnicul ei nu fusese Ferdinand, ci sărmanul de Alfred. În toţi acei ani, ea îşi aşteptase amantul.

N-a fost dragoste neţărmurită, ci infidelitate şi identitate greşită.

‣

Primul lucru pe care l-am făcut de dimineaţă a fost să dau nişte telefoane. Ei bine, de fapt *prima dată* am făcut mai multe cafele, am fumat şase ţigări şi *apoi* am dat nişte telefoane. Mai întâi lui Gav şi lui Hoppo, apoi lui Nicky. Evident că nu răspunde. Îi las un mesaj confuz pe care mă aştept să-l şteargă fără să-l asculte. În cele din urmă, o sun pe Chloe.

— Nu sunt sigură, Ed.

— Trebuie s-o faci.

— N-am mai vorbit de ani buni cu el. Nu suntem foarte apropiaţi.

— A sosit timpul să reluaţi legătura.

Oftează.

— Te înşeli.

— Poate că da, poate că nu. Dar – de parcă simt nevoia să insist – îmi eşti datoare.

— Bine. Nu pricep de ce e aşa de important. De ce acum? A fost acum treizeci de ani, ce căcat? De ce nu laşi totul baltă?

— Nu pot.

— Nu e numai despre Mickey, nu? Pentru că e clar că nu-i datorezi nimic.

— Nu, mă gândesc la domnul Halloran şi la ce-am furat. Poate îi datorez altcuiva ceva şi a sosit vremea să mă achit de datorie.

‣

„The Elms” este un azil mic în apropiere de Bournemouth. Acolo sunt zeci de astfel de aziluri, răspândite pe Coasta de Sud. De fapt, Coasta de Sud este un mare azil, deşi unele zone sunt mai exclusiviste decât altele.

Nu ar fi un neadevăr dacă aş spune că „The Elms” este unul din azilurile mai neîngrijite. Micile bungalouri pătrate aflate într-o fundătură sunt vechi şi cam dărăpănate. Grădinile sunt încă bine îngrijite, dar vopseaua se scorojeşte, iar pereţii exteriori sunt uzaţi de la vreme. Şi maşinile de afară au povestea lor. Maşini mici şi strălucitoare – curăţate cu religiozitate în fiecare duminică, pun pariu –, dar toate vechi de câţiva ani. E un loc bun unde să te duci la pensie. Pe de altă parte, nu are prea multe de oferit pentru cineva care a trudit patruzeci de ani.

Uneori cred că lucrurile pe care ne chinuim să le obţinem în viaţă sunt

inutile până la urmă. Munceşti din greu ca să-ţi construieşti o casă încântătoare şi mare pentru familia ta şi conduci un Jeep Countryside Destroyer ultimul răcnet. Apoi copiii cresc şi se mută, aşa că îţi iei un model mai mic şi care poluează mai puţin (poate cu suficient loc pentru un câine în spate). Apoi te pensionezi şi casa mare de familie este o temniţă cu uşi închise şi camere în care se strânge praful, iar grădina perfectă pentru grătare în familie necesită un efort prea mare, iar copiii au oricum propriile grătare de familie. Şi casa se micşorează. Şi poate, mai devreme decât te aştepţi, mai rămâi doar tu să-ţi porţi de grijă. Şi îţi spui că e bine că te-ai mutat când a trebuit, pentru că în camerele mici singurătatea se strecoară mai greu. Dacă ai noroc, o să-ţi faci ieşirea din scenă până ajungi din nou să trăieşti într-o singură cameră, dormind într-un pat cu bare, incapabil să te mai ştergi la fund.

Înarmat cu asemenea gânduri vesele, strecor maşina în spaţiul mic dintre aleile alăturate, în faţa numărului 23. Merg pe aleea scurtă şi sun la uşă. Aştept câteva secunde. Mă pregătesc să sun din nou când văd profilul estompat al unei siluete care se apropie de geamul îngheţat, apoi aud zgomotul lanţului şi uşa cum se deschide. Cred că e foarte precaut. Dar nu prea e surprinzător, dată fiind profesia anterioară.

— Edward Adams?

— Da.

Întinde mâna. După ce şovăi o clipă, i-o strâng.

Ultima oară când l-am văzut pe PC Thomas de aproape a fost atunci când era în pragul casei mele, cu treizeci de ani în urmă. Încă e slab, dar nu la fel de înalt pe cât îmi amintesc. Desigur, şi eu sunt mai înalt, dar e adevărat că vârsta te împuţinează. Părul brunet e acum în mare parte cărunt şi aproape a dispărut. Faţa pătrată e mai puţin aspră şi mai obosită. Tot arată un pic ca o piesă mare de Lego, dar un pic topită.

— Mersi că ai fost de acord să ne vedem, îi zic.

— Trebuie să recunosc că nu eram sigur… dar cred că Chloe m-a făcut curios.

Se dă din uşă.

— Intră.

Intru într-un hol mic şi îngust. Miroase puţin a mâncare stricată şi puternic a odorizant de cameră. Trăsneşte a odorizant.

— Sufrageria e în faţă, pe stânga.

Merg înainte şi deschid o uşă care dă în chip surprinzător într-o cameră mare cu canapele bej cam desfundate şi perdele înflorate. Îmi închipui că a fost alegerea fostei locatare.

Chloe a spus că bunicul ei s-a mutat înapoi în sud în urmă cu câţiva ani

când s-a pensionat. După câţiva ani, soţia lui a murit. Mă întreb dacă de atunci n-a mai văruit pereţii şi n-a mai plivit buruienile.

Thomas îmi face semn să stau pe canapeaua mai puţin uzată.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mersi. Tocmai am băut o cafea.

Am minţit, dar nu vreau să pară o vizită normală, dat fiind ce vreau să discut.

— Bine.

Stă în picioare o clipă, un pic confuz.

Cred că nu prea are mulţi vizitatori. Nu ştie cum să se poarte când e altcineva în casă. Cam ca mine.

În cele din urmă se aşază cu mâinile pe genunchi.

— Aşadar, cazul Elisa Rendell. A trecut multă vreme. Ai fost unul din puştii care a găsit-o?

— Da.

— Şi acum crezi că ştii cine a ucis-o?

— Da.

— Crezi că poliţia s-a înşelat.

— Cred că toţi.

Îşi freacă bărbia.

— Probele indirecte au fost convingătoare. Dar atât. Probe indirecte. Dacă Halloran nu s-ar fi sinucis, nu sunt sigur că am fi avut suficiente probe să construim un caz. Singura probă solidă a fost inelul.

Am simţit cum mi se aprind obrajii. Chiar şi acum. Inelul. Afurisitul de inel.

— Dar nu a existat arma crimei, nicio urmă de sânge, spune el, apoi face o pauză. Şi desigur, nu i-am găsit niciodată capul.

Se uită la mine mai cu luare-aminte şi parcă treizeci de ani au fost şterşi cu buretele. De parcă o lumină i s-a aprins în spatele ochilor.

— Ce teorie ai? mă întreabă, aplecându-se.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări înainte?

— Cred că da, dar nu uita că nu am fost prea implicat în caz. Am fost doar un poliţist cu un grad mic.

— Nu în legătură cu cazul. Ci despre fiica ta şi reverendul Martin.

Se încordează.

— Nu înţeleg ce legătură are.

Cu totul, mă gândesc.

— Fă-mi pe plac.

— Ţi-aş putea cere să pleci.

— Ai putea.

Aştept. Am jucat la cacealma. Îmi dau seama că vrea să mă dea afară, însă sper ca vechile instincte şi curiozitatea de poliţai să fie mai puternice.

— Bine, zice. Îţi fac pe plac. Dar de dragul lui Chloe.

Dau din cap că da.

— Înţeleg.

— Ba nu. E tot ce mai am pe lume.

— Dar Hannah?

— Mi-am pierdut fiica cu mult timp în urmă. Şi azi e prima oară în doi ani când am auzit de nepoata mea. Dacă o mai văd din nou fiindcă vorbesc cu tine, o fac. Ai înţeles?

— Vrei s-o conving să treacă pe la tine?

— E clar că ascultă de tine.

Nu chiar, dar tot îmi e datoare.

— Fac ce pot.

— Bine. E tot ce-ţi cer, îmi spune, rezemându-se din nou. Ce vrei să ştii?

— Ce părere aveai despre reverendul Martin?

Pufneşte:

— Mă gândesc că era al naibii de evident.

— Dar despre Hannah?

— Era fiica mea. O iubeam. Încă o iubesc.

— Şi când a rămas gravidă?

— Am fost dezamăgit. Orice tată ar fi fost. Şi furios. Cred că de asta m-a minţit în legătură cu tatăl.

— Sean Cooper.

— Da. N-ar fi trebuit s-o facă. M-am simţit prost după aceea, mai ales că am spus lucruri oribile despre el. Dar atunci, dacă nu era mort, l-aş fi ucis cu mâna mea.

— La fel cum ai încercat să-l omori pe reverend?

— A primit ce a meritat. Zâmbeşte slab. Cred că trebuie să-i mulţumesc lui taică-tu.

— Cred că da.

Oftează.

— Hannah nu era perfectă. Era o adolescentă normală. Am avut neînţelegerile noastre normale în legătură cu machiajul sau cu fustele scurte. Când Hannah s-a alăturat grupării religioase a lui Martin, m-am bucurat. Am crezut că-i va face bine.

Râde amar.

— Cât de mult m-am înşelat! continuă el. A distrus-o. Eram apropiaţi înainte. Dar după aia doar ne-am certat.

— V-aţi certat în ziua când Elisa a fost ucisă?

Dă din cap că da.

— Una din cele mai groaznice certuri.

— De ce?

— Pentru că se dusese să-l vadă la St Magdalene. Să-i spună că voia să păstreze copilul. Că avea să-l aştepte.

— Era îndrăgostită de el.

— Era o copilă. Nu ştia ce e dragostea. Scutură din cap. Ai copii, Ed?

— Nu.

— Băiat deştept! Din momentul în care se nasc, copiii îţi umplu inima cu dragoste… şi teroare. Mai ales fetele. Vrei să le aperi de orice. Şi când nu poţi, simţi că ai eşuat ca tată. Te-ai scutit de multă durere neavând copii.

Mă foiesc un pic în scaun. Deşi nu e foarte cald în cameră, simt că mă sufoc. Încerc să mă întorc la conversaţia iniţială.

— Aşadar spuneai că Hannah s-a dus să-l viziteze pe reverendul Martin în ziua când Elisa a fost ucisă?

Se adună.

— Da. Ne-am certat groaznic. A fugit. Nu s-a întors la cină. De aia eram afară în noaptea aia. O căutam.

— Erai aproape de pădure?

— Credeam că poate s-a dus acolo. Ştiu că acolo se întâlneau uneori. Se încruntă. Totul a fost raportat atunci.

— Şi domnul Halloran se întâlnea cu Elisa acolo.

— Acolo se duc mulţi copii să facă lucruri interzise. Copiii şi… perverşii.

Scuipă ultimul cuvânt. Mă uit în jos.

— Îl idolatrizam pe domnul Halloran, îi zic. Dar cred că era doar un bărbat mai în vârstă căruia îi plăceau fetele tinere, ca şi reverendul.

— Nu! Thomas clătină din cap. Halloran nu era deloc ca reverendul. Nu îi iert ce a făcut, dar nu era acelaşi lucru. Reverendul era un ipocrit mincinos care se folosea de cuvintele Domnului când, de fapt, era o capcană cu care să le prindă pe fetele tinere. A schimbat-o pe Hannah. Pretindea că îi oferă dragoste, dar îi umplea inima cu otravă şi, când nu a fost suficient, i-a umplut burta cu un copil din flori.

Ochii albaştri scot văpăi. Aproape că face spume la gură. Oamenii spun că nimic nu e mai puternic decât dragostea. Au dreptate. De aceea toate atrocităţile sunt comise în numele ei.

— De asta ai făcut-o? îl întreb încetişor.

— Ce anume?

— Te-ai dus în pădure şi ai văzut-o, nu? Stătea acolo aşa cum o făcea când aştepta să se vadă cu el? Atunci ai cedat? Ai înşfăcat-o şi ai strâns-o de gât până a reuşit să se întoarcă? Poate că n-ai suportat să te uiţi la ea şi, când ai

făcut-o, *când ți-ai dat seama de greșeala comisă*, a fost prea târziu.

Așa că te-ai întors mai târziu să o tranșezi. Nu știu de ce. Ca să ascunzi cadavrul? Sau doar ca să complici lucrurile…

— Ce *naiba* tot îndrugi acolo?

— Ai ucis-o pe Elisa pentru că ai crezut că e Hannah. Aveau aceeași statură, Elisa își vopsise și părul blond. Era o greșeală ușor de făcut în întuneric când ești instabil emoțional, furios. Ai crezut că Elisa e fiica ta care a fost otrăvită, degradată și purta în pântece copilul din flori al reverendului…

— *Nu!* Am iubit-o pe Hannah. Voiam să păstreze copilul. *Da*, credeam că trebuie să-l dea spre adopție, dar nu i-aș fi făcut niciodată rău. Niciodată!

Se ridică brusc în picioare.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord să ne vedem. Am crezut că știi ceva cu adevărat, dar *așa ceva*? *Acum* te rog să pleci.

Mă uit la el. Dacă mă aștept să văd vinovăția întipărită pe chipul lui, mă înșel. Văd doar furie și durere. Multă durere. Mi-e rău. Mă simt ca naiba. Însă simt cel mai mult că m-am înșelat groaznic.

— Îmi pare rău. Eu…

Privirea lui mă paralizează.

— Îți pare rău că m-ai acuzat de uciderea fiicei mele? *Domnule* Adams, nu cred că e suficient.

— Nu… nu cred.

Mă ridic și mă duc spre ușă. Apoi îl aud:

— Așteaptă!

Mă întorc. Vine spre mine.

— Ar trebui să te pocnesc pentru ce ai zis…

Simt un „dar”. Cel puțin aștept unul.

— Dar identitate greșită? E o teorie interesantă.

— Și greșită.

— Poate nu complet greșită. Doar persoana.

— Ce tot spui acolo?

— În afară de Halloran, nimeni nu avea un motiv să îi facă rău Elisei. Dar lui Hannah? Ei bine, reverendul Martin avea o mulțime de susținători pe atunci. Dacă știa cineva de relația lor, de copil, unul din ei ar fi fost suficient de invidios – suficient de *nebun* – să ucidă pentru el.

Mă gândesc.

— Dar n-ai idee unde sunt acum?

Clatină din cap:

— Nu.

— Am înțeles.

Thomas îşi freacă bărbia. Pare să se gândească la ceva. În cele din urmă spune:

— În noaptea aia, când o căutam pe Hannah pe lângă pădure, am văzut pe cineva. Era întuneric şi departe, dar avea o salopetă ca de muncitor pe el şi şchiopăta.

— Nu-mi amintesc să fi fost alt suspect.

— Nu s-a urmat firul.

— De ce?

— De ce să ne obosim când aveam deja vinovatul şi başca mai era şi mort, ceea ce avea să ne scutească de cheltuială cu un proces? Oricum nu prea era o descriere pe care să ne bazăm.

Are dreptate. Nu prea e de ajutor.

— Mersi oricum.

— Treizeci de ani înseamnă mult. S-ar putea să nu mai primeşti răspunsurile la care te aştepţi…

— Ştiu.

— Sau mai rău. Primeşti răspunsul, dar nu e cel pe care îl vrei.

— Sunt conştient.

Până ajung în maşină, tremur tot. Cobor geamul şi scot ţigările. Îmi aprind una cu poftă. Îmi pusesem mobilul pe silenţios când am intrat în bungalou. Acum îl scot şi văd că am un apel ratat. Două, de fapt. Nu sunt aşa de popular.

Sun la căsuţa vocală şi ascult cele două mesaje confuze, unul de la Hoppo şi celălalt de la Gav. Ambele spun acelaşi lucru:

— Ed, te sun în legătură cu Mickey. Ei ştiu cine l-a omorât.

2016

Stau la masa obișnuită, deși Gav are o halbă cu bere în față și nu o Cola Light, ceea ce e ciudat.

Abia m-am așezat cu halba când trântește ziarul pe masă în fața mea. Mă uit la titlu.

TINERI ARESTAȚI ÎN ATACUL DE LA RÂU

Doi tineri de cincisprezece ani sunt interogați în legătură cu uciderea fostului localnic Mickey Cooper (42). Cei doi au fost arestați după o tentativă de furt în același loc cu două nopți în urmă. Polițiștii „iau în calcul" ca incidentele să fie legate.

Citesc cu atenție restul articolului. Nu auzisem de furt, dar avusesem altele pe cap. Mă încrunt.

— E ceva în neregulă? mă întreabă Gav.

— Nu e specificat că cei doi tineri l-au atacat pe Mickey, remarc. E doar o speculație.

Dă din umeri.

— Și? Are sens. Un jaf terminat prost. N-are nimic de-a face cu cartea sau cu oamenii de cretă. Doar doi borfași care voiau să dea lovitura.

— Poate. Știu cine sunt puștii?

— Am auzit că unul din ei e de la școala ta. Danny Myers? Danny Myers. Ar trebui să fiu surprins, dar nu sunt. Se pare că nimic nu mă mai poate surprinde în legătură cu natura umană. Însă…

— Nu pari convins, îmi spune Hoppo.

— Că Danny a jefuit pe cineva? Îl văd făcând ceva stupid să-și impresioneze prietenii. Dar să-l ucidă pe Mickey…

Nu sunt convins. E prea la îndemână. Prea ușor. Prea face un „bou" și din mine, și din tine. Și mai e ceva ce mă supără.

Același loc pe malul râului.

Clatin din cap.

— Sunt sigur că Gav are dreptate. E probabil cea mai logică explicație.

— Copiii din zilele astea, nu? face Hoppo.

— Da, zic încetișor. Cine știe de ce sunt capabili.

Urmează o pauză. Se lungește. Ne sorbim berile.

În cele din urmă le zic:

— Mickey s-ar fi șucărit dacă ar fi citit că e „un fost localnic". S-ar fi așteptat la „director de succes" cel puțin.

— Mda, „localnic” nu cred că e cel mai rău lucru dintre apelativele pe care le-am folosit, a intervenit Gav. Și apoi fața i se aspreşte. Încă nu pot să cred că a plătit-o pe Chloe să te spioneze. *Și* ne-a trimis scrisorile alea.

— Cred că doar voia să facă mai incitantă cartea. Scrisorile au fost ideea lui de a crea intriga.

— Ei bine, Mickey s-a priceput mereu să inventeze, spune Hoppo.

— Și să tulbure spiritele, adaugă Gav. Să sperăm că s-a sfârșit.

Hoppo ridică halba:

— Să bem pentru asta!

Mă întind după băutură, dar cred că sunt cam distrat. Dau cu mâna peste halbă. Reușesc să o prind ca să nu se izbească de podea, dar berea se împrăștie pe masă și în poala lui Gav.

— Nu-ți face griji, mă liniștește el și se scutură pe blugi de bere.

Încă sunt uimit de contrastul izbitor între mâinile puternice și mușchii atrofiați ai picioarelor.

Picioare puternice.

Cuvintele îmi intră în minte neinvitate.

I-a păcălit pe toți.

Mă ridic atât de repede, că aproape dărâm și celelalte băuturi.

Acolo se întâlneau uneori.

Gav apucă halba.

— Ce naiba?

— Aveam dreptate, spun.

— Cu ce?

Mă uit fix la ei.

— M-am *înșelat* dar am avut dreptate. Adică e o nebunie. Greu de crezut, dar… are sens. Futu-i! Totul are sens.

Diavolul deghizat. Mărturisește.

— Ed, despre ce vorbești? mă întreabă Hoppo.

— Știu cine a ucis-o pe Dansatoare. Pe Elisa. Știu ce s-a întâmplat cu ea.

— Ce anume?

— Un act divin.

‣

— V-am mai spus la telefon, domnule Adams. Au trecut orele de vizită.

— Și v-am spus că trebuie să-l văd. E important.

Asistenta – aceeași femeie rotofeie și severă care m-a întâmpinat înainte – se uită lung la noi trei. (Hoppo și Gav Grasu au insistat să vină și ei. Vechea gașcă. Într-o ultimă aventură.)

— Bănuiesc că e o chestiune de viață și de moarte.

— Da.

— Și nu poate aștepta până dimineață?

— Nu.

— Reverendul nu pleacă nicăieri prea curând.

— N-aș fi așa sigur.

Se uită ciudat la mine. Și îmi dau seama. Știe. Știu cu toții și nimeni n-a spus nimic niciodată.

— Bănuiesc că nu arată prea bine, nu? Când pacienții pleacă? Când îi găsești rătăcind. Poate e mai bine să nu zici nimic. Mai ales dacă vrei ca biserica să-ți dea fonduri în continuare.

Privirea i se îngustează.

— Vino cu mine! Voi doi – flutură din degete spre Hoppo și Gav – așteptați aici! Se mai uită o dată urât la mine: Cinci minute, domnule Adams.

O urmez pe coridor. Luminile fluorescente strălucesc deasupra noastră. Ziua locul poate părea mai mult decât un spital. Nu și noaptea. Pentru că nu există noapte într-o instituție. E mereu lumină și zgomot. Gemete și vaiete, scârțâitul ușilor și al pantofilor cu talpă subțire pe linoleu.

Ajungem la ușa reverendului. Asistenta Plăcută îmi dă un avertisment final și ridică cinci degete înainte să bată.

— Reverend Martin? A venit cineva în vizită.

Preț de o clipă nebunească, mă aștept ca ușa să se dea de perete și că o să stea în prag, zâmbind glacial.

Mărturisește!

Dar e doar tăcere. Asistenta se uită arogant la mine și deschide încetișor ușa.

— Domnule reverend?

Îi simt îndoiala pe când mă învăluie o pală de aer rece.

Nu aștept. O împing și o iau înainte. Camera e goală, fereastra e larg deschisă, perdelele flutură în adierea serii. Mă întorc spre asistentă.

— Nu aveți încuietori de siguranță la ferestre?

— Nu mi s-a părut necesar niciodată… se bâlbâie.

— Mda, deși s-a mai dus la plimbare înainte?

Se uită fix la mine.

— Iese la plimbare doar când e supărat.

— Și cred că a fost supărat azi.

— Da, a avut un vizitator care l-a tulburat. Dar nu se duce niciodată prea departe.

Mă duc într-un suflet la fereastră și mă uit. Se înserează repede, dar disting pădurea întunecată. Nu e departe dacă mergi pe jos. Și cine l-ar fi văzut în perimetrul ospiciului?

— Nu i se poate întâmpla nimic rău, continuă ea. De obicei revine singur.

Mă întorc.

— Ați spus că l-a vizitat cineva. Cine?

— Fiica lui.

Chloe. A venit să-și ia rămas-bun. Mă izbește un val de groază.

Nu strica dacă stau o noapte sau două cu cortul.

— Trebuie să dau alarma, spune asistenta.

— *Nu,* trebuie să sunați la poliție. *Acum!*

Îmi arunc picioarele peste pervaz.

— Unde crezi că te duci?

— În pădure.

‣

E mai mică decât atunci când eram noi copii. Nu e o percepție de adult. Pădurea s-a micșorat puțin câte puțin din cauza ospiciului care a crescut mai repede decât stejarii bătrâni și sicomorii de lângă. Însă în noaptea asta pare din nou masivă, imensă. Pădurea e un loc întunecat și interzis, plin de pericole și de rău augur.

De data asta eu sunt în față, călcând pe crengi și ghinde care trosnesc, cu o lanternă în mână, oferită de Asistenta Plăcută fără tragere de inimă, încercând să avansez. O dată sau de două ori lumina surprinde ochii rotunzi ai unui animal înainte de a o rupe la fugă la adăpostul întunericului. Cred că sunt creaturi ale nopții, dar și unele diurne. În ciuda insomniei și mersului în somn, nu sunt o creatură a nopții.

— Ești bine? îmi șoptește Hoppo în spate, făcându-mă să tresar.

A insistat să vină cu mine. Gav așteaptă la ospiciu ca să se asigure că asistenta chiar sună la poliție.

— Mda, îi șoptesc la rândul meu. Mă gândesc la vremea când eram copii și mergeam prin pădure.

— Da, face Hoppo. Și eu.

Mă întreb de ce vorbim în șoaptă. Nu are cine să ne audă. Doar creaturile nopții. Poate m-am înșelat. Poate nu e aici. Poate Chloe m-a ascultat și s-a cazat la un hotel pe undeva. Poate…

Țipătul se ridică din pădure de parcă ar fi fost o fiară. Copacii par să tremure și un nor de aripi negre ce flutură se ridică în înaltul cerului nopții.

Mă uit la Hoppo și amândoi o rupem la fugă cu lumina de la lanternă mișcându-se în față. Evităm crengi și sărim peste buruienile încâlcite… și ajungem într-un luminiș mic, ca înainte. Ca în vis.

Mă opresc și Hoppo se ciocnește de mine. Luminez în jur. Pe pământ în fața noastră e un cort mic de o persoană, parțial căzut. În față e un rucsac și un morman de haine. Nu e aici. Mă simt ușurat pentru o secundă… și apoi mai luminez. Mormanul de haine. Prea mare. Prea voluminos. Nu sunt haine.

E un trup.

Nu! Alerg într-un suflet și cad în genunchi.

— Chloe!

Îi dau jos gluga. Fața e palidă, are urme roșii la gât, dar respiră. Superficial, slab, dar respiră. Nu e moartă. Nu încă.

Sigur am ajuns la timp și, oricât aș fi vrut să îl văd, să îl confrunt, va trebui să mai aștepte. Acum e mai important să mă asigur că Chloe e în regulă. Mă uit la Hoppo care stă nesigur la marginea luminișului.

— Trebuie să sunăm la ambulanță.

Dă din cap că da, ia telefonul și se încruntă.

— Nu prea e semnal. Însă tot îl duce la ureche…

…și deodată nu mai e. Nu doar telefonul, ci și urechea. Unde era se cască o gaură sângerândă. Văd o urmă argintie, sângele roșu-închis cum țâșnește și apoi brațul care îi atârnă în dreptul taliei, ținut de câteva bucăți ațoase de mușchi.

Aud un strigăt. Nu al lui Hoppo. Se uită la mine fără cuvinte, apoi pur și simplu cade la pământ cu un geamăt gutural. Strigătul e al meu.

Reverendul calcă pe trupul întins al lui Hoppo. Într-o mână are un topor strălucitor și plin de sânge. Poartă salopetă de grădinar peste pijama.

Avea o salopetă ca de muncitor și șchiopăta.

Își târăște un picior pe când vine nesigur spre mine. Respiră din greu, are fața suptă și ca de ceară. Arată ca un mort viu, cu excepția ochilor care sunt foarte vii și strălucesc cum doar o dată am mai văzut. La Sean Cooper. Este pură nebunie.

Mă forțez să mă ridic în picioare. Fiecare terminație nervoasă îmi spune să o iau la sănătoasa. Dar cum să-i las pe Chloe și pe Hoppo? Însă cât mai are Hoppo până o să moară de la hemoragie? Cred că aud sirene în depărtare. Poate mi se pare. Pe de altă parte, dacă pot să-l țin de vorbă…

— Și o să ne omori pe toți? Nu e crima un păcat?

— „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el și răutatea celui rău va fi peste el”.

Stau în picioare, deși mi le simt slăbite la vederea stropilor din sângele lui Hoppo prelingându-se de pe lama strălucitoare.

— De asta ai vrut s-o omori pe Hannah? Pentru că era păcătoasă?

— „Căci pentru o desfrânată omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine. Și femeia măritată întinde o cursă unui suflet scump. Poate cineva să ia foc în sân fără să i se aprindă hainele?”

Se apropie, iar cu piciorul șchiop adună frunze moarte și tot mai învârte toporul. Parcă încerci să porți o conversație cu un Terminator biblic. Însă tot mă străduiesc cu disperare, deși am vocea spartă acum.

— Purta copilul tău în pântece. Te-a iubit. N-a însemnat nimic pentru tine?

— „Și dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, tai-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă. Și dacă piciorul te sminteşte pe tine, taie-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să fii olog decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă”.

— Dar nu ți-ai tăiat mâna. Și n-ai ucis-o pe Hannah, ci pe Elisa.

Se oprește. Văd ezitarea de moment și profit.

— Ai greșit! Ai ucis-o pe fata greșită! O fată nevinovată. Dar știi asta, nu-i așa? Și, să fim serioși, știi în adâncul sufletului că și Hannah era nevinovată. Tu ești păcătosul! Ești un mincinos, ipocrit și criminal!

Rage ca o fiară și vine clătinându-se către mine. Mă feresc în ultima clipă și îi trag una cu umărul în burtă. Aud un sunet pe când iese suflarea din el și se împleticește în spate, apoi un zgomot când simt mânerul de lemn al toporului lovindu-mi tare capul. Reverendul se prăbușește la pământ. Îmboldit de avânt, mă las cu toată greutatea pe el.

Încerc să mă ridic, să mă întind după topor, dar îmi zvâcnește capul și totul se învârte cu mine. E la doi centimetri de mine. Mă întind prea mult și alunec pe o parte. Reverendul se rostogolește peste mine. Își înfășoară mâinile în jurul gâtului meu. Îl lovesc în față, încercând să scap de el, dar îmi simt mâinile și picioarele slăbite, loviturile nu au impact. Ne luăm la trântă. Un bărbat cu o contuzie se luptă cu un mort viu. Mă strânge mai tare. Încerc cu disperare să i le descleştez. Simt de parcă îmi explodează pieptul, ochii îmi sunt cărbuni încinși ce aproape îmi ies din orbite, încep să văd în ceață de parcă cineva trage încet perdelele.

Nu așa trebuie să se termine, îmi spune creierul privat de oxigen. Nu ăsta e marele meu final. E o escrocherie, o mascaradă. E… și deodată se aude o bufnitură surdă și strânsoarea slăbește. Pot să respir. Îi dau mâinile de la gât. Văd mai bine. Reverendul se uită la mine cu ochii măriți de groază. Deschide gura.

— *Mărturisește*…

Ultimul cuvânt se scurge odată cu un șuvoi de sânge roșu închis. Se tot uită fix la mine, dar lumina s-a stins. Acum sunt doar orbite făcute din cartilaj și lichid; a dispărut orice se ascundea în spatele lor.

Mă chinui să ies de sub el. Toporul îi iese din spate. Ridic privirea. Nicky stă deasupra cadavrului tatălui ei, cu fața și hainele împroșcate de sânge, cu mâinile roșii. Se uită la mine, de parcă acum a văzut că sunt acolo.

— Iartă-mă, nu știam.

Se lasă pe jos lângă tatăl ei, cu lacrimile amestecate cu sânge pe obraji.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme. Ar fi trebuit să vin mai devreme.

2016

Sunt întrebări. Multe întrebări. Reușesc să răspund la „cum”, „unde” și „ce”, dar pentru „de ce” nu am toate răspunsurile. Nici pe departe.

Se pare că Nicky a venit cu mașina după ce a primit mesajul meu. Când a văzut că nu sunt acasă, a încercat la bar. Cheryl i-a zis unde ne-am dus și asistentele, restul. Nicky fiind Nicky a venit după noi. Mă bucur – *e mai mult decât bucurie* – că a făcut-o.

Chloe s-a hotărât să-și viziteze tatăl pentru ultima oară. Mare greșeală! Ca atunci când a menționat că va sta în pădure la cort. Și că s-a vopsit blondă. Cred că asta a pus capac. Asemănarea bruscă cu Hannah. Ceva s-a trezit în mintea lui.

Apropo de mintea bunului reverend, medicii încă nu s-au pus de acord. Oare faptul că era conștient, mergea (și ucidea) să fi fost o excepție temporară a stării sale aproape catatonice sau invers? Se prefăcuse doar că e invalid și înțelesese tot dintotdeauna?

Acum e mort, nu o să știm niciodată. Deși sunt sigur că cineva își va face renume și probabil ceva bani scriind o lucrare științifică sau poate o carte. Mickey cred că se zvârcolește în mormânt.

Teoria mea este că reverendul a ucis-o pe Elisa crezând că era Hannah, curva care îi purta în pântece copilul din flori și care, în mintea lui tulburată, îi păta reputația. De ce a tăiat-o în bucăți? Ei bine, singura explicație pe care o am este versetul din Biblie pe care mi l-a citat în pădure:

„Și dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă”.

Cred că a tăiat-o în bucăți ca să se asigure că va intra totuși în rai. Poate că după aceea și-a dat seama de greșeala făcută. Poate. Cine știe? Poate că Dumnezeu îl va judeca, dar ar fi fost drăguț să-l văd într-o sală de judecată față în față cu acuzarea și cu figurile nemiloase ale juraților.

Poliția se gândește să redeschidă cazul Elisa Rendell. Acum sunt criminaliști mai buni, ADN, toate chestiile mișto pe care le vezi la TV care ar putea dovedi clar că reverendul e vinovat de uciderea fetei. Nu am așteptări.

Hoppo s-a recuperat aproape complet. Doctorii i-au reatașat urechea, nu perfect, dar el oricum are părul un pic mai lung. Și cu brațul își dau silința, dar terminațiile nervoase sunt păcătoase. I s-a spus că e posibil să aibă mobilitate parțială, însă e prea devreme. Gav Grasu l-a consolat că acum

poate parca unde naiba vrea (și mai are o mână sănătoasă cu care să-și facă laba).

Preț de câteva săptămâni presa devine o prezență enervantă și nedorită prin oraș și în fața casei mele. Nu vreau să vorbesc, dar Gav le dă un interviu în care aduce vorba de barul lui de trei ori. Când mă duc acum observ că afacerea e înfloritoare. Așa că măcar a câștigat cineva din toată afacerea.

Viața mea începe să intre într-o rutină, cu excepția câtorva lucruri. Le spun celor de la școală că nu o să mă întorc după vacanța de toamnă și sun un agent imobiliar.

Un tânăr spilcuit, cu o tunsoare scumpă și un costum ieftin vine acasă la mine și se uită în jur. Îmi mușc limba și încerc să nu mă panichez că își bagă nasul în timp ce se uită în dulap, calcă pe jos, scoate tot felul de exclamații apreciative și îmi spune că prețurile au crescut simțitor în ultimii ani și, în ciuda faptului că e nevoie de niște „îmbunătățiri", îmi face o cotație care mă uimește.

Câteva zile mai târziu apare semnul „DE VÂNZARE".

La o zi după, îmi pun cel mai bun costum negru, mă pieptăn și îmi leg o cravată sobră la gât. Mă pregătesc să plec, când cineva bate la ușă. Exclam aprobator – *sincronizarea* –, apoi mă grăbesc pe hol și deschid ușa.

Nicky stă în prag. Mă cercetează din cap până în picioare.

— Foarte elegant!

— Mulțumesc.

Mă uit la haina ei de un verde-deschis.

— Să înțeleg că nu vii?

— Nu. Am venit azi doar ca să vorbesc cu avocatul.

Deși a salvat trei vieți, Nicky tot ar putea fi acuzată de uciderea din culpă a tatălui ei.

— Nu poți să mai stai un pic?

— Am bilet de tren rezervat. Spune-le celorlalți că îmi cer scuze, dar…

— Sunt sigur că vor înțelege.

— Mersi. Îmi întinde o mână. Și voiam să-ți zic la revedere, Ed.

Mă uit fix la mâna ei. Și apoi, așa cum a făcut ea cu mulți ani în urmă, mă apropii și o iau în brațe. E încordată la început și apoi răspunde îmbrățișării. Trag în piept mirosul ei. Nu e de vanilie și gumă de mestecat, ci de mosc și țigări. Nu mă agăț de ea, ci îi dau drumul.

În cele din urmă ne tragem din îmbrățișare. Ceva îi strălucește la gât.

Mă încrunt.

— Porți colierul vechi?

Se uită în jos.

— Da, l-am păstrat. Atinge micul crucifix din argint. Pare ciudat să ții ceva

care îți aduce amintiri negre?

Clatin din cap:

— Nu neapărat. De unele lucruri chiar nu te poți debarasa.

Zâmbește.

— Ai grijă de tine!

— Și tu!

O văd întorcându-se pe alee și dispărând după colț. Să le păstrezi, mă gândesc. Să te debarasezi de ele. Uneori înseamnă unul și același lucru.

Apoi îmi iau pardesiul, verific sticla din buzunar și ies pe ușă.

‣

Vremea de octombrie e friguroasă. Îmi pișcă obrajii. Mă sui în mașină recunoscător și dau căldura la maximum. A început să se încălzească puțin când ajung la crematoriu.

Urăsc înmormântările. Cui îi place, în afara celor de la pompe funebre? Dar unele sunt mai groaznice decât altele. Cei tineri, cei care mor brusc și violent, bebelușii. Nimeni nu ar trebui să vadă un sicriu mic coborând în întuneric.

Altele par inevitabile. Evident că moartea lui Gwen a fost tot un șoc. Dar, ca și tata, când ai spus adio minții, trupul va urma inevitabil la un anumit moment.

Nu sunt mulți îndoliați. Mulți o știau pe Gwen, dar nu avea mulți prieteni. Mama e aici, Gav și Cheryl, câțiva oameni pentru care a făcut curățenie. Lee, fratele mai mare al lui Hoppo, nu a putut sau nu a vrut să-și ia rămas-bun. Hoppo stă în față într-o haină de sibir care pare prea mare și cu brațul într-o orteză. A slăbit și pare mai bătrân. S-a externat cu doar câteva zile înainte. Se mai duce pentru fizioterapie.

Gav stă lângă el în scaunul cu rotile, iar Cheryl în strană, pe partea cealaltă. Mă duc în spatele lor, lângă mama. Pe când mă așez, se întinde după mâna mea. Ca atunci când eram mic. O iau și o țin strâns.

Slujba e scurtă. Ceea ce e o binecuvântare și îți dă de gândit cum șaptezeci de ani pe pământ pot fi sumarizați în zece minute și câteva aberații despre Dumnezeu. Dacă cineva îl pomenește pe Dumnezeu când mor, sper să ardă în iad.

Cel puțin la incinerare, odată ce s-au tras perdelele, s-a terminat. Nu mai mergem cu pași mici în curtea bisericii. Nu ne mai uităm la sicriul lăsat în groapa care se cască sub el. Încă îmi amintesc totul prea bine de la funeraliile lui Sean.

În schimb, ieșim afară și stăm în jurul grădinii ca să ne amintim de ea, admirăm florile și ne simțim stânjeniți. Gav și Cheryl vor face parastasul la „The Bull”, dar nu cred că ne simțim în stare să mergem.

Vorbesc cu Gav puţin, apoi o las pe mama să discute cu Cheryl şi mă strecor după colţ ca să fumez repede o ţigară şi să trag o duşcă din sticlă, dar şi ca să scap de oameni.

Şi altcineva a avut aceeaşi idee.

Hoppo stă lângă un rând de pietre de mormânt unde s-a îngropat sau s-a împrăştiat cenuşa. Mereu mă gândesc la pietrele de mormânt din grădina crematoriului că arată ca versiuni intrate la apă ale celor adevărate: un cimitir în miniatură.

Hoppo ridică privirea când ajung.

— Salut!

— Cum te simţi? Sau e o întrebare stupidă?

— Sunt bine. Cred. Chiar dacă ştiam că va veni vremea, nu eşti niciodată pregătit.

Nu. Nimeni nu e cu adevărat pregătit pentru moarte. Pentru ceva atât de definitiv. Suntem obişnuiţi să ne controlăm vieţile. Să le mărim într-o anumită măsură. Dar moartea nu admite niciun argument. Nicio ultimă pledoarie. Nicio contestaţie. Moartea e moartea şi face toate jocurile. Chiar dacă o tragi în piept o dată, a doua oară nu mai merge cacealmaua.

— Ştii ce e cel mai rău? face Hoppo. Cumva mă simt uşurat că a murit. Că nu mai trebuie să o îngrijesc.

— Aşa m-am simţit şi eu când a murit tata. Nu te simţi prost. Nu te bucuri că a murit, ci că nu mai suferă din cauza bolii.

Scot sticluţa şi i-o ofer. Ezită, apoi acceptă şi bea o gură.

— Altfel, ce mai faci? îl întreb. Braţul?

— Încă nu simt mare lucru, dar doctorii mi-au spus că o să dureze ceva.

Desigur. Mereu ne acordăm timp. Apoi, într-o bună zi, nu mai e.

Îmi dă sticluţa înapoi. Deşi simt că mi se strânge inima, îi fac semn să mai bea. Mai ia o gură şi îmi aprind ţigara.

— Tu? mă întreabă. Eşti pregătit pentru marea mutare la Manchester?

Vreau să lucrez ca profesor suplinitor o perioadă. Manchester pare la o distanţă suficientă ca să am o perspectivă asupra lucrurilor. Multor lucruri.

— Aproape. Deşi am impresia că o să mă mănânce de viu copiii.

— Şi Chloe?

— Nu vine.

— Credeam că voi doi…

Clatin din cap:

— Am hotărât că e mai bine să rămânem prieteni.

— Serios?

— Da.

Pentru că, oricât de drăguţ ar fi să-mi imaginez că Chloe şi cu mine am

putea avea o relație, ideea e că nu mă vede ca pe un prieten. Niciodată nu va fi așa. Nu sunt genul ei și ea nu e persoana potrivită pentru mine. Acum știu că e sora mai mică a lui Nicky și mi se pare greșit. Cele două trebuie să-și reclădească relația. Nu vreau să le-o dinamitez.

— Oricum, îi zic, poate o să întâlnesc o fată drăguță din nord.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

— Cam așa e.

Urmează o pauză. De data asta accept când Hoppo îmi întinde sticla.

— Cred că s-a terminat totul, spune el și știu că nu se referă doar la oamenii de cretă.

— Bănuiesc.

Deși mai sunt mistere nedezlegate. Fire neconectate.

— Nu pari convins.

Dau din umeri.

— Încă mai sunt lucruri pe care nu le înțeleg.

— Cum ar fi?

— Nu te întrebi niciodată cine l-a otrăvit pe Murphy? Nu părea logic. Adică sunt sigur că Mickey i-a dat drumul. Poate pentru că voia să te rănească cum suferea și el. Și desenul pe care l-am găsit era tot făcut de Mickey. Dar nu cred că Mickey l-a *ucis* pe Murphy. Tu?

Îi ia multă vreme să răspundă. Preț de o clipă cred că nu va zice nimic. Apoi spune:

— Nu a făcut-o. Nimeni de fapt. Nu intenționat.

Mă uit la el.

— Nu înțeleg.

Se uită la sticlă. I-o întind din nou. O dă pe gât.

— Mama începuse deja să încurce lucrurile și atunci. Rătăcea lucruri sau le punea în locul greșit. Odată am văzut-o punând cereale într-o ceașcă de cafea și apoi a turnat apă fierbinte.

Îmi părea cunoscut.

— Într-o zi, cam la un an după moartea lui Murphy, m-am întors acasă și îi pregătea de mâncare lui Buddy. Pusese hrană umedă în castron și turna ceva dintr-o cutie din dulap. Credeam că sunt bobițele. Și apoi mi-am dat seama – era otravă pentru melci. Încurcase cutiile.

— Futu-i!

— Da, am oprit-o la timp să i le dea și cred că am și glumit. Dar m-a pus pe gânduri: dacă făcuse la fel și înainte cu Murphy.

Mă gândesc. Nu intenționat. Doar o greșeală îngrozitoare.

Eddie, să nu presupui niciodată. Pune mereu totul sub semnul întrebării. Să nu iei în considerare ce e evident.

Râd. Nu mă pot abține.

— Și în tot timpul ăsta ne-am înșelat. Din nou.

— Scuze că nu ți-am zis dinainte.

— De ce ai fi făcut-o?

— Cred că acum ai primit răspunsul.

— Unul din ele.

— Mai e ceva?

Trag mai tare din țigară.

— Petrecerea. Noaptea cu accidentul. Mickey a zis mereu că cineva i-a pus ceva în băutură.

— Mickey mințea mereu.

— Nu despre asta. Niciodată nu bea și conducea. Își iubea mașina. N-ar fi riscat să o distrugă.

— Așa și?

Cred că cineva *chiar* i-a pus atunci ceva în băutură. Cineva care voia să aibă un accident. Cineva care îl ura. Dar nu s-a gândit că va fi și Gav în mașină.

— Ar fi un prieten de rahat.

— Nu cred că a fost prieten cu Mickey. Nu atunci. Nu acum.

— Adică?

— L-ai văzut pe Mickey când s-a întors în Anderbury. În prima zi. I-ai spus lui Gav că vorbise cu tine.

— Așa și?

— Toată lumea a presupus că Mickey s-a dus în parc în noaptea aia pentru că era beat, gândindu-se la fratele lui mort, dar nu cred. Cred că a vrut să se ducă acolo. Să se vadă cu cineva.

— Păi, da. Cu câțiva hoți adolescenți.

Clatin din cap:

— N-o să fie puși sub acuzare. Nu sunt suficiente probe. În plus, neagă că ar fi fost în parc în noaptea aia.

Stă pe gânduri.

— Așa că poate e cum am zis de la început – Mickey era beat, a căzut în apă?

Dau din cap.

— Pentru că „nu sunt lumini pe porțiunea aia de cărare”. Asta ai zis când ți-am spus că Mickey a căzut în râu și s-a înecat. Așa e?

— Da.

Inima îmi bate tare o clipă.

— De unde ai știut unde a căzut Mickey? Sau poate erai acolo?

Îi cade fața.

— De ce aş fi vrut să-l omor pe Mickey?

— A aflat în cele din urmă că tu ai cauzat accidentul? Voia să-i spună lui Gav şi să scrie în carte? Spune-mi tu.

Se uită la mine un pic mai mult şi mă simt jenat. Apoi îmi dă înapoi sticla pe care mi-o apasă cu putere de piept.

— Ed, uneori… e mai bine să nu ştii toate răspunsurile.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

E ciudat cât de mică ți se pare viața când o lași în urmă.

După 42 de ani, mi-am imaginat că spațiul pe care îl ocup pe pământ va fi mai mare, că urmele lăsate vor fi mai impresionante. Dar nu, ca aproape toată lumea, marea parte a vieții – cel puțin cea materială – poate fi ușor strânsă într-un camion mare de mutări.

Mă uit pe când se închid ușile și ultimele posesiuni pământene sunt în cutii etichetate înăuntru. Ei bine, aproape ultima.

Sper că le zâmbesc celor de la mutări într-un fel jovial și prietenos.

— E totul gata?

— Da, îmi răspunde cel mai în vârstă și cu experiență din echipă. Rezolvat.

— Bine, bine.

Mă uit înapoi la casă. Semnul cu VÂNDUT încă se uită acuzator la mine, de parcă vrea să-mi spună că am eșuat cumva, că mi-am recunoscut înfrângerea. Credeam că mama va fi tristă că vând, dar i-am simțit ușurarea. Nici nu a vrut să ia un bănuț de pe urma vânzării.

— Ed, o să ai nevoie. Aranjează-te acolo. Un nou început. Cu toții avem nevoie uneori de unul.

Ridic mâna pe când camionul de la mutări pleacă. O să stau cu chirie într-o garsonieră, așa că mare parte din lucruri vor fi depozitate. Mă întorc încet în casă.

Așa cum simt că viața e mai mică acum că nu mai am posesiuni, casa este inevitabil mai mare. Stau un pic fără țintă pe hol, apoi urc cu greutate scările până în camera mea.

Pe podea e o pată mai întunecată sub fereastră, unde era comoda. Mă duc acolo, mă pun în genunchi și scot o șurubelniță mică din buzunar. O introduc sub scândurile dușumelei și le trag în sus. Mai sunt doar două obiecte.

Îl ridic cu grijă pe primul: o cutie mare de plastic. Sub cutie este împăturit al doilea obiect: un rucsac vechi. Mama mi l-a cumpărat după ce mi-am pierdut borseta la bâlci. V-am menționat? Îmi plăcea rucsacul. Aveam o poză cu Țestoasele Ninja pe ea, era mai tare și mai practic decât o borsetă. Și perfect pentru a colecționa chestii.

Îl aveam cu mine când am mers cu bicicleta în acea dimineață însorită și amară. Singur. Nu știu de ce. Era încă devreme și de obicei nu mă duceam pe bicicletă în pădure singur. Mai ales nu iarna. Poate intuiam ceva. Până la

urmă, nu știi când găsești ceva interesant.

Și în acea dimineață am găsit ceva foarte interesant.

M-am împiedicat la propriu de o mână. După ce mi-a trecut șocul și am făcut alte căutări, i-am găsit piciorul. Apoi mâna stângă. Picioarele. Trunchiul. Și în cele din urmă, cea mai importantă piesă a puzzle-ului uman. Capul.

Era pe un morman mic de frunze, uitându-se la coroanele copacilor. Lumina soarelui se profila printre crengile desfrunzite. Lumina aurie se revărsa pe jos în pădure. Apoi am întins o mână – tremurând un pic de nerăbdare – și i-am atins părul, dându-i-l de pe față. Cicatricile nu mai erau așa vizibile. La fel cum domnul Halloran le estompase cu mișcările blânde ale pensulei, moartea le atenuase cu mângâierea rece a mâinii sale scheletice. Arăta din nou superb. Dar tristă. Și pierdută.

Mi-am trecut degetele peste fața ei și apoi, aproape fără să mă gândesc, i-am ridicat capul. Era mai greu decât credeam. Și acum că o atinsesem, mi-am dat seama că nu-i puteam da drumul. Nu puteam să o las acolo uitată printre frunzele ruginite de toamnă.

Nu numai că moartea o făcuse frumoasă din nou, ci și specială. Și eram singurul care își dădea seama. Singurul care putea să se agațe de gândul ăsta.

Am dat în lături câteva frunze cu blândețe și respect, apoi am pus-o în rucsac. Era cald, uscat și nu trebuia să se uite la soare. Nu voiam nici să stea în întuneric sau să-i intre bucăți de cretă în ochi. Așa că am întins mâna și i-am închis pleoapele.

Până am plecat din pădure, am scos o bucată de cretă și am desenat săgeți spre trupul ei, ca să o găsească poliția. Ca restul să nu fie pierdut prea multă vreme.

Nimeni nu mi-a vorbit sau m-a oprit pe drumul de întoarcere. Poate dacă ar fi făcut-o, aș fi mărturisit. Însă am ajuns acasă, am luat rucsacul cu posesiunea prețioasă și l-am ascuns sub scândurile de lemn.

Evident că aveam o problemă atunci. Știam că trebuie să sun imediat la poliție în legătură cu cadavrul. Dar dacă mă întrebau de cap? Nu eram un bun mincinos. Dacă ghiceau că l-am luat? Dacă mă băgau la închisoare?

Așa că mi-a venit o idee. Am luat cutia cu cretă și am desenat oameni de cretă. Pentru Hoppo, pentru Gav Grasu și Mickey. Dar am schimbat culorile ca să-i zăpăcesc și ca nimeni să nu știe cine le-a desenat cu adevărat.

Am desenat și propriul om de cretă și m-am prefăcut (chiar și față de mine) că tocmai m-am trezit și l-am găsit. Apoi m-am dus cu bicicleta pe terenul de joacă.

Mickey era deja acolo. Au venit și ceilalți. Cum știam că o vor face.

Scot capacul cutiei și mă uit înăuntru. Orbitele goale se uită la mine. Câteva fire de păr subțiri ca vata de zahăr sunt lipite de craniul gălbejit. Dacă te uiți cu atenție, vezi mici crestături în pomeți unde metalul Dansatoarei i-a smuls carnea.

N-a stat aici tot timpul. După câteva săptămâni, mirosul din camera mea a devenit insuportabil. Camerele adolescenților miros oricum urât, dar nu în halul ăsta. Am săpat o groapă în capătul îndepărtat al grădinii și am ținut-o acolo câteva luni. Dar am adus-o înapoi. Să fie aproape. Să o țin în siguranță.

Întind mâna să o mai ating o dată. Apoi mă uit la ceas. Fără tragere de inimă pun craniul la loc în rucsac și cobor.

Pun rucsacul în portbagajul mașinii și peste el câteva haine și alte pungi. Nu mă aștept să fiu oprit și interogat cu privire la conținutul mașinii, dar nu se știe niciodată. Ar putea fi stânjenitor.

Mă pregătesc să mă sui în mașină când îmi amintesc de cheile de la casă. Agentul imobiliar are un set, dar vreau să le predau noilor proprietari înainte să plec. Mă întorc pe alee cu pietrișul scârțâind sub picioare, iau cheile și le strecor prin cutia de…

Mă opresc. Cutia de…

Încerc să-mi amintesc cuvântul, însă, cu cât încerc mai mult, parcă fuge de mine. Cutia de…? Afurisita aia de cutie de…?

Mi-l imaginez pe tata uitându-se la mânerul ușii, incapabil să găsească cuvântul evident, dar înșelător, pe chip citindu-i-se frustrarea și confuzia. *Gândește-te, Ed! Gândește-te!*

Și apoi îl găsesc. Cutia de… *scrisori*! Da, fanta de scrisori.

Clatin din cap. Ce prost. M-am panicat. Atâta tot. Sunt obosit și stresat cu mutarea. Totul e OK. Nu sunt ca tata.

Bag cheile prin ușă, le aud cum cad cu un zornăit, apoi mă întorc la mașină și mă sui.

Cutia de *scrisori*! Desigur.

Pornesc motorul și mă îndrept… spre Manchester și viitorul meu.